

Hắc Đạo Tình Nhân

Contents

Hắc Đạo Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10: Vĩ Thanh	64

Hắc Đạo Tình Nhân

Giới thiệu

Editor: Tiểu Ngạo LangThể loại: hiện đại, công là hắc đạo đại ca, thụ là cảnh sát, ngụy huynh đệ, bá đạo phúc hắc công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-dao-tinh-nhan>

1. Chương 1

Ta tên là Hà Phong, năm nay hai mươi ba tuổi, cao 174cm, tóc đen, trông mắt nâu.

Ta sinh ra ở Seoul, cha ta là người Trung Quốc, từ nhỏ tập võ, đến lúc mười mấy tuổi, vì mưu sinh mà lên qua Hàn Quốc làm bảo vệ.

Mẹ ta là diễn viên truyền hình Hàn Quốc, khuôn mặt đậm chất Phương Đông, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh, đường cạnh rõ ràng, nhưng vận khí lại không tốt, chỉ nổi danh được vài vở kịch, hiện tại đã bị người ta quên lãng.

Nghe nói lúc ta mới bốn tháng tuổi, mẹ vì không chịu được cuộc sống nghèo khổ, lại còn phải sống trong cảnh pháp phòng lo sợ nên quyết định dứt khoát ly hôn, sau đó cùng tái hôn với một nhà soạn kịch, hoàn toàn từ bỏ cha ta, ta là do một tay cha ta nuôi lớn.

Lúc ta bảy tuổi, cha ta càng ngày càng nổi danh trong giới vệ sĩ, cho nên bị bang xã hội đen lớn nhất Hàn Quốc – Kim Ẩn Tổ, xin đi bảo vệ đại ca của họ. Cha ta trời sinh tính tình ngay thẳng, làm việc rất liều mạng, không biết sợ dao súng là gì.

Vì thế trong một cuộc ẩu đả giữa các bang phái, ta đã mất đi người cha của ta.

Khóc không thành nước mắt, nội tâm đau khổ không cách nào hình dung nổi, ta đứng trước mộ bia, sắc mặt trắng bệch, khổ sở trước tấm bia đá lạnh lẽo, đây là nơi cha ta đang nằm sao?!

“Chào, ta tên là Phác Chí Tông, cha ngươi chính là vì bảo vệ ta mà qua đời, ta rất cảm kích, cũng rất đau lòng, nếu có thể, xin cho ta được chăm sóc lại ngươi, được làm dưỡng phụ ngươi.”

Biểu lộ thành khẩn, từng chữ từng câu cũng chạm phải nỗi buồn bã thâm thiết trong lòng ta, ta không tránh khỏi quay đầu, nhìn về hướng người nam nhân đang mặt đỏ Tây đen quỳ đó, đằng sau còn có ba đứa trẻ đang chăm chú nhìn ta, không động dấy.

Rốt cuộc, ta cũng nhẹ nhàng mà gật đầu.

Cuối năm ấy, sau khi thủ tục sắp xếp xong, ta thành tứ nhi tử của bang chủ Kim Ẩn Tổ oai phong một cõi trời.

Nuôi con đã khó, hướng chi cha nuôi còn có ba người con trai xinh đẹp, ưu tú. Ta cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng mà bước vào tòa nhà hoa lệ, nhưng thật ngoài ý muốn của ta, ba ca ca đối với ta rất tốt, bọn họ hoàn toàn xem ta như đứa tiểu đệ thân yêu, lúc rảnh rỗi vẫn thường hay chơi với ta.

Dưỡng phụ rất tôn trọng ta, hắn luôn giữ trọn lời hứa với ta, chiều chuộng ta hết mực, không để cho ta chịu một chút đau buồn nào, thế nên dù trong bang hay ngoài bang cũng đều xem ta như con ruột của hắn.

Cuộc sống sung túc, hòa hợp cùng gia đình, nỗi đau thương của ta dần nguôi đi, ta trở nên cởi mở hơn, cùng hòa đồng với các ca ca mình, cũng không phải nói rằng ta liền quên mất đi cha ruột, chẳng qua khi ta lớn lên, ta đã hiểu được thứ gọi là bao dung, hiểu được và quý trọng những tình nghĩa trước mắt.

Thời gian thấm thoát trôi, đại ca của ta Phác Cảnh Nghị, vì cha bị viêm khớp gối phải lui về ở ẩn, đảm nhiệm trở thành bang chủ Kim Ẩn Tổ đời thứ tư.

Hắn chịu trách nhiệm quản lý mọi bang hội lớn nhỏ của Seoul, kinh doanh Las Vegas, hộp đêm, khu vui chơi giải trí, quầy rượu, rạp chiếu phim, chỗ ăn chơi, kẻ dưới trướng chính thức nghe nói cũng khoảng một ngàn hai trăm người

Nhị ca của ta là Phác Chính Hoán, lớn hơn năm tuổi so với ta, du học Mỹ ngành quản lý tài chính, lấy được bằng thạc sĩ sau chịu trách nhiệm sản nghiệp của Kim Ẩn Tổ ở nước ngoài. Tuy bị cảnh sát quốc tế nghi ngờ nhưng vẫn một lòng giữ vững đường dây buôn lậu.

Nhị ca sau khi lấy được quốc tịch Mỹ, năm ngoài đã cùng một bạn học ở đại học kết hôn với nhau, nhưng số lần trở về gia đình vẫn không bị giám sát.

Tam ca của ta Phác Nguyên Tích, chỉ lớn hơn ta bốn tháng tuổi, bởi vì bằng tuổi nhau, hồi bé chúng ta hay chơi với nhau nhiều nhất, chúng ta cùng học tiểu học, trung học, hắn vô cùng thông minh, thể thao cũng rất tốt, hàng năm cứ lại được tuyên dương khen thưởng.

Tam ca học vượt cấp bốn năm đại học, sau đó hỗ trợ đại ca quản lý các bang hội, ta biết hắn quản lý hoạt động tín dụng của các công ty, cũng chính là cho vay cắt cổ, một tay tiêu xài cừ khôi, nhiều người nghe đến hắn phải kinh sợ, đặc tội với hắn hoặc gây trở ngại đến người của Kim Ẩn Tổ, bình thường sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Mà ta thì...

“Ngươi muốn làm cảnh sát?”

Trước ngày tốt nghiệp trung học, chúng ta ăn tối trong phòng khách, ta đã nói ra tâm nguyện của ta.

Tay dưỡng phụ đang cầm chén trà sứ men xanh, đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng, hoặc là không cách nào nói được mà nhìn chằm chằm vào ta.

“Đúng vậy.” Ta để đĩa xuống, ngồi chồm hổm sau lùi một bước, kiên định gật đầu.

“Hỗn láo!” Đại ca Phác Cảnh Nghị la lớn, bỗng nhiên ngồi thẳng lưng, kiên cường lạnh lùng, khuôn mặt trở nên tái mét.

“Này thật là... ngoài ý muốn a” Nhị ca khẽ than, ngón tay trắng nõn hơi đẩy gọng mắt kiếng.

“Ta không cho phép! Tiểu Phong, tuyệt đối không được!!” Tam ca ngồi ở vách, một tay túm lấy cánh tay của ta, sôi trào lửa giận găm vào hai đầu lông mày anh tuấn của hắn.

“Nhưng đây là chuyện ta muốn làm nhất a”. Cánh tay ta bị nắm rất đau, ta dùng sức bám vào hắn, “Nguyên Tích ca...”

“Người dám làm cảnh sát thì đừng gọi ta ca ca!” Hắn hùng hổ rống to.

“Nguyên Tích, buông đệ đệ ra.” Dưỡng phụ kịp thời lên tiếng, “Muốn đánh nhau phải không? Khó nhìn quá đấy.”

“Ba ba, chẳng lẽ tùy hấn sao... chúng ta là xã hội đen mà!” Tam ca buông tay, cơn giận còn sót lại vẫn không tiêu tan mà nhìn vào cha hắn, “Thật quá nực cười!”

Ta nuốt nước miếng, thấp thỏm nắm chặt đồng phục học sinh màu đen, ta biết trên thế giới việc không thích hợp nhất để làm là cảnh sát, nhưng mà...

Lồng đèn đã được đốt trong đình viện, bỗng nhiên có tiếng côn trùng bay qua, dưỡng phụ nghiêng người nhìn vào vườn hoa xanh biếc, chậm rãi uống cạn chén trà, “Tiểu Phong, người nghĩ làm cảnh sát là vì cha người sao?”

Bị nói trúng, ta yên lặng gật đầu.

“Người hận chúng ta sao?” Lúc dưỡng phụ hỏi ta, ba ánh mắt bên cạnh phát sáng, sắc bén dò xét mà ngó chừng ta.

“Không!” Ta vội vàng lắc đầu. “Trong lòng ta, các vị là những người thân quan trọng nhất.”

Dưỡng phụ để chén trà sứ xuống, tựa hồ mà thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, ta cho phép người thi làm cảnh sát”

“Thật cảm ơn ngài.” Không nghĩ là lại có thể thông qua, ta vui mừng vạn phần mà lộ ra nụ cười.

“Ba ba!” Tam ca vẫn bất mãn kêu to.

“Nguyên Tích” Đại ca thét với tam ca, “Nghe lời ba ba”

“Nhưng các người cũng không tức giận sao?” Tam ca trừng trừng mắt đáng sợ.

“Đây là chuyện Tiểu Phong muốn làm sao?” Nhị ca mỉm cười, gấp món ăn lên trước mặt, “Hơn nữa cha cũng đồng ý rồi, có gì không tốt chứ?” Vừa nói, hắn vừa nhìn hướng đối diện đại ca.

Đại ca đang uống rượu để trăm năm, hần thật đã bình tĩnh trở lại rồi.

“Hay là, Nguyên Tích, người sợ Tiểu Phong bắt được nhược điểm sao?” Nhị ca hài hước.

“Làm sao có thể chứ? Ta mới là không thua hắn!” Tam ca ánh mắt sáng quắc ngó chừng nhị ca, toàn thân phảng phất đốt lên ý chí chiến đấu.

“Chúng ta cũng sẽ không.” Nhị ca cười dài đáp lời, đoạn cầm cái muỗng lên, bắt đầu uống súp tảo tía...

Sau đó ta thi đấu trường cảnh sát Xuân Xuyên (địa danh), bởi vì từ nhỏ tập Taekwondo với đấu kiếm nên thân thủ ta xuất sắc, lấy được thành tích tốt nghiệp hạng ưu, sau lại bị sắp xếp trở về Seoul, bây giờ là thuộc tổ cảnh sát hình sự chống phản động

Đầu tháng 11, tại cục cảnh sát ánh mặt trời chói chang, đám mây mỏng manh tô điểm cho bầu trời cao xa thăm, đây là thật lúc tốt mùa, con người ta có thể tâm bình khí hòa mới đúng, nhưng đứng trước mặt ta là trưởng phòng Kim Vĩnh Húc, khuôn mặt âm trầm giống như phán quan.

“Hà Phong! Người làm sao vậy hả?! Đã cảnh cáo người đối phương là con của nghị sĩ Hàn, sao còn dám đánh hắn?!”

“Hắn nói năng lỗ mãng, làm cản trở thi hành công vụ, ta thật xin lỗi vì đã đánh nhau nơi công cộng, nhưng là...” Ta hít sâu một hơi, làm hết sức mà nhìn thẳng tầm mắt, “Lần sau nhìn thấy hắn, ta sẽ đá đít hắn”

“Hà Phong! Người muốn chọc giận ta đến chết có phải không?!” Trưởng phòng Kim Vĩnh Húc tức giận quát tháo, đến cả thủy tinh cũng khẽ rung động.

“Ta chỉ là ăn ngay nói thẳng” Ta chau mày lại, nhỏ giọng giải thích.

“Thật là...” Kim Vĩnh Húc kéo cà vạt, nặng nề ngồi xuống, “Nhịn một chút không được sao? Với tính cách này của người, cuối cùng làm sao mà bồi dưỡng đây?”

Ta nghĩ tới cha ta, cắn môi.

“Thôi.” trưởng phòng nhìn ta một cái, thở dài nói: “Người trong đội cũng là cảnh sát hình sự đạt nhiều thành tích, Lý cục trưởng sẽ giúp người nói chuyện, nhưng người cũng đừng quá đắc ý, lo mà làm việc tốt!”

“Dạ!” Ta vội vàng đứng nghiêm, chào.

“Gọi Trịnh Bân vào đây” Trưởng phòng Kim Vĩnh Húc hần giọng nói, Trịnh Bân là cảnh sát tốt nghiệp hạng ưu, hai người chúng ta hay hợp tác với nhau.

Ta đi tới kéo cửa ra, cánh cửa cao hơn so với ta nửa cái đầu. Trịnh Bân kê lỗ tai ta nói thầm, “Qua chưa?”

“Ngay cả kiểm điểm cũng không cần viết.” Ta nhún bả vai một cái.

“Hừ!” Kim trưởng phòng vội ho một tiếng, hai chúng ta lấy hết tốc độ đứng trước mặt hắn.

“Vụ án buôn lậu vũ khí...” Kim trưởng phòng bắt mắt, hắn mở ra trên bàn một túi hồ sơ thật dày, “Điều tra thế nào rồi?”

” Hai tuần trước theo dõi, người mua là Kim Xương Hạo, chúng ta nắm giữ phần lớn căn cứ chính xác rồi, về phần kẻ bán, hoài nghi là mafia Nga” vừa nhắc tới hồ sơ án, ta liền nghiêm túc, “Tháng trước hoạt động ở cảng tăng lên, có hai gã người Nga nhập cảnh phi pháp, bọn họ nằm trong danh sách hạn chế cho nhập cảnh”

“Nga?” Kim trưởng phòng vén đôi lông mày thô đen, “Cụ thể một chút?”

“Hai người kia cũng là những phụ trách cao cấp, đáng tiếc chúng ta không thể bắt chúng khai địa điểm căn cứ” Trịnh Bân đáp, “Nơi giao nhận phân ra hai địa điểm, Hồng Kông giao hàng, Hàn Quốc lấy tiền, không giống với vụ mua bán ở bến tàu trước kia, chúng ta cùng cảnh sát quốc tế hợp tác. Nhưng đầu mỗi xâm nhập Hồng Kông đã bị cắt đứt, nghe nói giao hàng ở một thuyền đánh cá lớn, nhưng nằm vùng không thấy những kẻ phụ trách tới, cũng không biết chiếc thuyền bên kia thế nào, cho nên...” Trịnh Bân hít một hơi thật sâu, “Điều tra hiện tại rất khó khăn”

Sắc mặt trưởng phòng Kim ngưng lại, trầm ngâm. “Một năm trước trong vụ buôn lậu súng ống đạn dược” cũng là ở Hồng Kông. Năm tên quốc tịch Canada bị tình nghi, đang bị giam giữ trên đường thì bị tai nạn xe, các chứng cứ khác không đủ định tội nên viện kiểm sát không thể làm gì hơn là rút án.”

“Vậy bây giờ?” Ta sốt ruột hỏi

“Quá quy định kỳ hạn điều tra, có thể không giải quyết được gì. Để ta sẽ liên lạc với cảnh sát quốc tế bên kia”

“Cứ như vậy mà tính sao?” Trịnh Bân không phục lắm, cảm giận cho một quyền đánh trúng lòng bàn tay của mình.

“Trịnh Bân, người là cảnh sát mới vào sao?” trưởng phòng Kim cau mày nhìn hắn, “Không có chứng cứ, cho dù hắn làm nổ tòa nhà quốc hội, chúng ta cũng không thể bắt hắn”

Trưởng phòng Kim đi ra phía trước ngồi thẳng trên ghế, lấy bút máy màu vàng nhắm vào trang cuối bản báo cáo mà kết án, sau đó, hắn đóng văn kiện lại, từ cạnh bàn cầm lấy một tập hồ sơ khác, “Biết vụ nổi dậy gần đây của bang Sam Mộc không?”

Ta cùng Trịnh Bân liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói “Cầm đầu tên Lý Hàn, ba mươi chín tuổi, độc thân, nguyên là phó bang chủ của bang núi Khánh Dư, sau lại mâu thuẫn với bang chủ mà náo loạn, tách riêng, đến nơi đây phát triển.”

“Ừ, không tệ.”

Trưởng phòng Kim mở cặp hồ sơ. “Hai tháng trước hần mua một vũ trường, đang ở Minh Động (địa danh, nơi buôn bán sầm uất), có một cô bé trốn ra được báo án, nói bọn họ lời dụng lừa bán thiếu nữ vị thành niên, cái này vốn do phòng hai chịu trách nhiệm, nhưng nữ cảnh sát nằm vùng bị bại lộ, phòng hai phải rút lui nàng trở lại, hiện tại, bọn họ cần chúng ta hiệp trợ.

“Chúng ta có thể làm cái gì?” Tổ chúng ta không có người nào, không có nữ cảnh sát nào, ta nháy mắt không hiểu.

“Vũ trường của Minh Động, trừ nữ nhân, còn có quan hệ nam nhân nữa.”

“Ai?!” Da mặt ta nhất thời co lại. “Trưởng phòng, chẳng lẽ muốn ta...” Trưởng phòng Kim vừa lớn tiếng vừa nói, “Da trắng, mắt to, đứa con gái 6 tuổi nhà ta cứ một mực bảo người là “tỷ tỷ” đấy”

Trịnh Bân cuối đầu, khúc khích cười.

“Nhưng ta cho tới bây giờ chưa bao giờ nằm vùng cả” Nếu như không phải đang ở trước mặt trưởng phòng, ta thật muốn hung hăng mà đá Trịnh Bân một cước.

“Chỉ cần người chịu khó huấn luyện nằm vùng thì không vấn đề gì, hơn nữa, chúng ta có hệ thống nhân viên nằm vùng khá tốt, có thể giúp đỡ người. Trịnh Bân cũng sẽ ẩn vào đó làm người bán rượu” Trưởng phòng Kim vừa nói vừa đề khóa điện thoại nói, “Gọi phòng hai chuẩn bị” sau đó ngắt đầu, “Sau khi chuẩn bị xong, tối nay bảy giờ chúng ta bắt đầu hành động.”

“A?! Vội vã như vậy?” Vì vụ án buôn lậu, ta đã hai ngày rồi đều ngủ ở trong cục, dường như còn dễ ăn nói, đại ca nhất định...

“Hà Phong, lo lắng làm gì, cầm tài liệu a.” Trịnh Bân thúc giục ta.

“Nga, à phải rồi” hiện tại vẫn chưa hoàn hồn, ta tiến tới một bước, bắt đầu nhận lấy văn kiện của từ trưởng phòng

Mười giờ rưỡi, Minh Động, vũ trường Dark House đợi hơn hai giờ, mục tiêu vẫn chưa xuất hiện, bị nhạc Disco làm đình tai nhức óc, ta đây sắp nổi điên rồi, gục đầu xuống một góc quầy bar, Trịnh Bân cũng đưa bia cho ta uống.

“Tĩnh lại chút a, Hà Phong, tối nay người đứng đầu bảng đấy” Trịnh Bân cúi xuống nói.

“Đầu quỹ nhà người!” Ta lườm hần một cái, “Sao người không thử thay ta đi, toàn thân ta toàn nước hoa, sắp chết rồi.” Rốt cuộc thì đây là toan tính gì?

“Đúng rồi, người bị dị ứng nước hoa mà” Hần tự tay mở cổ áo sơ mi của ta, “Thật giống như lên bệnh sởi rồi.”

“Ta tuyệt đối phải xin thưởng hậu hĩnh cái lão già bạc đầu kia!” Ta oán trách, uống xong ngụm bia còn lại.

“Trưởng phòng mới bốn mươi thôi, người nha...” Trịnh Bân cười khó khăn, đang tựa muốn lấy cho ta một chén rượu, tai nghe bí mật đột nhiên vang lên.

“Bọn họ tới” Khuôn mặt Trịnh Bân trở nên nghiêm túc, “... Tối nay nơi này có trọng tiệc”

“Ừ?” ta thẳng lưng, để cho dễ tiếp cận Lý Hàn hơn, hôm nay ta không mang bất kỳ thiết bị nghe trộm nào.

“Hần muốn mời bang mafia lớn nhất Seoul, vì để ổn định nơi này, vô cùng cố gắng!” Trịnh Bân hạ giọng nói,

“Lớn nhất... Kim Ẩn Tổ?” Bất giác mồ hôi của ta chảy ròng ròng, nắm lấy mép bàn, không xui xẻo vậy chứ?

“Dĩ nhiên, người phải cẩn thận, Kim Ẩn Tổ luôn là cái đinh trong mắt chúng ta” Trịnh Bân cầm lấy chén rượu, đi ra giữa, bởi hần đứng chỗ này đã lâu rồi.

Trời ạ... Nhìn Trịnh Bân rời đi, ta than oán, càng chú ý người thấp, tựa muốn dán sát vào mặt bàn rồi.

Luật cũ, không tha bất kỳ sự chống đối nào, đại ca rất quan tâm chăm sóc cho ta, nhưng hần giống như bà mẹ kế hà khắc, làm cho ta hết sức sợ hãi.

Không cho ta qua đêm, không cho ta hút thuốc uống rượu, không cho quần áo ta xộc xệch, thậm chí không cho ta nói tục, về trẻ hơn lệnh giới nghiêm cũng phải gọi điện thoại nói rõ lý do cụ thể, nếu không thì tự giác chuẩn bị phạt đá chân Taekwondo một trăm lần, chếp phạt gia quy hai mươi lần.

Trước khi học làm cảnh sát, bên cạnh ta còn có một tên hộ vệ đặc biệt.

“Làm sao bây giờ?” Trái tim ta đập kịch liệt, cảm giác như áo sơ mi cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, âm nhạc nổ vang, ánh đèn chói mắt như quần mà loạn vũ, để cho ta giống như còn ruồi không đầu, càng thêm luống cuống!

“Đúng rồi!” Nếu không thể tự tiện rời đi thì vẫn có thể trốn trong toilet...

Ta như trong mộng mới tỉnh, vội vã ngẩng đầu lên, xoay người “Oa a”

Ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén vô cùng quen thuộc, đang xuyên thấu qua sàn nhảy, những trang phục loạn sắc, đám trẻ đang cuồng lắc lư, giận dữ nhìn chằm chằm ta.

Ta thoáng chốc không thể động đậy, đôi mắt như thiết đường khí đường như khê mở ra, ta nghĩ nhất định mặt ta đã không còn chút máu.

Hai mươi tám tuổi lên làm bang chủ Kim Ẩn Tổ, so sánh với đường phụ không kém phần uy nghiêm lỗi lạc, bốn năm ngắn ngủi, Thế lực Kim Ẩn Tổ đến nay ngay cả cục trưởng cảnh sát khi nói đến cũng phải dè chừng, ta lo sợ nhìn hắn, cứ đứng ở trên cao, như con báo đang áp bức con mồi, hắn lẳng lẳng đứng, mặt bộ đồ Tây đen, bốn hộ vệ thân cận đang đứng thẳng bên cạnh.

“Tiểu thiếu gia?” Ta thấy có người tính mở miệng theo phản xạ, lập tức im lặng.

Cũng là người từng xem ta lớn lên, ta rất lúng túng, bởi vì trên đầu ta nhuộm tóc vàng khè, mặc trên người áo sơ mi đen mỏng như cánh ve, quần xệ, nếu như biết bọn họ muốn tới, đánh chết ta cũng sẽ không ăn mặc như vậy “Biến thái”

Ta chợt dạ dôi tầm mắt đi, thấy Lý Hàn mặc áo sơ mi đỏ đang đứng bên cạnh đại ca, thét ra lệnh cho bọn đàn em cúi người chào đại ca.

Đại ca xoay người, ôn hòa đáp lại lời của Lý Hàn.

Sau đó, Lý Hàn kính cẩn dẫn đường, tựa hồ muốn dẫn bọn hắn đến chốn xa hoa tận cùng bên trong.

Nhìn nhóm đại ca biến mất, ta nhăn đầu lông mày thật sâu, cũng mau lo lắng, ý thức trách nhiệm cho phép ta nếu như có chứng cứ xác thực, ta quyết sẽ không để cho bọn tội phạm trốn chạy, nhưng khác ở một phương diện...

So sánh những mâu thuẫn, chuyện này một khi đã liên lụy đến tình cảm cá nhân sẽ gặp phức tạp hơn vô cùng, bộ ngực nặng trĩu, phảng phất vô số những tảng băng rắn, ta có chút mơ hồ đi.

“Hà Phong, này! Gọi người kìa.”

Phía sau đột nhiên Trịnh Bân dồn dập gào thét, ta mau chóng hồi phục tinh thần. Nhìn thấy phía trước có một bóng dáng thanh niên chải đầu nhuộm màu sắc rực rỡ.

“Chuyện gì?” Ta hỏi hắn.

“Lão Đại tìm người, ở phòng khách quý.” Hắn không kiên nhẫn giục. “Thiệt là, nhanh lên một chút đi!”

“Tìm ta?” Ta nói rộng ánh mắt, bị hắn lôi kéo lão đảo liêu mang qua đám đông đang sôi nổi, đại ca cả hắn là phải cố gắng tránh xa ta mới đúng, làm sao lại tìm tới, cửa nào?

“Đúng đúng, người may mắn lắm, ngày thứ nhất đi làm, được được các lão đại coi trọng!” Hắn vừa nói vừa quay đầu, “Nghe nói người được Thái ca đưa vào, không phải tốt quá rồi sao?”

“Tốt quá?” Ta liền giật mình, đôi mày chột vung lên, “tốt quá” là hắn sao? Gian ác, dê hèn, đánh lén cảnh sát, bị ta đập cho một cước, đang nằm ở phòng tạm giam mà rên hừ hừ.

“Đi ăn mánh như người mà đến nơi Lý Hàn ca này, coi như người thông minh” Hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy gian ác, ta nhất thời nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa đã đá hắn té rồi.

Nhưng cuối cùng ta cắn răng mà nhẫn nhịn xuống tới nơi, “Khốn kiếp! Mi sẽ là người đầu tiên ta còng lại!” Ta cảm tức mà nghĩ.

“Chính là nơi này, thông minh mà bắt chụp cơ hội một chút đi.”

Hắn gấp gấp đẩy ta vào cánh cửa đồ tươi đầy mùi tục tĩu ” Làm ăn chính là như vậy, ha ha! Kim Ân Tổ huynh đệ cũng là khách quý, nào uống rượu,”

“A... Đại ca uống rượu sao.”

... Trong phòng rất mờ mờ, sương khói lợc lờ, mùi rượu, mùi nước hoa tràn ngập, hai hàng vách bằng nhung tơ. Trên ghế sa lon đang ngồi là bảy, tám người đàn ông, các nam nhân ở giữa, vừa ngồi trang điểm thật đẹp, lâu lâu lại làm nũng như một cô bé.

“Người chính là người mới tới?” Tên nam nhân cao lớn ngồi ở bên ngoài, tiến lên lục soát thân thể của ta.

Ta gật đầu, hắn cao hơn hai thước, chặn cả tầm mắt của ta, ta không nhìn thấy đại ca, chú ý đến bên cạnh, cô bé đang ngồi trên gối Lý Hàn.

Mảnh gầy, khuôn mặt ngây thơ, cô bé này, thấy thế nào cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi.

“Đi qua!”

Lúc vào ta muốn nhìn rõ thêm một chút nhưng lại bị tên nam nhân cao lớn túm lại một chút, bảo ta đi vào bên trong hàng ghế salon.

Đại ca đang ngồi chỗ đó, cánh tay hắn đang đặt trên ghế, chân vắt qua, nhìn như đang nhàn rỗi, lúc hắn đang ngồi ở nhà, ta chưa từng thấy bộ dạng hắn như vậy.

Lưỡi nhác, vô vị, nhưng vẫn là con mãnh thú, hắn đem trong mắt là ngon lửa lạng lẽ bùng cháy.

Cách hắn hai ba thước, ta có chút giẫm chân tại chỗ, vắt hết óc mà nghĩ lý do, hắn bỗng nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay của ta, sức mạnh đến kinh người!

“Oa!” Ta xem ngã vào ghế sa lon, đại ca nghiêng người, nghiêm nghiêm che ta lại, khàn khàn hỏi, “Người ở đây làm gì?”

“Công, công việc a.” Bị hắn bắt chặt cánh tay cũng không đau, nhưng giống như cái kim không cho ta kháng cự được, “Đại ca, buông tay.”

“Ăn mặc thành như vậy đây hả?!” Hắn tức giận kích động gầm nhẹ, ta co rúm cả cổ, “Nằm vùng chứ sao.”

“Điều tra cái gì?”

“Lừa bán thiếu nữ vị thành niên.” Vội vã trước khí thế kinh người của hắn, ta bật thốt lên

“Hừ!” Hắn hơi buông ta ra, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, “Điều tra người này sao? Bao lâu?”

“Tìm được chứng cứ mới thôi” Hắn nhất thời vậy hăm lấy ta.

“Đều là công tác...” Như con muỗi thăm hại, ta cảm thấy mình vô dụng.

Hắn than thở nặng nề một tiếng, nhíu lông mày lại, muốn nói gì đó mà chần chừ chưa nói.

“Phác bang chủ, ngài thích loại này sao?” Lý Hàn lúc này lớn tiếng nói, đậm tiếng thô ách đáng khinh, thật giống như đã có men say, “Hắn là mới tới, không hiểu chuyện! Ta gọi thêm cho ngày mấy đứa.”

“Không cần.” Đại ca hơi xoay người, lạnh lùng nói.

“Đại ca?” Khi hắn chuyển người về, gần với ta vô cùng, cánh tay hắn ôm eo của ta, ***g ngực cơ hồ muốn dán sát vào ta, ta lập tức liên tưởng đến cảnh tượng tình nhân đang rúc vào nhau mà thân mật, không được tự nhiên.

Bị bao quanh, thân thể bốn phía đầy rẫy hơi thở mạnh mẽ lạnh lùng của hắn, ta cảm thấy thở dốc, ngắc đầu lên về phía sau.

“A” xúc cảm mềm nhũn, hương khói sấp thơm xông thẳng vào miệng của ta, ta cương cổ, ngẩn ngơ!

Đôi môi không nhúc nhích bị cắn khế, về sau là một thứ gì đó mềm mại ầm ập, chậm rãi đưa vào miệng của ta, nó khiến đầu lưỡi của ta tê dại, trêu đùa, thản nhiên, thấy ta chậm chạp không có phản ứng, nó càng ngày càng cuồng dã, kịch liệt mút lấy.

“Môi...?!” Ta khó chịu cố gắng thức tỉnh! Đây là đang...tiếp...

Ta sợ hãi chỉ luống cuống, muốn mở miệng nhưng không phát ra được thanh âm nào, bởi vì thật sự quá kinh hãi.

Đại ca vẫn vững vàng giữ lấy ta, không buông lỏng, cũng không lực, thái độ như vậy thản nhiên tự yếu đi, ta đỏ mặt, tim đập dồn dập như đoàn xe chạy qua đường hầm gào thét!

“Bang chủ, điện thoại.” Lúc này, ngồi ở ghế sa lon ngoài cùng bên phải là hộ vệ giỏi nhất, vội vàng cắt đứt nụ hôn của đại ca, đem một chiếc điện thoại bảo thạch đưa tới, “là Hiền tỷ”

Đại ca buông ta ra, hần dĩ nhiên biết hộ vệ đã thấy cả rồi, nhưng mặt hần không đổi sắc, thản nhiên tỉnh táo nhận lấy điện thoại, “Chuyện gì?”

Ta thở lấy miếng không khí, khuôn mặt kích động từ hồng chuyển sang trắng bệch hỗn loạn sợ hãi, ta phút chốc nghĩ sẽ đứng lên, nhưng đại ca dùng tay ôm hông ta, cực kì mau lẹ trở lại, “Đi đâu?”

“Toilet” Thanh âm của ta đầy run rẩy.

Hần nghiêm túc nhìn ta, cẩn thận đề thấp âm lượng, “Là người quyết định muốn làm cảnh sát a?”

“Cái gì?” Ta không hiểu rõ.

“Đừng hòng trốn” Hần dùng ngón tay giữ thắt lưng quần, “Nếu dám làm nằm vùng, tại sao mới hôn một chút lại sợ như vậy?”

“Ta không biết người là đồng tính luyến ái, hơn nữa người là ca ca...” Ta kinh hồn chưa định, có chút hồ ngôn loạn ngữ.

“Người ghét ta thích nam nhân sao?” Hần hỏi thẳng, một bên nhanh chóng tắt điện thoại.

“Không” ta lắc đầu, “Đó là tự do của đại ca”

“nếu như người bắt ta theo căn cứ tội phạm chính xác, sẽ kiện ta sao?” Sau khi hần hỏi câu đó rồi, vẻ mặt cũng không có quá nhiều thay đổi.

“Ta nghĩ... Có” Ta lăm bằm tránh ánh mắt hần.

“Không phải là người nghĩ, nhất định là như thế? Ta còn không biết tính cách của người sao?” Hần dứt khoát nói, để điện thoại xuống, đưa tay cầm lấy một chén rót đầy rượu đỏ, bình tĩnh uống một nửa.

“Ta là tội phạm, người bắt ta, người làm trai bao, thì ta không thể hôn người sao? Chỉ có người mới có thể giải quyết việc chung? Sao không phóng khoáng?”

Ta trợn tròn mắt, không thể tin được lỗ tai của mình, đây là lời đại ca nói với ta sao?

“Thiện ác hai cực, nước lửa bất dung, người ở nơi đây cũng chẳng biết thưởng thức, tại sao phải làm cảnh sát? Hứng thú không? Vọng động nhất thời? Người có ý thức trách nhiệm cảnh sát sao chứ?”

Hần gây sự mà nói, đột nhiên vẻ mặt không thuận theo, để cho ta hoàn toàn đần độn, á khẩu không trả lời được.

Hần để chén rượu xuống, chăm chú nhìn ta, “Người căn bản không phản ứng gì sao?”

2. Chương 2

Nói xong câu đó, đại ca cắn răng rồi buông ta ra. “Trở về tự giác đá chân hai trăm lần, đừng tưởng rằng đã trưởng thành cứng cáp rồi thì không tuân thủ gia quy!”

“Ai?!” Chuyện biến chuyển quá nhanh, ta kêu đại một tiếng.

“Người nghì người bị vạch trần sao?” Hấn lạnh lùng trừng ta một cái, sửa sang lại cà vạt nhẵn một chút, “Ta phải đi”

“Nhanh như vậy?” Chưa đầy một canh giờ mà?

“Giờ còn đợi nữa thì không biết phát sinh chuyện gì?” Hấn có vẻ nói ngập ngừng, đứng lên.

Bọn cận vệ không chút do dự cũng đuổi theo hấn.

“Phác bang chủ, đây là...” Lý Hàn đẩy thiếu nữ trên đùi ra, ngênh hướng đại ca, khuôn mặt đỏ ửng mà chỉ tới.

“Bang chủ chúng ta có việc” Một hộ vệ nghiêng người lạnh lùng ngăn cản hấn.

“Phải không? Kia...” Lý Hàn ý bảo thủ hạ bên cạnh, người nọ lập tức khom lưng, từ dưới bàn trà ném ra một rương da màu đen, không lớn, có mặt mã khóa lại.

“Chẳng qua là chút vàng mừng lễ ra mắt” Kim Ân Tổ tiền tài không thiếu, trong giới giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, có lẽ sợ đại ca khinh thường chút tiền kia, Lý Hàn lại vội vàng bổ sung, “Sau này mỗi tháng, chúng ta sẽ đem tiền gửi đến số tài khoản chỉ định của các ngài”

Đại ca nghiêng đầu, trên cao nhìn xuống đảo qua cái rương da, vẻ mặt bình tĩnh mà lạnh lùng, “Tiền biểu chuyện, lần sau sẽ bàn, nếu như người thật có thành ý, thì nên biết quy củ của Kim Ân Tổ”

“Quy củ?” Giống như bị miễn cưỡng đẩy ra, khuôn mặt Lý Hàn bỗng giật mình.

Kim Ân Tổ mấy trăm bang đầu đỉnh, nghiêm chính lấy Khải thư dán vào trong đại sảnh, có thể sánh bằng mafia Nhật Bản, ta nhớ được trong đó có một cái, chính là không cho phép khinh thường phụ nữ, không cho phép tham dự vào việc buôn bán cá nhân.

Bởi vì... như vậy thật sự thất đức!

Đại ca thấy hấn không có phản ứng, lại đột nhiên chỉ một ngón tay vào ta, “Mua hấn hết bao nhiêu tiền? Ta muốn bao hấn”

“Vâng... Chỉ cần ngài thích là được!” Lý Hàn vui mừng vạn phần, hướng về ta mà quảng tới ánh mắt tán thưởng.

Ta dở khóc dở cười.

“Hôm nay cứ như vậy, cáo từ.” Đại ca vừa mạnh giọng nói, bước nhanh về phía cánh cửa nhưng tở, Lý Hàn cùng thu hạ vô cùng ân cần mở cửa cho hấn.

Nhóm đại ca vừa rời đi, Lý Hàn lại mang cô bé lên ngồi trên đầu gối, ta tìm không được cơ hội nói chuyện cùng nàng, chỉ biết trở mắt nhìn nàng bị mang đi, nơi này thực sự có những thiếu nữ vị thành niên như được báo rồi.

“Người làm không tề” Lý Hàn hướng ta đi tới, ở bên cạnh ta ngồi xuống, để tay ở trên đùi ta, cẩn thận đánh giá, “Thì ra là như vậy...”

“Minh Thái ca.” Ta nhẹ giọng nói, vẫn không ngẩng đầu.

“Trịnh Minh Thái a... bắt quá là lâu la!” Hấn khinh miệt than thở một tiếng, vỗ vỗ chân của ta. “Ta cho người một trăm năm mươi vạn Hàn nguyên, lần sau Phác bang chủ tới, chiêu đãi cho tốt.”

“Vâng, cảm ơn Lý Hàn ca” Ta cơ hồ là từ trong kẽ răng mà cố nặng ra mấy lời này.

“Ta thích người có hiểu biết” Hấn đứng lên, ném cho ta một xấp tiền, sau đó bước ra, ngẩng đầu cao ngênh ngang rời đi.

Căn cứ vào điều tra, thời gian Lý Hàn ở lại trong vũ trường rất ngắn, trừ khi tiếp khách, bình thường hấn cũng chỉ uống một chén rượu, hành tung hấn quỷ thần không lường, nghe nói ngay cả người theo hấn mười hai năm, cũng không biết rốt cuộc hấn đi nơi nào.

Giờ đợi ở lại cũng không tra ra kết quả gì, nhưng ở đây ẩn thân cũng rất chắc, nếu là nằm vùng, thì không thể như vậy tùy tiện rời đi.

Ta quyết định, phải phải chỗ Lý Hàn vừa chạm qua, đứng lên đi ra ngoài...

Một trận gió thổi qua, rừng trúc khoác lên một tấm lụa mỏng xanh u ám, bây giờ đã là ba giờ sáng, hậu viện thường ngày vắng vẻ, trừ một hai tiếng chó sủa tình cờ, tối tăm buồn tẻ.

Ta đi tới khu nghỉ ngơi, nhắt trên sàn tấm khăn lông lau mồ hôi trên mặt, ta đã liên tục đá bao cát nửa giờ rồi, song mặt hộ giáp, y phục Taekwondo trắng dính ướt ươn ướt, rất khó chịu.

Bởi vì mang nón an toàn, đầu tóc của ta cũng muốn rụng tới nơi. đại ca thật biết cách chơi ta mà.

“Nóng đến chết rồi!” Ta oán trách, cởi nón an toàn xuống, cởi bỏ hộ giáp, kéo dải thắt lưng màu đen đang mang, thở dốc không ra hơi, dù sao cũng đã xong, trước hết ta nằm ở sàn nhà một lát đã.

Ta đang muốn nằm chổng vó lên sàng, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng cười khẽ.

“Ai?!” Ta đột nhiên xoay người, một người nam nhân mặc quần áo ka-ki thoải mái đang dựa vào cột trụ về mặt dịu dàng, đích thị là nhị ca Phác Chính Hoán.

“Người làm ta giật cả mình a!” Ta bất mãn nói thầm, co chân lại ngồi, vẫn không quên xem phía sau nhị ca có còn ai khác hay không.

“Yên tâm đi, đại ca ở trong sòng bạc, chưa có trở lại” Hắn cười dài giải thích, xem ta, “Ở bên ngoài lại chọc cho đại ca nổi nóng sao? Ta nghe nói, hấn giận tím cả mặt!”

“Cái tên bạo quân đó...” Ta nhú mày, hết sức giải thích, “Đã ước định là không can thiệp công việc của nhau a, ta lại không làm sai cái gì? Còn để cho Nhị thúc chế giễu!”

Nhị thúc là em dưỡng phụ, năm nay đã năm mươi sáu tuổi, chịu trách nhiệm công việc bảo vệ Kim Ẩn Tổ, lúc ta ở vũ trường làm trai bao nằm vùng, còn bị đại ca “ấp ủ trong lòng” tình tứ, hấn nghe bọn thủ hạ báo cáo lại, dở khóc dở cười.

“Đại ca là lo lắng người, chuyện người làm cảnh sát, hấn vẫn không vui,” nhị ca ôn tồn, cử chỉ ưu nhã, giống như loài hươu nai trong rừng rậm.

“Ba năm nay, các người cũng luôn phải đối chọi gay gắt, đại ca cũng thật cực khổ, vừa phải bảo vệ người, lại muốn cùng người chu toàn, tiểu Phong, mặc dù ta tôn trọng quyết định của người, nhưng là...”

“Cái gì?”

Nhị ca nhẹ nhàng thở dài, “nếu có một ngày. người nắm giữ chứng cứ phạm tội của Kim Ẩn Tổ, người có làm sao? Thật người sẽ bắt chúng ta sao?”

“Nhị ca...” Làm sao hôm nay ngay cả nhị ca cũng kì quái như vậy?

Nhị ca cười cười, cởi bỏ vớ cùng giày du lịch, bước lên sàn nhà gỗ, động tác của hấn lưu loát mà nhẹ nhàng, đi tới mà một chút thanh âm cũng không có, “Cái vấn đề này với người mà nói rất khó trả lời, đối với ta cũng có thể nói rằng, vĩnh viễn chung sống với người là tâm nguyện của ta.”

“Vậy tại sao muốn đi Mi?” Ta hỏi, ta vẫn tin cảm giác nhị ca muốn định cư ở Mi, việc ta dự thi làm cảnh sát có quan hệ rất lớn, ta đã để cho người trong nhà thất vọng, ta không nghĩ tới hành động này... có thể khiến cho bọn họ cách ta mà đi.

Nhị ca không nói gì, đi tới trước mặt của ta, hết sức ôn nhu sờ sờ đầu ta, thật ra thì, ta chỉ thấp hơn nhị ca một chút xíu, hấn cười, “Thật giống như đứa trẻ mới lớn, quên mất vấn đề của ta rồi, tiểu Phong rốt cuộc vẫn là tiểu Phong, bắt được nhược điểm chúng ta vẫn còn rất sớm.”

Ta tức giận nói: “Nhị ca người tới đây là để chế giễu đấy sao?”

“Người cứ nói đi?” Hấn nhẹ nhàng ngắt lời ta.

“Người a, Chỉ biết tùy ý ta hồ nháo” Ta có chút đỏ mặt, khi còn bé không biết gây bao họa, cũng là nhị ca thay ta giấu đi, cũng như hôm nay, làm hỏng việc, nhị ca như thường lệ sẽ thay ta che giấu.

“Người làm nhiệm vụ nằm vùng, ta để cho Nhị thúc tạm thời giữ bí mật, mặc dù không liên quan Kim Ẩn Tổ, nhưng nếu cho ba ba biết, ông nhất định sẽ giận người, Nguyên Tích cũng sẽ nổi giận lôi đình” Hấn thay ta kéo dài lưng màu đen đang đeo. “Ta tới đây, một là khuyên người không nên gây lộn cùng đại ca, hai là...” Hấn dừng lại một chút, ngưng mắt nhìn ta, “Tuệ Nhân có con rồi.”

Lý Tuệ Nhân là tên của Nhị tẩu, ta ngây ngẩn cả người, một hồi sau mới kêu lên đại, hưng phấn dị thường “Nhị tẩu có con! Biết khi nào thế?! Nhị ca người còn sống sờ oả đây làm gì! Còn không mau trở về Mĩ đi, haha, ba ba nhất định sẽ cao hứng chết được!”

“Ta thấy người cũng đã cao hứng chết được rồi” hấn cười, “Ta đã mua vé máy bay rồi, sáng sớm này ta trở về Mĩ, bác sĩ nói đã có ba tháng, Tuệ Nhân bây giờ đang ở nhà mẹ nàng, ta cũng mới vừa biết, buổi tối đã nói cùng baba”

“Nhị ca người thật là tốt a, cho ta biết tin này trước” Vẻ mặt ta tươi cười, nhị ca cũng thật vui vẻ lắm, hấn nhìn ta, chậm rãi ôm lấy ta, “thật tốt a...” Hấn lăm bầm, thời gian rất lâu rồi ta cũng không có cử chỉ thân mật tiếp xúc như vậy. Ta có chút không quen, nhưng ta có thể cảm nhận được sự vui vẻ tận đáy lòng của nhị ca, cho nên ta cũng ôm hấn, mỉm cười. Sang năm này, trong nhà sẽ có thêm tiểu báo bối nữa!

thịch thịch thịch! Tiếng chạy dồn dập đến, nhị ca bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, là Nhị thúc, hấn thở hổn hển, sắc mặt có chút cổ quái, nhìn chúng ta một chút mà nói: “Tam thiếu gia và lão gia đánh nhau rồi! Xem chừng rất hung hăng, hai thiếu gia mau chạy tới xem chút”

Ta cùng nhị ca thay đổi sắc mặt, Nguyên Tích ca cùng ba ba quả thực như nước với lửa, ba ba rất ghét thái độ thiếu kính trọng của Nguyên Tích ca, cả ngày say rượu, gây chuyện thị phi, mà Nguyên Tích ca... Ba ba chán hấn làm việc gì, lần này tới lần khác, mỗi ngày mang một nữ nhân về nhà qua đêm, còn chộc tới một lão đại ở kinh đô và vùng lân cận, chuyên kia cuối cùng trở thành ẩu đả lớn, ba ba bị tức đến xem nữa là nhồi máu cơ tim, phải nhập viện một tuần.

Mặc dù như thế, Nguyên Tích ca chỉ luôn làm theo ý mình, để cho ba ba rất nhức đầu, bởi vì những cuộc đua xe cá cược, ta tạm giữ Nguyên Tích ca, muốn cùng hấn nói chuyện tử tế một chút, Nhưng đại ca phạm tội, đàn em dưới trướng tranh nhau tự thú, tam thiếu gia Kim Ẩn Tổ bên ngoài rất có thể lực, cho nên chưa kịp nói chuyện, Nguyên Tích ca đã được luật sư nộp tiền bảo lãnh đi, sau khi về đến nhà, không thèm nhìn ta lấy một chút.

Đi theo phía sau nhị ca, vội vã chạy vào phòng, chưa đến đại sảnh hành lang đã nghe tiếng binh binh bang bang đánh nhau bên trong, còn có tiếng nữ nhân thét chói tai, nhị ca nhảy xa một bước vào đại sảnh, thấy Nguyên tích ca đã bị đánh ngã trên đất, mấy tên thủ hạ khúm núm đứng ngoài đại sảnh, không dám lên tiếng, ba ba hùng hổ đứng trước mặt Nguyên Tích ca, còn cầm chai rượu hướng về người hấn mà đập, ta kinh hãi, vội vàng vọt tới “Ba ba, đừng như vậy!”

“Ba ba, có việc từ từ nói” Nhị ca cũng khuyên, hấn liếc mắt nhìn Nguyên Tích ca say khướt đang té lăn trên đất, vừa nhìn thoáng qua nữ nhân phía bên kia đang khóc bù lu bù loa, mặt vấy thuốc da ở phòng khiêu vũ, hiểu được mấy phần “Nguyên Tích chẳng qua là ham chơi, chuyện trong nội bộ hấn đều làm tốt, đợi ngày mai hấn tỉnh rượu rồi, chúng ta sẽ cùng nói chuyện tử tế với hấn”

“Nói? Nói chuyện gì?! Trong mắt của hấn còn có chúng ta sao?!” Ba ba tức giận nói, cầm lấy chai rượu hung hấn ném xuống mặt đất, chai rượu vỡ toan! Ta sợ hết hồn hết vía, theo bản năng mà đỡ, nước bắn tới cùng những mảnh sứ nhỏ, lưng bàn chân theo đó mà bị trầy da chảy máu.

Chẳng là vết thương cạn, rỉ ra một chút tia máu, có chút đau nhói, ba ba lúc ấy ý thức được mình làm sai rồi, nên cơn giận, mắt trừng Nguyên Tích ca, nhị ca đưa ánh mắt căm tức, bọn thủ hạ đứng ở đại sảnh lập tức đem nữ nhân đang khóc sụt sùi kia mang đi

“Ách”

Ở phía sau ta, Nguyên Tích ca đang trong bộ dạng say rượu, ta quay đầu đi, thấy hấn té xuống ghế, ngã cao đầu, mắt trái của hấn sưng to, cằm cũng bị đánh một quyền, nhưng hấn vẫn cười nhạo nói: “Người mặc dù già rồi nhưng quả đầu vẫn còn rất sung sức sao? Cha”

Nguyên Tích ca lão đảo đứng lên, cò lơ phất phơ giờ lên ngón tay cái, đoạn vừa nói, “Không... Không tệ! Đến đây! Đánh này... Này!! ” Hấn vỗ ***g ngực mình bang bang, thật là đã quá say rồi!

“Nguyên tích ca người đã uống bao nhiêu rượu a?” Ta sốt ruột nắm lấy cánh tay đang hươ lung tung, baba một lần nữa muốn nổi điên, nhị ca thì có chút tức giận chỉ trích nói. “Nguyên Tích, người sớm muộn gì cũng trúng độc rượu mà chết. tiểu Phong, người mặc tên khỉ gió này, cho hấn tha hồ điên, đông lạnh cả đêm càng tốt”

“Nhị ca!” Ai cha, sao đột nhiên lại nóng nảy rồi, ta khiêng Nguyên Tích ca lôi ra ngoài, muốn đem hấn trở về phòng, cả người Nguyên Tích ca đặt trên người ta, nặng nề, hấn so với nhị ca của ta cũng đâu cao hơn!!

“Ba ba con dẫn hấn trở về, đừng nóng giận, nhị ca người có chuyện vậy... nghỉ ngơi sớm một chút đi” Ta bước từng bước hướng về phòng ngủ Tây Nam.

“Trời! Thật nặng a!” Mồ hôi chảy ra đầm đìa, mệt mỏi muốn chết! Ở mái hiên cửa phòng để Nguyên Tích ca xuống, nhìn bọn thủ hạ bận rộn trải giường chiếu, lau mồ hôi hổi, “Mới vừa rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Một nam nhân đang trải chăn bông lộ vẻ mặt khó xử nói, “Tam thiếu gia... muốn kết hôn”

“Ai?” Ta mở to mắt! Lại muốn kết hôn?

“Đúng là tiểu tỷ xinh đẹp Yamada mang này, tam thiếu gia uống trong quán rượu là theo cô nàng này, hai người đi thuê phòng, trở lại đã muốn kết hôn với nàng, tam thiếu gia lúc đó cũng đã uống không ít, sau lại mở ra một buổi tiệc mừng, lại lấy xe tải đưa nàng trở lại, hơn nữa...” Hấn dừng một chút, vẻ mặt như đưa đám, “Tam thiếu gia trở lại la hét để cho lão gia đi ra ngoài thấy nàng, nói muốn kết hôn, lão gia vì thế mà đánh hấn”

Ba ba đối với chuyện hôn nhân là rất nghiêm túc, người rất trọng tư chất đời sau, cùng mẹ có quan hệ rất lớn, cho nên, người tuyệt đối sẽ không đồng ý Nguyên Tích ca cùng với một nữ hầu rượu kết hôn, hơn nữa hấn không thích người Nhật Bản, nhưng tam ca hết lần này tới lần khác muốn đối nghịch với ba ba, năm ngoái lễ mừng năm mới, hấn mang về một cô bé ngoại quốc, nói muốn kết hôn.

Ai, xem ra ngày mai bọn họ có thể gây lộn!

Nguyên Tích ca được hai thủ hạ của hấn khiêng lên giường, ta giúp hấn cởi bỏ đôi giày dày cộm, vừa vẩy quanh đầu giường, giúp hấn cởi áo, “Gọi phòng bếp làm canh giải rượu chưa? Nguyên Tích ca đã nôn cả rồi”

“Vâng, tiểu thiếu gia” Các nam nhân một mực cung kính, cất giày Nguyên Tích ca ở bên hiên cửa.

Ta đứng lên, áo của Nguyên Tích ca đã ô uế rồi.

Ta móc móc lấy từ miệng túi áo, bóp phải thứ đồ kì quái, gọi đại ra “Đây là cái gì?”

Vươn tay ra, cứ dính dính trong thật buồn nôn, có màu trắng cũng có màu đỏ, giống như là thịt khô, đang định rời đi thì thủ hạ nói, “A, đây là đại ca trước khi trở về đi đường vòng mua đồ.”

“Đúng rồi!” Ta đột nhiên nhớ tới, buổi sáng hôm kia, lúc mọi người cùng nhau ăn điểm tâm, ta nói là ta muốn ăn bánh đậu đỏ, ta là kẻ yêu thích đồ ngọt, nhưng... Chẳng qua là lúc tình cờ uống súp đậu đỏ mà nghĩ đến, cũng không có ý phải ăn nó...

Nguyên Tích ca biết ta hôm nay về nhà, cho nên mới cố ý đi mua a?

Trong lòng bỗng dưng dâng lên cổ một cảm giác ảm áp, ta thu y phục lại, nhìn gương mặt đỏ bừng vì say rượu, không an lòng đoạn đắp chăn bông cho Nguyên Tích ca, cảm kích nói, “Cảm ơn ca”

Mặc dù thường xuyên đối với ta nói ác, nhưng ta biết thật sự Nguyên Tích ca cũng không ghét ta, hấn chỉ là không chấp nhận việc ta đi làm cảnh sát. Ta cúi người xuống, thay hấn kéo nốt tấm chăn.

“Ngủ ngon” Ta nhẹ nhàng mà đi ra khỏi phòng ngủ Tây Nam, đứng dưới mái hiên nhìn vào bầu trời đêm xanh đậm, hôm nay thật đúng là sóng gió quá! Ít ra thì, cũng có việc mừng! Nghĩ đến nhị ca cùng ba ba nói chuyện nhị tẩu mang thai, khoe miệng chằm chằm nhếch lên, cước bộ cũng nhẹ nhàng thoải mái...

Rạng sáng năm giờ, trời vừa mới sáng, ta liền bị một tiếng thịch thịch thịch làm đinh tai nhức óc! Động đất sao? Ta thích nằm sấp mà ngủ, cầm lấy gối che đầu, xin thương xót, cho dù trời có sập xuống, cũng cho ta ngủ đi...

Rầm! Phía sau cửa gỗ chợt bị kéo ra, gió lạnh vù vù thổi vào, ta lại càng hận không chui vào đệm chăn đi, co rút người lại lên tới đầu gối.

“Tiểu Phong, đứng lên!” Có người ong ong gọi.

Ta cau mày, càng che đầu chặt, ý thức mông lung mà nghĩ tới... ta chỉ muốn ngủ...

“Tiểu Phong!” Chấn động nhiên bị hất tung lên một cái, một cơn lạnh như băng thấu xương tràn vào, đột ngột bắt được mắt cá chân ta, hướng ra ngoài “Oa” Ta kêu to! Ném cái gối đi!

“Nguyên Tích ca ngươi làm gì vậy?!” Ta quay đầu nổi giận mà quát! Rượu còn chưa tỉnh sao? Sáng sớm tới bắt chân của ta làm gì? Ta nghĩ sẽ đá văng hẳn, nhưng cũng không thành công, ngược lại còn bị rơi vào tư thế khó coi, bị hắn kéo ra khỏi cái chăn ấm áp.

“Hắt xì!” Ta đánh nước mũi bay loạn hắt xì, Phác Nguyên Tích lúc này mới dừng tay, ở trước mặt ta ngồi xồm xuống.

“Rốt cuộc tại sao?” Ta hỏi, nếu như không phải mặt sàn có khí ẩm, ta đã sớm bị đông lạnh mà xanh cả mặt rồi!

“Chân của ngươi không sao chứ?” Hắn bắt được cái chân của ta, giơ lên xem, còn đem ống quần vuốt đến trên đầu gối, “Ngày hôm qua ba ba đánh phải ngươi à?”

Hiện tại mới khôi phục ý thức a! Ta dở khóc dở cười, đẩy tay của hắn ra “Ta không sao, chỉ là quệt phải nên bị thương chút ít, ca, ngươi để cho ta ngủ có được hay không?”

Hắn như trút được gánh nặng rồi ngồi trên mặt đất, nhìn ta, ta phát hiện tóc của hắn rất xộc xệch, dép chùng còn mang ngược, trông mệt mỏi. “Trở về đi, Nguyên Tích ca, ta ổn cả...”

Ngáp một cái, ta một lần nữa hướng chăn đi tới, một đầu ngã xuống gối mà ngủ

“Tiểu Phong” Phác Nguyên Tích đến bên cạnh ta, dùng sức đẩy ta, “Ta chỉ nhớ rõ là ngươi ngăn ta, nhưng sao mà lại... Ta rốt cuộc đã làm cái gì?”

“Làm cái gì? Tự đi hỏi ba ba ấy...” Ta mền những người dưới gối nói thầm, mí mắt sụp xuống, ý thức lại bắt đầu rời xa, bất đắc dĩ Phác Nguyên Tích ở một bên tai mà nói: “Hà Phong! Ngươi đứng lên cho ta! Có nghe thấy không?!”

Bả vai bị lay động đã mệt rã rời rồi, ta có huyết áp thấp, buổi sáng vốn rất khó thanh tỉnh, bị hắn lay một trận mạnh, không thể chịu đựng nổi nữa đoạn ngồi dậy, dùng ánh mắt tỉnh táo khô khốc nhìn hắn chăm chăm. “Phác Nguyên Tích! Ngươi náo đủ chưa? Ta nói rồi, ta không sao! Ngươi cũng không nhớ làm cái gì à? Chính là mượn rượu làm càn, cầu hôn mà thôi!”

“Cầu hôn?” Phác Nguyên Tích bỗng dưng buông, sốt ruột hỏi. “Ta cầu hôn ai?”

Ta liếc mắt, giọng lạnh lùng, “Cô nàng xinh đẹp hôm qua”

“Là ai?” tam ca vẻ mặt mờ mịt.

“Ca, ngươi thật giống đại ca, có hay không cũng lấy ta làm thú vui?” Ta lã chã – chực khóc, “Ngày hôm qua, ngươi đem theo một nữ nhân trở lại, gọi là Yamada mỹ trí tử, nói muốn cùng nàng kết hôn, ai cũng không ngăn được ngươi, ba ba thì đánh ngươi, chính là có chuyện như vậy. Nguyên Tích ca, sau này đừng uống rượu như vậy nữa, đối với thân thể không tốt, ba ba cũng sẽ tức giận.”

“Chuyện của ta không tới lượt ngươi quản thúc!” Khuôn mặt biến sắc, Phác Nguyên Tích chợt xô đẩy ta xuống, đứng lên, trên cào nhìn chăm chăm ta mà nói “Sau này, bất kể ta mang người nào trở lại, ngươi cũng rút cho thật xa, đừng để ta thấy mặt!”

Ta có chút khó chịu, không trả lời, Nguyên Tích ca hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại mà thẳng bước đi!

Nhìn căn phòng vắng vẻ cô quạnh, cơn buồn ngủ của ta cũng đã mất rồi.

Cục cảnh sát, tổ chống phản động hai tay cầm một ly cà phê nóng hổi, ta cùng Trịnh Bân ngồi quanh cái máy tính trước mặt, nhìn hồ sơ khoa tình báo gửi cho chúng ta, tổng cộng có 300 người, dựa theo số tuổi và hình dáng đặc thù lựa chọn mà nói... chỉ còn có hơn hai mươi, “Trịnh Bân, nhìn cái này” Ta chỉ vào số T1998-12 “Đúng là nàng, ngồi ở trên đùi Lý Hàn, nhìn qua chỉ có mười sáu tuổi”

Trịnh Bân rê con chuột tìm tài liệu kỹ lưỡng, Khương Nguyên Tuệ, 1985, cha mẹ li dị, bỏ học hồi tiểu học, ở cùng bà, tháng 12 năm 1998 bỏ nhà trốn đi sau tới nay vẫn mất tích: tung tích không rõ, hoài nghi bị lừa gạt, bởi vì Khương Nguyên Tuệ trước khi mất tích, đột nhiên có nhiều tiền, có thể là một trong những người bị hại của vụ án mua bán người!

“Tối nay tiếp tục hành động, người ở phòng hai nói, những cô bé này ngoài việc mỗi ngày ở vũ trường, có thể còn có địa điểm ẩn thân khác, “Trịnh Bân nói, nhìn một chút vào tin nhắn điện thoại di động “Nhiệm vụ của chúng ta là tìm được cái chỗ kia, hôm nay ta cùng người đi.”

Ta gật đầu, Trịnh Bân không yên lòng nhìn ta, “Ngày hôm qua không có sao chứ? Chúng ta thiếu chút nữa đã xông vào rồi”

Ta biết Trịnh Bân nói về chuyện ngày hôm qua ta bị Kim Ẩn Tổ bang chủ bao nuôi, cười cười “Yên tâm đi, ta biết chăm sóc mình”

Trịnh Bân nhướng mày “Thật không nên cho người đi, Kim Ẩn Tổ không dễ chọc, hết lần này tới lần khác sinh chuyện như vậy...” Trịnh Bân muốn nói lại thôi. “Tính cẩn thận một chút, ta không muốn thấy người lại bị thương”

“Người rửa ta nha!” Ta cười đùa, uống một hớp cà phê, mặt vo thành một nắm “Uy, thật là khổ quá, cho ta thêm ít đường!”

“Ta là đây tớ của người sao?” Mặc dù oán trách như vậy, Trịnh Bân vẫn cầm lấy cái chén màu sắc rực rỡ, thay ta thêm đường.

Ta ôm đầu nhìn vào màn ảnh máy tính, biết mình hôm nay có chút không yên lòng, ta nghĩ sẽ cùng hòa giải với Nguyên Tích ca, cho nên buổi sáng ra cửa trước, cố ý canh giữ ở ga-ra, muốn cùng hắn nói chuyện riêng một chút.

Nguyên Tích ca thích xe thể thao, xe của hắn trong kho cũng có ba chiếc Porsche, Porsche 911 màu vàng nhìn nổi nhất, cũng là chiếc hắn thích nhất, thấy xe hơi còn đang ở trong ga-ra, ta thở phào nhẹ nhõm, chờ ở cửa ga-ra.

Nhưng một lát sau, ta đột nhiên nghe được chút âm thanh kỳ quái, mới đầu ta cho là từ vách tường phía ngoài truyền đến, nhưng sau lại phát hiện là đến từ phía sau ga-ra, là mèo hoang lạc vào sao?

Ta đi vào ga-ra, mở đèn tường.

Ở chiếc xe trong cùng là một chiếc Porsche Boxsters màu trắng, trong phút chốc sáng sủa, người ở trong xe quất to lên, hình như là bóng dáng nữ nhân, nàng ngồi trên đùi Nguyên Tích ca, thất kinh muốn lấy y phục che dấu, ta nhận ra nàng là nữ hầu nhà mới thuê, mà Nguyên Tích ca...

Hắn vẫn ở đó, làm trò trước mặt ta, đoạn vuốt ve bộ ngực của nữ nhân, ôm eo mãnh liệt, ánh mắt của hắn ngó chừng ta thật chặt... tựa như... điềm thần nhìn ta, ta hầu như... chạy trốn chết!

Sau khi trở về phòng, ta vẫn còn loạn trí, vừa sờ mặt của mình, lại khóc, Phác Nguyên Tích thật là quá đáng, cho dù có ghét ta, cũng không cần hạ nhục ta như vậy! Ánh mắt của hắn... hăm dọa ta trở thành nữ nhân ngồi trên đùi hắn... thật quá tồi tệ!

Minh Động, vũ trường Dark House “Cấp, Kê Vĩ tửu” Mặc y phục phục vụ rượu, nhìn sơ qua rất anh tuấn, Trịnh Bân đem một chén Kê Vĩ tửu đẩy tới trước mặt ta, trên miệng chén gắn thêm một nửa quả ô mai, trong chén nổi lơ lửng một mảnh mùi hương chanh thơm ngát, chất lỏng trong sáng nhìn qua mê hoặc mắt người, Trịnh Bân biết ta tâm tình không tốt, cố gắng pha rượu cho ta uống.

Ta cầm lấy chén rượu ngẩn người, đã mười một giờ rồi, hôm nay Lý Hàn không có xuất hiện, cũng không nhìn thấy Khương Minh Tuệ, đoán chừng đã lãng phí thời giờ rồi, đến mười hai giờ, sẽ cùng các huynh đệ rút về, ta dùng ngón tay khuấy động lấy cây chanh, ngẩng đầu hỏi.”Trịnh Bân, đối với chuyện đồng tính luyện ái người thấy thế nào?”

Trịnh Bân giật mình nhìn ta “cái gì?”

“Đúng, là nam nhân thích nam nhân a...”

Trịnh Bân nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hướng giới tính hoàn toàn là quyền lợi của con người, ta nghĩ như vậy, không có gì đặc biệt cả, nhưng không thể nói thích, bởi vì ta rất cuộc còn thích nữ nhân hơn.”

“Thế tuyép đàn ông thế nào sẽ thích các nam nhân khác?” Ta cố chấp hỏi tới.

“Cái này...” Trịnh Bân giống như là bị ta hỏi đến rồi, thật lâu mới bắt đầu trả lời “Thích cần lý do sao? Nếu ta chân chính thích một người thì không biết tự giải quyết vấn đề sao?”

“Phải không?” Ta cúi đầu lâm vào trầm tư, đại ca cường hiếp ta, tam ca dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, hồi tưởng lại thấy không yên!

Ta cảm thấy bất an, là bởi vì ta biết ba ba nhất định sẽ không đồng ý cho các ca ca thích nam nhân, ta muốn giúp bọn hắn giấu diếm chẳng? Ta cũng không muốn làm khó bọn hắn, nhưng một khi ba ba biết thì...

Nhất định sẽ long trời lở đất, Kim Ân Tổ sẽ phát sinh đại động, Seoul sẽ chìm vào những cuộc ẩu đả tranh giành địa bàn, tranh giành địa vị bang chủ, đây cũng chẳng phải điều tổ hình sự mong muốn.

Bất quá ta lùi một bước mà nghĩ, có lẽ chỉ là ta quá nhạy cảm, Trịnh Bân cũng đã nói rõ rồi, tại sao cuối cùng ta lại nhạy cảm như vậy, nhìn qua rất bình thường, nhưng thật mờ ám, dù những đầu mối nhỏ nhất cũng có thể bị ta lập tức phát hiện, có lẽ đây không phải là ưu điểm, mà là khuyết điểm. Ta thật đã nghĩ quá nhiều rồi.

Ta đang uống Kê Vĩ tửu, Trịnh Bân đi tới vỗ vai ta, thấp giọng nói “Bên kia, Kim Ân Tổ bang chủ tới”

3. Chương 3

“Cái gì? Ta thiếu chút nữa là phun hết rượu ra rồi, quay đầu nhìn lại, thật sự là đại ca, thất kinh hồn vía!

Đại ca mặt áo màu đen, một tay đút vào túi quần, khí thế uy nghiêm cuồn cuộn, áp đảo tất cả mọi người nơi đây, ta thấy được vài nữ nhân trên sàn nhảy nhìn hắn không chớp mắt, hơn nữa nhiều người cũng bàn luận xôn xao, Lý Hàn cùng thủ hạ vội vã tiếp đãi khách quý chạy tới, gạt đầu cúi người chào, vừa mừng vừa sợ!

Ta không hề nghĩ tới rằng đại ca quay lại nơi này.

Hộ vệ đài ca xua bọn lâu la đi, sau đó đứng qua một bên, trực tiếp đi tới.

Ta vội vã quay đầu lại, bị làm cho sợ lạnh toát hết mồ hôi! Liều mạng cố gắng nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì, để cho đại ca phải tự mình viếng... Không sai, là do ta không đá đủ hai trăm cái vào bao cát, nhưng đó là có sự kiện đột nhiên phát sinh, gia quy.... ta cũng đã chép nghiêm túc hai mươi lần, mặc dù... có lẽ là chương mười hai ta viết hơi ẩu, nhưng như vậy thôi mà cũng chịu phạt sao? Lúc đó đã hai giờ sáng và ta rất buồn ngủ rồi...

Đại ca xoay người đứng lại, ta không dám nhìn, cúi đầu mà uống rượu, cây chanh lúc này thật chua!

Trịnh Bân rất bình tĩnh, chủ động chào hỏi. “Ngài cần gì? Trai hay rượu?”

Đại ca ngồi lên cái ghế xoay bên cạnh ta, nơi đó đang có một đôi tình lữ, cầm một chén rượu ở vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhưng khi thấy đại ca đến thì lảng lạng chuẩn mắt.

Đại ca nhìn lướt qua ánh đèn lóe lên ở quầy rượu, đối với câu hỏi của Trịnh Bân mắt diếc tai ngơ, lấy từ trong túi áo xì gà, cầm cái bật lửa dát vàng đốt.

Trịnh Bản kiểm chế một chút rồi lại hỏi, khói màu nâu xanh lượn lơ giữa chúng ta, ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, không dám nói chuyện, đại ca ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua Trịnh Bản, hướng về sau mặt nhìn lại, tửu quây rượu đều có khảm gương, đại ca đang nhìn thấy qua những cái gương đó, không che dấu là đang ngó chừng ta, tay của ta run một chút.

“Ta lấy tên này” đại ca không cho ta cự tuyệt, kẹp lấy xì gà đích tay bắt được tay ta ở trên mặt bàn, ta sợ hết hồn! “Đại...” thiếu chút nữa theo thói quan mà kêu đại ca, bất chợt sửa lại lời nói, “Phác bang chủ...”

Thanh âm của ta rất bất đắc dĩ, đại ca dùng sức nắm cổ tay ta kéo đến trước người hắn, dùng ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Trịnh Bản, có Lý Hàn chính là tên thủ hạ phụ cận, ta không dám giãy dụa.

Trịnh Bản sắc mặt rất khó nhìn, hắn cảm thấy Kim Ẩn Tổ bang chủ có thể đã biết hắn nằm vùng, hắn muốn dùng micro cỡ nhỏ gọi trợ giúp, nhưng ánh mắt của đại ca nhìn làm hắn không nhúc nhích được, Trịnh Bản đang lo lắng cho ta.

“Cứ như vậy!” Đại ca lôi ta đứng lên, đem điếu xì gà dập tắt trên quây rượu, rõ ràng cái gạt tàn thuốc đang ở bên cạnh, nhưng đại ca cố ý dập ở trên bàn, ta biết là đại ca đang tức giận, hắn đem hết thủy hỏa hận nhìn về phía Trịnh Bản, vì Trịnh Bản là người hợp tác với ta, một cảnh sát.

“Đi” đại ca nói xong, liền lôi ta ra cửa chính, cánh tay bị nắm rất đau, đại ca cũng đi rất nhanh, không quay đầu lại, mọi người rối rít né tránh, trong lúc vội vã ta quay đầu nhìn thoáng thấy Trịnh Bản, phát hiện hắn muốn đuổi theo ra ngoài, lại bị hai tên vận đồ Tây đen ngăn cản!

Ta há mồm, không kịp nói gì, đã bị đại ca mạnh tay lôi ra đường lớn, một chiếc Rolls-Royce màu đen đang dừng trước vũ trường, không tắt đèn xe, phía sau còn có một chiếc xe hộ vệ.

“Đại ca!” Ta tức giận kêu lên, nhưng đối lấy là sự đối đãi thô lỗ hơn, đại ca đem ra nhét vào chỗ ngồi phía sau chiếc Rolls-Royce, sau đó qua cửa kia mà đi vào, răng rắc! Tài xế đem cửa xe khóa trái, ta từ kính chiếu hậu thấy chiếc xe hộ vệ cũng chạy theo sát. Ta rất tức giận!

“Đại ca! Người rốt cuộc muốn gì?! Cái gì cũng không giải thích mà mang ta đi ra ngoài, biết rõ ta đang làm nhiệm vụ, ngày mai biết giải thích với trưởng phòng thế nào đây? Không. không chỉ ngày mai, ở vũ trường nhất định xảy ra hỗn loạn.

“Người có đeo thứ đó không?” Đại ca nhíu mày nhìn ta, hà khắc hỏi.

“Cái đó...” Ta suy nghĩ một chút, “mấy nghe trộm?... không có”

Đại ca đột nhiên xít lại gần ta, ta cảm giác có cái gì đó không đúng, muốn chạy trốn nhưng đã trễ rồi, “A!” Đại ca hôn ta, đầu lưỡi duỗi ra mà đi vào, điên cuồng nóng bỏng mà hôn, ta không thở được, bị buộc phải nuốt nước bọt, căn bản cũng không hiểu tại sao lại biến thành như vậy?!

“A... Không...” Đầu lưỡi đại ca quấn lấy đầu lưỡi ta không chịu buông ram một lát yên ổn giữ lấy, một lát lại vừa trêu chọc, đầu lưỡi ta né tránh, lòng ta nhảy như bị giật điện, toàn thân cứng ngắc, chỉ cảm thấy một làn khí xông thẳng lên mặt, gò má, đại ca đã giữ được bờ vai ta, đổi góc độ hôn, ta không có thể trốn được, bị hắn áp đảo trong xe rồi!

Nụ hôn nồng đậm dần dần trở nên nhẹ nhàng, ta cảm giác được đại ca là trêu chọc ta, hạ lưỡi xuống rồi lại hôn, ma sát làm đầu lưỡi ta đau, đôi môi như có lửa nóng, hắn hạ ta ở phía trên, vững vàng giữ chặt lấy tay ta, khẽ cắn môi của ta, rồi lại duỗi thân cuốn vào đầu lưỡi...

Từ trên xuống dưới, miệng của ta bị cái đầu lưỡi linh hoạt kia quấy đến ngạc nhiên, nhưng lại tê tê khiến cho ta không còn chút sức lực, thân thể khẽ phát run, ta rất nóng, rất khó chịu, vừa chống cự sức của đại ca mà ghen ngào khóc lên.

Thấy nước mắt của ta, đại ca rút cuộc cũng dừng tay, giơ lên mặt của ta, một chút ăn năn cũng không có, lạnh lùng bảo: “Ta nói rồi, ta không người làm công việc ở đây!”

“Ta là cảnh sát!” Ta nhìn hắn, ánh mắt uy nghiêm lạnh lùng nói, mặc dù nước mắt vẫn còn vương.

“Chẳng phải người biết ta sẽ đối đãi cảnh sát thế nào rồi sao?” Đại ca lạnh nhạt nói “Ta sẽ bẻ gãy chân của hắn, sau đó dùng cây bằm vằm đầu ngón tay của hắn, ta là lưu manh, Hà Phong, đừng khiến ta không

khách sáo!”

Ta hoàn toàn bị khí thế đại ca làm cho kinh sợ, mặc dù rất sợ, nhưng ta cũng dừng nước mắt, run rẩy đáp “Nhưng chúng ta đã có ước định, ở nhà người là đại ca, nhưng ở bên ngoài, hắc đạo bạch đạo, không liên hệ lẫn nhau, ta điều tra chuyện Lý Hàn, cũng không uy hiếp được Kim Ẩn Tổ, hơn nữa cho dù có... Cũng là trách nhiệm của ta”

Đại ca không nói một lời nào nhìn ta chăm chú, đây là lần đầu tiên, ta ở trước mặt hắn mà nói ra lập trường của mình,

Bên trong xe giờ đây trở nên vô cùng lạnh, tài xế từ kính chiếu hậu liếc chỗ ngồi phía sau một cái, vừa hết sức chăm chú nhìn về phía trước, ta cảm thấy đây là một ngày bất nhất trong đời ta! Ta lại nói ra khỏi miệng mình, Nắm lấy đầu gối mình thật chặt, nhưng nước đã đổ thì khó hốt, đại ca có thể cảm thấy Kim Ẩn Tổ đang nuôi hổ gây họa hay chăng?

Ta sốt ruột run người, đại ca nhìn ta chăm chú một lát, dời tầm mắt đi, nhìn về xa lộ cao tốc phía trước, đột ngột đáp: “Đây là con đường người lựa chọn”

Ta mở trừng hai mắt, không biết đây là ý gì?

“Một khi đã bắt đầu sẽ rất khó quay đầu lại, từ ngày người muốn làm cảnh sát trở đi, ta biết sớm muộn gì cũng có một ngày, người sẽ đem súng mà hướng về phía ta...”

“Cảnh Nghi ca...” Đôi mắt của ta đỏ hoe.

“Nhưng, ta sẽ ở bên cạnh người” đại ca đưa tay qua cánh tay ta, chạm nhẹ vào mái tóc của ta, “Ta sẽ không bỏ người lại, Tiểu Phong, nếu như người cảm thấy khó lựa chọn lời mà nói..., người phải nhớ kĩ, ta cũng không hận người”

Ta quả thật không thể tin được vào lỗ tai của mình, ta cho là đại ca sẽ hận ta tận xương tủy, kệt từ khi ta trở thành cảnh sát, hắc bắt đầu phòng bị ta, mặc dù vẫn là đại ca của ta, nhưng chuyện của Kim Ẩn Tổ, trên căn bản cũng không để cho ta biết.

“Nhưng là,” đại ca lại nói, “Người muốn vận ngã Kim Ẩn Tổ cũng không dễ dàng, bởi vì ta sẽ không để cho người làm như vậy, người nên chuẩn bị tâm lí đi.”

“Dạ” Ta gạt đầu lia lịa, trên thực tế đại ca cũng không căm hận ta chút nào, khiến cho ta cao hứng mà mê muội!

“Người muốn tiếp tục làm nằm vùng phải không?” Hắn nhắc chân lên, nghiêng đầu hỏi.

“Phải... Đây là công việc” Ta vội vàng cường điệu nói.

“Tốt lắm” hắn nhìn vào cái đồng hồ, thông dong đáp. “Thứ bảy tuần sau, ta cùng Lý Hàn hẹn hắn đi du thuyền, người sẽ do ta bao, Lý Hàn nhất định mang người đi, Chủ Nhật trở về Seoul, ta ở nơi này báo với người trước một tiếng, hi vọng người có điều giác ngộ.”

“Cái gì giác ngộ?”

Đại ca thở dài, thẳng thắn đáp, “Ta sẽ cùng người ân ái”

Trước mắt ta trở nên trống rỗng, tất cả tri giác giống như bị trôi biến đi, đại ca nói cái gì? Ta phí sức mà trợn mắt há hốc cả mồm!

“Đại ca... Người đang nói đùa sao?” Ta cà lăm mở miệng vài tiếng.

“Ở du thuyền không gian hẹp hòi, người cho là Lý Hàn sẽ không nhìn ra người nằm vùng sao?” Đại ca chẳng thèm ngó tới đáp, “Chẳng lẽ ta với người nằm ở trên một cái giường chỉ vì uống rượu?”

“Có thể đóng kịch a” Ta cãi lại nói. “Lý Hàn không dám ở trong phòng thì ta giả bộ, chỉ cần tùy tiện tạo tiếng động ra ngoài...”

“Tùy tiện?” Đại ca cắt đứt lời ta mà nói..., lấy một chút thâm trầm, ánh mắt không vui hướng về ta, ta bị hắn nhìn toàn thân phát sợ, “Sao, làm sao vậy?”

“Người rõ ràng vẫn không hiểu chuyện” đại ca thường chán đời, khi có ta đã quen cứng chiều, chẳng qua trước kia có chút bất đồng, nhưng ở đây sự cứng chiều gần như là cuồng nhiệt, ta không tự chủ được mặt đỏ lên, rốt cuộc biết, trong mắt hắn, ta không chỉ là đệ đệ mà thôi...

Tim đập bịch bịch, tránh tầm mắt đang nóng rực của đại ca, theo bản năng mà hướng về bên kia trốn.

Đại ca tiến tới gần ta, đưa tay lại cửa xe, ta bị vây trong không gian nhỏ hẹp, sợ hết cả hồn vía, không dám ngẩng đầu, chỉ dùng cánh tay cản trở hắn, “Ca...”

“Đối với ta tùy hứng cũng vô dụng” đại ca cúi đầu, cổ ý thở hơi nóng bên tai ta. “Chỉ có chuyện này, ta sẽ không thỏa hiệp...” Đại ca hôn lên môi của ta, một nụ hôn nhẹ nhàng, ta hoàn toàn hỗn loạn, chỉ biết là đại ca đang hôn ta triền miên, để cho cơ thể ta như một mảnh tuyết trắng, đe dọa bởi nhiệt độ nóng đến kinh người.

Cục cảnh sát Trung Thành, tổ chống phản động Trong phòng họp, không khí hết sức khẩn trương, trưởng phòng Kim Vĩnh Húc đứng ở trước, cầm bút đen mà phát họa khu vực thủy lộ du thuyền Lý Hàn đi qua. Du thuyền từ bến tàu Nhữ Hi, trải qua Ma Phổ, Tây Giang, dọc theo Hán Giang Bắc Thượng, sau đó ra biển, chạy qua Kim Phổ và đảo Giang Hoa, dừng lại đây một chút, về sau chạy nhanh tới bến tàu Nhân Xuyên, tại phi trường Nhân Xuyên đáp phi cơ trở về Seoul, tổng cộng hai ngày, đây là khoa tình báo khẩn cấp đã thu thập và định lượng trước, trưởng phòng quyết định hợp tác với cảnh sát đường thủy theo dõi toàn bộ quá trình.

“Lần này động thái Lý Hàn không nhỏ, muốn mời ba đại bang phái, bao gồm Kim Ẩn Tổ, nói không chừng có thể điều tra ra được nơi trú ngụ của những cô bé kia, Nhữ Hi, Giang Hoa, Nhân Xuyên, các bến tàu này đều có người chú ý trên dưới, Hà Phong, Trịnh Bân lần này không thể cho lên thuyền, trên thuyền không có người của mình, người phải cẩn thận một chút, an toàn là trên hết.”

Trưởng phòng cầm lấy màu đỏ, làm mấy cái kí hiệu trọng yếu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tổ tình báo có nghe trộm toàn bộ tín hiệu, Hà Phong, lần này người muốn mang máy nghe trộm, cùng lắm, ta suy nghĩ đến thân phận xã hội của người, nên đã kêu bộ phận kỹ thuật đem máy nghe trộm đặt ở trong giày da của người, là sản phẩm nhựa mới nhất, sẽ không dễ bị phát hiện”

Trưởng phòng vừa dứt lời, đã có người gõ cửa thủy tinh phòng làm việc đi đến, trong tay của hắn mang theo một cái hộp, ta nhận ra hắn chính là người anh em bên bộ phận kỹ thuật”

Trưởng phòng hướng về hắn gật đầu, ý bảo hắn ngồi xuống, sau đó lại để cho người mở dụng cụ chiếu hình, bắt đầu phân tích cách bố trí người cận kề hơn, ta nhìn kĩ hình đặc tả của Lý Hàn, Kim Tại Triết, Phách Thạch Anh, đại ca, trong lòng cũng có chút vấn vương như đang bị tê dại!

Ta mỗi ngày ngó chừng lịch, cầu nguyện thứ bảy đừng tới, hoặc là Lý Hàn có cái gì gấp mà hủy bỏ buổi gặp, nhưng ông trời lúc nào cũng đối nghịch cùng ta, mấy ngày qua không chỉ không có cái gì quan trọng phát sinh, khí trời còn tốt, vạn dặm không mây, cuối thu mát mẻ, đài khí tượng nói. hai ngày cuối tuần thời tiết sẽ tốt, thích hợp cho các buổi dạo ngoài trời, mặt ta như đưa đám!

Dựa vào tính tình đại ca mà nói, một khi hắn đã quyết định chuyện gì, rất khó để hắn dừng tay, hơn nữa vấn đề ta cũng kiên trì muốn làm cảnh sát, đại ca cũng chẳng sai, cho dù hắn có yêu cầu ra sao, thì ta cũng như vậy...

Thùng thùng, Trịnh Bân đột nhiên gõ lên cái bàn của ta, ta bối rối ngẩng đầu, “Cái gì?”

“Trưởng phòng gọi người” Trịnh Bân ý vị sâu xa nhìn ta một cái. “Người không thoải mái sao?”

“Không có” Ta vội vàng phủ nhận, trưởng phòng ở phía trước nói: “Hà Phong, chúng ta ở động Long Giang có cho người thuê một phòng nhỏ, dựa theo tình hướng của người sắp xếp, có hai gian phòng, phòng bếp nhỏ cùng phòng vệ sinh, bộ phận kỹ thuật đã bố trí tượng đầu cùng máy nghe trộm, người mang chút ít vật phẩm tùy thân đi qua, tâm lực làm cho người ta có cảm giác đó là một chỗ ở”

Ta gật đầu, Ngôi nhà được ngụy trang cẩn thận, địa điểm chỉ là trước đây thật lâu, cha và mẹ ta từng có cái tiểu nhà trọ này, giờ ta không nhớ xa nó nên mượn, Trịnh Bân có tới chơi mấy lần, hắn cho là ta sẽ ngụ nơi đó, thật ra thì ta sẽ đưa hắn ra cửa sau, ta cũng sẽ lên lên rồi đi.

“Thủ hạ Lý Hàn sáng sớm ngày mai sẽ đi đón người, sau đó người đi đến bến tàu Nhữ Hi, chuyện người cần làm, chính là chú ý nhất cử nhất động của các lão đại, còn phải hết sức cố gắng thu thập chứng cứ.

“Dạ” Ta thật tình đáp

Chỉ cần Lý Hàn sa lưới, ta có thể kết thúc những ngày hỗn loạn của cuộc sống nằm vùng này, đại ca cũng hứa sẽ không hận ta chuyện gì, hần chẳng qua là đang hù dọa ta thôi, ta thở ra một hơi dài mà tự an ủi mình

Năm giờ rạng sáng thứ 7 – trời rất lạnh, đại khái chỉ khoảng 5 độ C, ta nhìn thoáng qua cái đồng hồ báo thức màu lam, ôm chăn từ trên giường bò dậy, đi về phía phòng tắm.

Ta là một người yêu giường đệm nhà mình, trước hoàn cảnh đổi mới, ngày hôm qua cả đêm trằn trọc trở mình, hơn nữa, dưới lầu cũng rất ẩm ỉ, căn bản là không ngủ được, hơn nữa do áp lực rất lớn, tâm tình buồn bực, cho dù có cho ta bao nhiêu thời gian để ngủ đi nữa cũng vô ích. Trong phòng tắm không có bồn tắm, chỉ có một gian để tắm rửa được tách ra bằng cánh cửa thủy tinh sáng tinh. Ta đem bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng bạc hà mà bước vào.

Dời vòi nước nóng đi chỗ khác, ta vừa tắm gội vừa đánh răng, baba với đại ca cũng có thói quen tắm rửa từ rất sớm, cho dù bất kể khí trời thế nào, bọn họ cũng dùng nước lạnh mà tắm gội.

Ta nhìn đám bong bóng, suy tư không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như suy nghĩ nghiêm túc, có thể đến mức không đủ sức mà đi ra khỏi nhà trọ, thở dài, gơ vòi hoa sen vọt nước mạnh vào mình.

Mặc dù gọi là Hắc Quỷ, nhưng da tay của hần cũng không phải là ngăm, ngược lại còn rất trắng, “Hắc” là để chỉ người hần cao hơn hai thước, da thịt mạnh mẽ, thật giống như mấy gã Tây đen ở Mỹ.

Hần Quỷ vì mang tội dụ dỗ trẻ vị thành niên, bị phán năm năm tù giam, nhưng năm năm trong tù không đủ để cho hần hối hận, cải tà quy chánh, ngược lại ra tù rồi càng nghiêm trọng hơn, hơn nữa thù hận cảnh sát vô cùng, bởi vì đánh nhau khá giỏi nên được Lý Hàn mời về làm gác cửa.

Ta ngó chừng sắc mặt trắng bệch của Hắc Quỷ, âm thầm thề muốn để cho toàn bộ cả bọn bỏ tù!

“Làm gì mà chậm quá đi?!” Hắc Quỷ đã nắm trong tay cái túi du lịch PUMA của ta, không thèm nhìn đến rồi ném ven đường

“Người làm gì vậy?”

“Cầm lấy cái này.” Hần cười hung ác mấy tiếng, từ sau xe mang tới cho ta một cái túi du lịch khác, là tui hiệu LV. “Làm xong hôm nay, hết thấy nhiều thứ quý giá khắp Đông Tây đã có thể mua được rồi”

Ta mở cái khóa kéo màu vàng, bên trong chỉ có ba bốn bộ mỏng không giống như quần áo lót, có lông trắng như tuyết, cũng có hoa văn da báo, thật là thứ lưu manh, ta âm thầm cắn lưỡi.

“Điện thoại trên người đâu? Giao ra đây.” Hần Quỷ một mặt mãnh liệt đập chân ga, một mặt nói.

“Mới vừa bị người vớt bỏ rồi!” Ta cố gắng không biểu lộ cảm xúc khó chịu trong lòng.

“A, thế thì tốt, đỡ phải lôi thôi, đúng rồi, cái hộp kia, xuống thuyền giao lại cho Lý Hàn ca, giao rồi thì được nhận hai mươi vạn nguyên tiền thưởng”

Bởi vì không rõ hần đang nói cái gì, cho nên ta hơi sững sờ ngơ ngác một chút, nhưng theo sát anh mắt ranh mãnh của hần, ta lập tức phản ứng, cần lại cái hộp trong tay một cách nghiêm chỉnh!

“Đừng có lười biếng, Lý Hàn ca mà tức giận lên rất là đáng sợ!”

Có lẽ thấy ta ngạc nhiên, hần tự tay tay dùng sức nhéo một chút vào đùi của ta.

Trong nháy mắt, hộp giấy bị ta bóp nghiền rồi, may mà hai tay núp trong bọc, hần bật cười ma quái.

Lý Hàn đáng sợ sao?

Đó là người chưa biết bộ dạng tức giận của hần! Mặt ta ôn hòa đáp lời, mặt khác rất muốn tung một cước đập vào mặt của hần, đến lúc đó xem hần còn giỡn ngông nữa không, tàn tật vĩnh viễn!

Nếu hần thấy một quyền của ta, có thể trước mặt ta mà lớn lối kiêu đó sao?

“Đến rồi”. Kéet... Một tiếng đập thắng xe lại, hần dẫn dò lần cuối “Chuyện gì không nên nói đừng nói, không nên xem đừng xem, nếu người muốn bảo toàn tính mạng, đi xuống đi.”

Ta khẽ gật đầu, cầm lấy túi du lịch, xuống xe.

Ta đứng trên cầu tàu. Bất luận là nơi đâu, ánh mắt của đại ca vẫn sẽ như thế, khí thế hung hãn, có người cho rằng đó là bóng đêm của thế giới vương giả, làm cho không người nào có thể quên được hình tượng, một ánh mắt liếc xéo cũng đủ để cho bọn lâu la sợ đến phát run, có đôi khi, ta nhìn hình ảnh đại ca mà ngẩn người, có thể khó tin một chút, một con người có thể làm ảnh hưởng đến cả sự an toàn của Seoul, lại là người nhà ta sao?

Nhị ca rất ôn nhu, tam ca rất tùy hứng, đại ca chính là đáng sợ nhất, nhưng, từ nhỏ bản năng của ta đã muốn theo đuổi đại ca, len lén nhìn phản ứng của hần. khi hần khen ngợi ta luyện Taekwondo tốt, ta sẽ thích thú cả ngày! Ta trốn học đi xem cuộc thi túc cầu, hần phạt ta đứng ở góc tường, không cho ăn cơm, nhưng ta biết, lúc ta bị phạt, hần một mực vẫn bên cạnh ta, ta chưa ăn cơm, hần cũng sẽ không ăn, mặc dù nhị ca cùng tam ca mạo hiểm cùng nhau chịu phạt, lúc nửa đêm len lén mời ta ăn mì xào.

Thời thiếu niên vô tư lự, mặc dù có làm sai, có sợ bị đại ca mắng mà không dám về nhà, nhưng, ta lại càng sợ khi đại ca bảo im miệng không được phép nói, không thèm nhìn ta, cảm giác lúc ấy trong ta rất mâu thuẫn.

Ta ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đại ca, hần đã là bang chủ đệ nhất bang ở Hàn Quốc, dung nhan càng thêm ngoan cường uy phong, ta rất bàng hoàng, lần đầu tiên cảm thấy sốt ruột đến cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi,

Nhắc tới bang chủ Phác Thạch Anh, là một lão đã gần sáu mươi tuổi, nhưng mặt mày lại hồng hào, tràn đầy sinh lực, hần lớn tiếng cùng đại ca chào hỏi, tất cả đều dùng “tiếng lóng” người bình thường căn bản nghe không hiểu, ta đi tới, hộ vệ của đại ca lục soát thân thể và hành lý ta một chút, gật đầu cho ta đi qua.

“Vì này là...” Phác Thạch Anh cảm thấy rất hứng thú mà đánh giá ta.

“Là lễ vật Lý Hàn tặng cho ta” Đại ca đưa tay, đem ta kéo đến bên cạnh hần, “Như thế nào?”

Phác Thạch Anh hắng giọng cười to, cảm thấy rất có ý tứ. “Hần đưa cho người một nam nhân? Không phải là ta đã già cả rồi chứ? Phác bang chủ, từ lúc nào mà người cao hứng chơi với thứ này rồi? Ta nghe nói người chuẩn bị kết hôn a?”

Hần thần thần bí bí hỏi, “Ta nghe đồn là mua nhẫn kim cương đó sao? Ha ha, Lý Thái Hiền cũng là một người nữ nhân rất giỏi a!”

Ta hơi bị kích động, ta từng thấy Lý Thái Hiền hồi học trung học cấp hai, là một người rất đẹp, lại uống rượu rất lợi hại, nàng cùng đại ca là thanh mai trúc mã, tốt nghiệp trung học xong, nàng cùng chung sống với đại ca, ở ngoài mở một tiệm thời trang cao cấp, một tuần đại ca sẽ dành hai ngày cùng nàng qua đêm ở đó, mặc dù không có tuyên bố gì, nhưng mọi người đều biết, bọn họ sớm muộn gì cũng kết hôn, ba ba từ sớm đã xem Hiền tỷ là một người vợ của đại ca rồi.

Đại ca cười cười, “mua nhẫn kim cương không nhất định là phải kết hôn a, ta mua một hộp, chẳng lẽ lại muốn ta đi tìm một tá nữ nhân sao?”

Phác Thạch Anh lại càng cười khoái chí “Đó là châu báu giúp làm ăn được hứng thú sao? Chỉ cần người mở miệng, nhất định ta sẽ đáp ứng cho người”

Có thể bản khoản do dự có ta ở đây, đại ca không tỏ thái độ, tiền tài làm ăn của Phác Thạch Anh, nguồn cung cấp là đến từ thị trường Hồng Kông và Việt Nam, Chuyện này cảnh sát và các bang chủ xã hội đen cũng biết, để nắm giữ căn cứ chính xác còn rất ít, dường như khó tra.

Lý Hàn từ bến tàu bên kia xa xa đi tới, đem theo rất nhiều người, mọi người ai cũng trang điểm ăn mặc xinh đẹp, ta nghiêng đầu nhìn lại, bất ngờ thấy hần cùng mang theo nhiều cô bé tới đây, nhưng trong sáu cô bé ấy vẫn không có Khương Nguyên Tuệ.

“Đại lâu, Phác bang chủ” Lý Hàn đưa điều xì gà lên, rất ân cần mời đại ca, đoàn người hàn huyên mấy câu rồi lên thuyền.

Du thuyền của Lý Hàn xa hoa, boong tàu màu trắng, những bộ phận còn lại được sơn thành màu lam, mũi thuyền vẽ lấy cái neo sắt, đuôi thuyền duyên dáng hình cung, còn có một hồ bơi nhỏ, hết sức xa hoa.

Vừa bước lên thuyền, ta cảm thấy hơi say sóng, thuyền lay động rất nhỏ, ta đối với say sóng hay say máy bay cũng khá nhạy cảm, đại ca nắm tay ta một chút mà hỏi, “Khỏe không?”

Ta gật đầu, đi theo hắn vào khoang thuyền, khoang thuyền bố trí vô cùng xa hoa, đáng chú ý là quầy rượu tại phòng khách, thậm chí làm hết sức mềm mại, dọc theo trong phòng khách là cầu thang xoay tròn lên tầng thứ hai, tổng cộng có năm cái gian phòng, mỗi gian phòng đều có phòng tắm ngắm cảnh, thủy thủ cùng người giúp việc ở gian phòng tầng thấp nhất của du thuyền.

Nhị ca cũng có du thuyền, nhưng hắn thích tự mình lái, là một cái du thuyền buồm màu trắng.

Đầu bếp đã chuẩn bị buổi trưa hải sản, các cô gái vừa lên thuyền đã đổi trang phục đồ tắm hết sức khiêu gợi, vây quanh Lý Hàn cùng Phác Thạch Anh, ta chú ý trong đó có hai cô bé nói tiếng anh rất chuẩn.

Vừa vào phòng ngủ, ta thấy một cái giường rất lớn, không có cách nào tránh được bàn tay đại ca, phòng tắm cùng phòng ngủ màu trắng liền một chỗ. Hơn nữa, phòng tắm được cách bằng thủy tinh trong suốt, vậy nghĩa là, từ đây đến hai ngày sau, coi như lúc ta đi vệ sinh cũng sẽ bị đại ca nhìn thấy sao?

“Ta...” Lòng đập bịch bịch, hoàn toàn không nghĩ đến hoàn cảnh “tình sắc” đến như vậy, cả ngón tay cũng cứng ngắc, “Ừ... Ta còn là...”

“Cởi quần áo” Đại ca ở sau lưng ta bình tĩnh bảo, rồi từ bên cạnh ta đi qua, ngồi xuống ở mép giường, nhìn thẳng vào ta, ta giống như bị điện giật, càng thêm hoảng sợ luống cuống.

4. Chương 4

Thấy ta mở mắt thật to, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, đại ca nhú mày, nâng một chân ta cong lên, lấy tay đưa vào thể đang nghe điện thoại, ta bừng tỉnh nhận ra, hắn đang muốn biết ta có mang máy nghe trộm hay không.

Ta lắc đầu, hắn lạnh lùng cười một tiếng.

Xé một tờ giấy trên bàn, cầm bút ngòi vàng viết mấy chữ. “Hoặc là cởi xuống, hoặc là xuống thuyền”. Thái độ đại ca vô cùng cứng rắn. Ta biết hắn ta không muốn mọi người nghe hắn nói, có thể cũng bị cảnh sát nghe qua, ta hít sâu một hơi, cởi cái áo khoác ngoài màu lam nhạt, cuộn ống tay áo lên, sau đó cởi đồng hồ đeo tay xuống bàn trước mặt hắn, nhún vai, “Vậy phải không?”

Đại ca từ trên xuống dưới ngó chừng ta một lần, sau đó vỗ vỗ mép giường, “Ngồi xuống”

Ta không nói gì nghe theo, đại ca lấy từ túi áo khoác tây cầm một hộp thuốc, đi ra, rót một chén nước khoáng, đem thuốc đưa cho ta. “Trước tiên đem thuốc ăn đi”

Ta cầm lấy mà nhìn, là thuốc chống say tàu, mặc dù không khí có chút là lạ, nhưng ta vẫn uống thuốc, thận trọng đặt chén xuống bàn.

Nhìn kỹ, gian phòng này phong ngủ được trang trí cực kì tốt, cột vách đá đứng thẳng, bên ngoài là biển rộng một màu xanh lam, trần nhà là tuyết trắng. dọc theo đường trang trí như sóng biển, đèn trên tường mô phỏng con sao biển, thậm chí màu lam nhạt, hết sức mềm mại.

Đại ca cởi bỏ tây trang, vịn ghế sa lon, sau đó mở cái tủ lạnh nhỏ, cầm rượu mà uống, hắn như đã rất quen thuộc với nơi này, phải rồi, du thuyền vốn là thứ mà nhóm xã hội đen của đại ca rất thích dùng cho việc làm ăn, ở đây cái gì xảy ra ngoài ý muốn, bọn họ sẽ dễ dàng ném hết thảy tang vật xuống biển.

Sóng nước Hán Giang lẫn tăn, buổi sáng rực rỡ chiều rọi thân ảnh cao lớn của đại ca trên mặt thảm, đại ca không chỉ có luyện Taekwondo, còn có luyện thêm quyền anh, ta đã thấy bộ dạng đánh nhau của hắn, ra

quyền hung ác mà thô bạo, liều lĩnh, bị hấn đánh một quyền rồi, trên căn bản cũng không có cách nào đứng lên lại.

Ta còn nhớ rõ, mười bốn năm trước, lúc đại ca còn là học sinh trung học cấp hai, Kim Ẩn Tổ gặp một phen sóng gió, khi đó, vì dưỡng phụ “dạy dỗ” có chút hăng say, Phú Xuyên Tổ hơn hai mươi tên lưu manh, cầm lấy gậy bóng chày, đi xe gắn máy, hùng hù vào trường học của đại ca, năm ấy ta chín tuổi, vừa lúc Nhị thúc đón đại ca về, nhớ lại, đến giờ ta vẫn còn chưa quên được cảnh ngày ấy.

Sân vận động khắp nơi là máu, bọn côn đồ nằm vật trên đất, thân thể đầy thương tích, chỉ còn đại ca đứng đó, cũng bị chảy máu đầu, giữ chặt cái khóa sắt, ánh mắt tựa còn sói đầu đàn bị chọn giết, hung ác đánh tán loạn, hấn hấn giọng nhìn toàn trường, nhìn thấy ta bỗng thất kinh, vứt bỏ khóa sắt, chột xông lại ôm lấy ta, ta so với hấn thấp rất nhiều, cho nên hấn là quỳ ôm chặt ta lại, ta nghe tiếng hấn run rẩy mà gọi tên ta “Tiểu Phong...”

Ta không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ biết là ta rất hoảng sợ, trên người đại ca toàn là máu, sau Nhị thúc kéo đại ca lại, ngó nhìn thương tích của hấn, người của Kim Ẩn Tổ vội vàng vàng mà chạy tới, chính Hoán ca cũng chạy tới, hấn nhẹ giọng an ủi ta, mang ta rời khỏi sân vận động. Sau ta nghe người lớn bảo, thì ra trước khi đánh nhau, tên đầu đầu bọn lưu manh nói hấn bắt cóc ta, dùng cách này tới uy hiếp đại ca, nhưng ai biết được rằng đại ca tựa như điên vậy, đột nhiên vùng tay, cơ hồ như muốn đòi mạng bọn chúng, cuối cùng mới biết được chẳng qua là đe dọa mà thôi, bọn chúng cũng không có bắt cóc ta.

Ta nghĩ, ta sợ dĩ lập chí làm cảnh sát, một nguyên nhân khác đại khái cũng là không muốn phải nhìn thấy bộ dạng đại ca phải chảy máu lâm ly như vậy nữa, ta có thể tự bảo vệ chính mình.

Đại ca sau khi uống xong, để vỏ chai rượu xuống, hướng ta đi tới.

Phút chốc ta đứng thẳng lên, động tác mất tự nhiên, quần trí mà nhìn vào lưng bàn chân mình.

“Đầu còn ngất sao?” Hấn hỏi ta, bàn tay đầy hơi lạnh đè lên trán của ta, ta lắc đầu, hấn tiện tay bên cạnh ta mà ngồi xuống, “Đi tắm đi”

“Tắm?” Ta cà lăm một chút, nhìn cái phòng tắm xuyên thấu kia, có chút bối rối trả lời, “Buổi sáng ta vừa mới tắm qua rồi, không cần”

“Đã đói bụng sao? Gọi bọn A Quyền cầm món gì cho người ăn chút?” Mặc dù giọng đại ca nói với giọng không ôn hòa cũng không sôi nổi, ta nghi ngờ nhìn hấn, đại ca vươn tay, vuốt ve gương mặt của ta một chút “Lần đầu tiên, người có thể cảm thấy không quen, nhưng thả lỏng thế này là tốt rồi, biết không?”

Ta há miệng, không có phát ra âm thanh, có chút không hiểu ý, đại ca nhích tới gần ta, chậm rãi hôn ta, ta nhắm hai mắt lại... Trên thực tế, là do đối diện với khuôn mặt đại ca, ánh mắt tự nhiên cũng khép lại rồi, đại ca cũng rất ôn nhu, giống như cơn gió nhẹ thổi qua rừng tùng. Ta cũng không có gì khó chịu, cho nên cũng không phản kháng, tùy ý đại ca hôn.

Đại ca giữ môi của ta rồi, đưa đầu lưỡi vào, ta có chút phản bác. Hấn ma sát lấy lưỡi của ta, nhiệt độ dị thường lại bắt đầu sôi sục, ta cong lưng mà.

“Ừ...” Thanh âm ướt át vẫn phát ra, ta đỏ mặt, cảm thấy có chút quá, âm thầm đẩy ***g ngực đại ca ra, nhưng là...

“Chờ một chút... A...!” Cơ thể đại ca áp xuống người ta, ta hơi khó thở, giường đệm cũng nhún nhún rồi, đột một vừa đi, chờ ta lấy lại tinh thần, tầm mắt có thể đã thấy được trần nhà trắng tinh rồi.

“Nặng quá.” Thân thể cường tráng của đại ca dính sát vào ta, ta bắt đầu cảm thấy khó thở. “Ngồi dậy đi!”

Đại ca vẫn không nhúc nhích công kích, một lát sau chậm rãi dời tay xuống, nút áo sơ mi của ta nhẹ vô cùng được dịp bị cởi bỏ, tim ta đập những tiếng đĩnh tai nhức óc, có chút mơ hồ không tin được chuyện đại ca đang làm mà nắm lấy tay đại ca “Làm gì a?!”

“Người cứ nói đi?” Hấn dán chặt lấy lỗ tai ta mà rừ rừ, hơi thở nóng bức thổi vào lỗ tai ta, mặt của ta bỗng dưng đỏ bừng!

Đại ca nhìn chăm chú vào ta, con người đen nhánh tựa như đang có hai luồng lửa rực thiêu đốt, ánh mắt như vậy ta cũng không còn xa lạ gì, nhưng ta vẫn cảm thấy sợ, khẽ run.

Đẩy đại ca ra, sau đó chạy đi, nếu như ta không nguyện ý theo, nhiệm vụ này khó thực hiện được, cục cảnh sát vẫn đang nghe lén theo, hơn nữa theo cách ta mà tính, nhất định có thể giám sát trên thuyền, nhưng như thế nhiệm vụ này cũng sẽ thất bại, cũng sẽ bị Lý Hàn biết chúng ta đang điều tra hắn, phải phải nằm vùng khác tới thì chuyện này khó như lên trời rồi.

Vì được các lão đại tín nhiệm, làm nhiệm vụ nằm vùng cũng có thể là sát thủ. bọn họ giết người so với ai khác cũng sạch sẽ, đánh dấu mục tiêu so với ai khác cũng hết sức mình, như vậy mới có thể đánh vào nội bộ tổ chức xã hội đen, nắm giữ chứng cứ tội phạm, phá hủy căn cứ, ta nằm vùng cũng thế, mặc dù chỉ là điều tra viên, nhưng, ta không cách nào nhịn được nữa đành bỏ chạy!

Còn có một nguyên nhân nữa chính là... Ta có một chút ghen tị với hiền tử.

Ta thề, chỉ có một chút mà thôi, ta cũng không phải nghĩ sẽ phá hoại hạnh phúc của đại ca, chẳng qua là... Thấy nhị ca kết hôn ta cảm thấy rất vui, thấy tam ca mang nữ nhân trở về mà ta bắt đầu dỗi. Nhìn đến bóng dáng đại ca từ chiếc xe thể thao của hiền tử đi ra ngoài, ngực của ta ê ẩm, mắt mắt tưởng chừng vô tận, thậm chí còn cảm thấy mơ hồ đau đớn.

Cảm giác như vậy giống như là... Trong lúc bất chợt phát hiện người yêu bên cạnh mình ra đi, ánh mắt của hắn không nhìn lại ta, mỗi lần nghĩ đến đại ca... đã không thuộc về ta nữa rồi, ta liền ao ước thời gian có thể quay lại, nhiều năm trước, ngày giỗ của cha ta, đại ca đã nắm chặt tay của ta, chứ không phải hiền tử.

Cho nên, ta nghĩ đại ca biết hắn làm gì, cũng chỉ là hôn và ôm thôi đó sao? Ta chưa có bạn gái, dĩ nhiên hơn nữa cũng chưa tiếp xúc đồng tính luyến ái, kiến thức của ta đối với chuyện này còn quá nửa vơi, cùng lắm là, giống như những gì đã xảy ra ở phòng khách vũ trường ngày trước, chính là... ôm nhau mà thôi?

“A”, đôi môi của ta đột nhiên bị cắn một chút, ta thoáng chốc phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn đại ca “Cái gì?”

“Người đang suy nghĩ gì?” Đại ca hỏi ngược lại, có chút tức giận.

“Ta...” Ta không có cách nào nói ra khỏi miệng, đây là những ý nghĩ thầm kín, ta làm sao nói được!

Đại ca thở dài, buông ta ra, ngồi dậy, “Chọn đi, ta làm không thì đi xuống.”

“Bởi vì ta... không phải nữ nhân đó sao?” Ta bật thốt lên, đại ca hơi sững sờ, hỏi ngược lại, “Cái gì?”

“Người trước mắt Lý Hàn hôn ta, ta nghĩ rằng người thích nam nhân” Ta có chút tự giễu mình nói. “Nếu như người thích nam nhân, tại sao lại cố ý mua nhẫn kim cương nữa... Ta thật là...”

Đại ca từ hồi nhỏ đã học chung với hiền tử ở trung học cấp hai, ta rốt cuộc đang ghen tị với thứ gì? Ta như vậy, chẳng qua cũng là công việc thôi đó sao? Quả thực công tư không phân biệt được... ta chán nản nghĩ tới, đại ca vươn tay, đưa lên mặt của ta, “Không phải là nhẫn kim cương, là đá Zircon, là loại đá hợp với sinh nhật của nàng nhất.”

“Ồ...” Ta lúng ta lúng túng, ta thật là không còn gì vui hơn, “Sinh nhật hiền tử a.”

“Nữ nhân a, đối với ngày kỉ niệm cũng rất cần coi trọng, nhưng nếu là ta thật quên mất, nàng sẽ rất giận giữ” Đại ca buông ta ra, nhàn thoai việc nhà.

Ta không muốn nghe, nhưng từng chữ từng câu rõ ràng truyền đến lỗ tai ta, ta nắm chắc tấm giường, hoảng hốt.

“Đúng rồi” Tay đại ca đột nhiên đưa đến ta căng thẳng “Ta nói làm không đi xuống, không phải bởi vì ta không muốn ôm người chỗ này, nhưng nơi này mùi vị thật đáng kinh tởm!”

Mùi vị? Đúng rồi, đây là thuyền Lý Hàn, đại ca không thể nào thích Lý Hàn được, ít nhất là... mùi vị và vân vân, ta nhìn một chút xung quanh, nơi này quét dọn không có một hạt bụi, tựa như phòng cao cấp, không có vị gì a.

“Nhưng là” đại ca nhìn vào mặt ta, ngừng mắt nói: “Câu nói kia ta muốn người thu hồi, Tiểu Phong, ta rất thất vọng khi nghe được người nói như vậy, cho nên, ta muốn trừng phạt người thật nặng”

“Câu kia?” Là câu nào? Ta mở trừng hai mắt, cùng lắm thì trừng phạt hai chữ này, nhưng ta lập tức nổi da gà, chẳng lẽ nơi này rồi mà cũng muốn ta phải phạt theo gia quy sao?

“Tốt lắm, cỏi y phục xuống” Đại ca vừa nói, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi ta “Không được lên tiếng”

Không thể nào... Ta mở to mắt, trong lòng khốc thét, đại ca chẳng lẽ muốn đánh ta sao?

Trước kia ta bị hấn dùng cây trúc mà đánh, lúc đó là ta còn nhỏ, hơn nữa là ta không đúng, không nên lên giả bộ sủng mà hù dọa các trưởng một phen toát mồ hôi lạnh!

Nhưng hiện tại ta đã hai mươi ba tuổi, cỏi trường bị đòn, rất mất thể diện nha!

“Nhanh lên một chút” Đại ca thúc giục, âm thanh có chút khàn khàn.

Ta đỏ mặt mãnh liệt lắc đầu, túng quăn trả lời: “Không được, thật mất thể diện, cho dù không ai nhìn thấy...”

Đại ca đột nhiên nhìn mặt ta rất gần, ta sợ hết hồn! “Cái... a!”

Đột nhiên bị hôn lại, đầu lưỡi đại ca tiến quân thần tốc, lại vừa nặng nề, một chút kinh sợ cướp đi toàn bộ thân thể ta, cảm thấy như hấn không phải là đang hôn, mà là đang “ăn” người, cái đầu lưỡi mềm mại trơn trượt nằm ở trong miệng ta lật quấy, mơn trớn khắp cùng, hung hấn cuống lấy đầu lưỡi của ta ma sát, ta thỉnh thoảng lại nuốt vào nước bọt nhàn nhạt mùi rượu, khó thở, không có chút cơ hội nào để nói “Đừng”

Trời đất ngả nghiêng, sau một hồi lâu hôn tiếp, mắt của ta đỏ ửng, đôi môi bị bóp ép phát đau, nhưng hai tay của ta bị đại ca dùng sức nắm, không thể động đậy, “A... ưm... ưm!”

Rốt cuộc, mặt ta đỏ bừng lên, đại ca thả ta ra, ta vừa định kháng lại, hấn dùng tay ngăn miệng của ta, “Ta nói rồi, không cho phép lên tiếng”

Ta há miệng, tựa như một người câm, vội vã trước lực đe dọa của đại ca, thật không nói nên lời.

“Cởi y phục xuống” Đại ca hạ giọng nhắc lại, tay của hấn nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi sưng đỏ của ta.

Ta bất đắc dĩ cởi áo sơ mi xuống, một bên liếc mắt, oán thầm hấn mà nói bậy, sớm biết thế ta đã học mấy câu chữ tục rồi, than ôi.

Ta cam chịu mà cởi dây lưng quần, cảm thấy hơi nhói đau, nhưng lại càng đau hơn nữa, là lòng tự ái của người trưởng thành a!

Lúc ta đang cởi nút cài quần, đột nhiên đại ca nói “Đừng động.”

Ta không hiểu nhìn hấn.

Đại ca đích tay sờ lên đầu gối ta, sau đó chậm rãi tiến lên, tiếp xúc với đùi, ta bất an mà giật giật, đại ca cũng không có làm gì nhiều rồi dừng lại, ta thở phào nhẹ nhõm, về sau bụng chợt lạnh, là tay đại ca dán lấy cái bụng bẽn lẽn của ta.

Hấn muốn sưởi ấm thân thể ta sao? Càng lúc ta càng không giải thích được rồi, ngón tay đại ca khê ma sát da của ta, thẳng thắn mà nói thì hơi ngứa một chút, còn có chút cảm giác lạ lùng, sau đó, tay của hấn dọc theo ***g ngực đang phập phồng của ta, sờ soạng cái thân thể nửa trên đang ở trần một cái, ta đột nhiên nhớ đến kì kiểm tra sức khỏe của cảnh sát, phì cười một chút.

Ánh mắt có thể giết người của đại ca nhìn ta, lập tức không dám lên tiếng, không dám cười đùa, lại rất phòng bị mà lấy tay che miệng lại.

Ít nhất thì môi cũng sẽ không bị hôn nữa, ta nghĩ như vậy, một giây sau, ta vì một cảm xúc khác thường mà trợn mắt hốc mồm!

Ngón tay đại ca đích thân nắm được “nho” ta rồi, nhẹ nhàng vờ động lên, ma sát chỉ bụng có chút đau, động tác của đại ca vẫn không ngừng, không thuận theo ý ta không buông tha mà kích thích nó, mặt của ta tựa đỏ bừng, đầu gối khê phát run.

“Nơi này... còn hồng” Đại ca lẩm bẩm nói nhỏ, âm thanh ma quỷ, lúc hần hạ giọng, có cái gì đó đặc biệt gợi cảm, dùng thanh âm có thể cảm dỗ người ta, mà hiện tại khi dùng giọng thấp như vậy mà nói, thật là những lời ma mị, đến cả ta còn bị cảm dỗ!

Ánh mắt sáng quắc của đại ca ngó vào bộ ngực đang phập phồng của ta, ma sát, về chuyển... Bộ ngực mơ hồ hơi đau nhói, giống như đang bị cái cảm giác xa lạ trói buộc chặt lại, tại sao máu chảy tràn dồi dập như thế? Ta cắn răng ngừng rên rỉ, đầu nho ta rất nóng, rất nhạy cảm, mong tay đại ca đột nhiên gãi lấy, như một dòng điện chợt xuyên qua kích thích lưng áo!

Ta hoảng hốt mà đẩy tay đại ca ra, bị hần bắt được, nhìn chăm chú mặt và tai đang đỏ của ta, nắm tay của ta, nhích tới gần ta...

Đầu nho bị đại ca dùng miệng ngậm lấy, đầu óc của ta rơi vào trạng thái trống rỗng, để cho ta lấy lại tinh thần chính là tiếng kéo khóa quần xuống, đại ca dùng tay mà chui vào, cầm lấy tiểu đệ của ta.

Dùng đất bằng dây sòng cũng không cách nào hình dung ra được nỗi khiếp sợ của ta, tim đập như muốn thoát khỏi ***g ngực, ta “Oa!” hét lên một tiếng, bản năng đẩy đại ca ra, nhưng... dù là thể trạng hay lực đạo, xê xích ra một mảng lớn thì vẫn bị giữ chặt lại.

“Người phạm quy rồi” đại ca nói nhỏ bên tai ta, đem tay của ta giơ cao khỏi đỉnh đầu, “trừng phạt gấp bội, đem chân mở ra”

Ta bối rối lắc đầu, mặc dù... Ta rất ghen tị với hiền tử, ta cũng không ngại bị đại ca ôm, nhưng... Ta chưa chuẩn bị tâm lí, dù thế nào nơi đó vẫn là nơi riêng tư a.

Đang lúc ta nghĩ lung tung, đột nhiên cảm giác nửa người dưới chợt lạnh, đại ca cởi bỏ quần dài của ta, còn có mỗi chiếc quần lót Ck, tuột đến mắt cá chân, sau đó đại ca vừa giữa lấy đôi chân đang không ngừng giãy giụa, cởi giày của ta, thậm chí ngay cả vớ cũng bị lột đi.

Lúc này ta đã hoàn toàn trần truồng, ngắm cảnh ngoài cửa sổ vừa nghĩ đến bộ dạng mình bây giờ, lẽ có người nào dùng ống nhòm nhìn phải thì biết làm thế nào bây giờ?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy có người đang lên nhìn chăm chú vào nơi này, dĩ nhiên, từ bên ngoài nhìn vào đây chỉ có thể nhìn thấy một mảng bóng mà thôi.

Đại ca đem quần áo ta ném xuống giường, hơn nữa còn cởi ống tay áo sơ mi của hần, một chút cũng không có cảm giác đã sai khi cởi hết đồ của ta, hần cởi đôi giày da Parada, dựa vào gần ta.

Ta nuốt nước bọt một cái, anh mắt lóa lên xem chừng, đại ca áp xuống người ta, chùng quanh thân thể của ta đều là đại ca, hơi thở, sự quen thuộc, ương bướng, cũng có chút... mập mờ... Ta cúi đầu, đại ca dịch người lên môi ta, vũng vàng che môi ta lại, ta vùng người một cái, không dám lên tiếng, đầu óc phát lên những tiếng ong ong.

Hoặc sâu đậm hoặc nhẹ nhàng mà hôn, hồi lâu sau, hần buông ta ra, giữ ổn định trên môi ướt át của ta, sau đó từ từ đi xuống, khe mút lấy yết hầu, cổ, bả vai... Đối với người hoàn toàn không có tí kinh nghiệm gì như ta mà nói, những thứ này đã kích thích vượt ngoài phạm vi ta chịu được, bị đại ca hôn nóng bỏng, thật giống như ta đang bị từng ngọn lửa đốt cháy, bỏng cả người, ta bản an mà giãy giụa thân thể, nhưng cả ngón tay và các đốt ngón tay cũng bị giữ quá chặt!

Đem chân mở ra, ta sờ không tới” Đại ca vừa nói vừa thêm những lời trêu ghẹo “Nếu không ta sẽ ra lệnh cho người giúp ta thỏa mãn nha”

Thỏa mãn, thỏa mãn cái gì chứ? Đầu của ta là một đồng câu hỏi, ít nhất trực giác cũng nói cho ta biết, khẳng định điều đó chỉ làm cho ta mất mặt hơn, ta sâu muôn, khe cong đầu gối lên.

“Không được, ta không nhìn thấy” Đại ca nhăn lông mày lại “Đừng để cho ta phải lặp đi lặp lại nhiều lần”

Gương mặt đỏ bừng, tim đập như sét đánh mà mở hai đầu gối ra, toàn thân đang run rẩy!

Cho dù không có quay đầu nhìn, ta cũng có thể cảm giác được ánh mắt đại ca đang nhìn chăm chú vào nơi đó, thật quá xấu hổ rồi! Da thịt phần bụng của ta khe cương lại, bắt đầu tựa hồ căng thẳng.

Không thể nào... Ta khóc không ra nước mắt, lúc này mà còn dăng trào cái gì a! Mắc cỡ chết người rồi! Nếu quả thật đại ca nhìn soi mói cái chuyện “ngắc đầu” đó, ta nghĩ ta sẽ phải nhảy xuống nước mà thôi!

Đại ca nhìn chăm chăm trong chốc lát, sau đó đưa tay cầm lấy tiểu đệ của ta, dù một chút hấn cũng không cảm thấy thẹn thùng, chậm rãi động thủ, “A!” ta hô lên thành tiếng, đột nhiên nhớ tới quy củ của đại ca, vội vàng cắn môi, đại ca thích thú nhìn ta một cái.

Bắt được nơi đó của ta rồi, ngón tay bắt đầu chuyển động, vừa không hấp tấp, cũng không tàn nhẫn, so với phản ứng kịch liệt như muốn nhảy dựng lên mà chạy trốn của ta, đại ca vẫn tĩnh táo, không nhanh không chậm xoa nhẹ nhàng, ma sát cái kia, đầu ngón tay vẽ vẽ làm phía trên hiện lên mạch máu, mặt ta đỏ tựa như rỉ máu, bởi vì ta không nhịn được.

Dòng máu sôi sục tựa hồ như xông về nửa người dưới, eo ta như nhũn ra, không kiểm soát được mà khẽ đưa lên, không dám nhìn vào vẻ mặt đại ca lúc này, ta một tay nắm lấy chân đệm mà che khuôn mặt mình.

“Ừ...” Động tác ma sát của đại ca càng lúc càng trở nên kịch liệt, ta thất kinh cắn chặt lấy một góc chăn, tránh cho mình phải kêu lên, đại ca tựa hồ cười nhẹ một chút, hấn là người rất hiếm khi nở nụ cười, ta cảm thấy được vừa khốn quẫn lại vừa mừng vừa lo.

“Người rất nhanh nha, mới như vậy đã ướt rồi” Ngón tay đại ca ôm lấy ta hoàn toàn phấn khởi, vừa lắc đầu “Ừ!” Ta cảm giác được đôi môi của đại ca đang để sát vào nó, thất kinh! Dùng đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng đi theo nó, một trận lũ xiết vội vàng tới khiến ta không kịp trở tay chọt xuyên qua đỉnh đầu, hai chân co rút, tụt bắn ra ngoài!

Ta bối rối kéo chăn ra, quả nhiên, trên mặt đại ca, trên ngón tay, cũng là cái thứ gì đó trắng trắng của ta, sắc mặt của biến đổi rồi, miệng không rõ hướng mà nói xin lỗi “Thật xin lỗi, ta... Cái kia... Ta!”

Đại ca cầm khăn giấy lau chùi cùng ngón tay và khe hở, sau đó vứt bỏ khăn giấy, nặng nề chọc chọc vào trán của ta, “Cúi đầu làm gì? Ngắc đầu lên.”

Ta dè dặt ngắc đầu, phát hiện mặt đại ca thoải mái, cũng không có tức giận. Thật là kì quái a, ta còn tưởng rằng hấn sẽ nổi trận lôi đình, bắn đồ như vậy mà...

“Người nói gì?” Đại ca hỏi ta, thì ra ta nghĩ như thế nhưng lại đang lằm bằm lầu bầu.

“Ta nói... Hay là rửa một chút đi, dù sao cũng là...” Ta rất lúng túng, khó có thể nhe răng, “Rất dơ...”

Đại ca không nói gì, đem tròng mắt không thấy đáy yên lặng ngó chúng ta, mỗi lần hấn giận, đây chính là ánh mắt nghiêm nghị lạnh như băng mà hấn sẽ dùng, ta thấy hấn vậy mà dựng tóc gáy.

“Đứa ngốc.” Hồi lâu sau, cũng không có dạy dỗ nghiêm nghị gì, giọng nói đại ca ngược lại có chút miễn cưỡng “Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì thế?!”

“Thật xin lỗi!” Ta nhẹ giọng nói xin lỗi

“Không nên nói xin lỗi với ta” Đại ca hùng hổ, bờ vai của ta run run một chút.

Đại ca nhún nhẹ mấy cái lông mày, thân hình cao lớn chung quanh phát ra đầy lửa giận, nhưng ta không biết tại sao hấn lại tức giận?

“Ta đang nói chuyện với người sao?” Một hồi lâu, hấn trả lời một cách sâu kín “Người vừa phạm quy rồi”

“Ách...” Một thứ gì đó lạnh lẽo từ phía sau đoạn bờ lên lưng ta, ta hoảng sợ ngồi xuống.

“Vẫn luôn là như vậy, ta không cho phép người làm cái gì, người lần này hết lần khác làm trái lời ta, nếu như giáo huấn người, người lại bắt đầu chuyển thành một đồng lý do lớn, lúc nào người cũng cố chấp!” Đại ca chau lông mày rậm lên, không thể nhịn được nữa mà quở trách nói “Nói chuyện với người, cho tới bây giờ cũng không để ý lắng nghe, chuyện gì cũng tự ý mà làm, gây họa thì ngoan cố, ngược lại còn làm lớn chuyện thêm như muốn làm nhưng người theo người hết hồn hết vía!” Hấn càng nói càng căm tức, hung hấn nhìn chăm chăm vào ta!

“Ta vừa làm sai cái gì, người không phải là vẫn như mọi khi sao, động một chút là phạt ta, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, thỉnh thoảng cùng bằng hữu uống rượu, người cũng thế thôi. Bây giờ,

tại sao lại không cho phép ta lên tiếng? Tại sao phát hỏa, nổi giận?!” Bởi vì thật rất tức giận, ta cũng rống lên chấn vang cả căn phòng.

“Người hỏi tại sao à?” Đại ca liếc ta, “Thật muốn ta nói ra sao?”

Ta đột nhiên nhớ tới đôi giày có gấn máy nghe trộm “A” một tiếng rồi che miệng lại.

Đại ca lạnh lùng khê hừ một tiếng, tựa hồ đã sớm nhìn ra ta đang nói dối, hần bò về cuối giường.

“Chờ một chút!” Ta kinh người nhảy dựng lên, cũng không để ý mình đang trần truồng lỏa thể, cùng đại ca giằng co quần áo trên sàn nhà, đại ca xé toang áo sơ mi của ta, tựa như xé trang giấy một cách dễ dàng, rầm, trong phòng đều là tiếng bông vải bị xé nứt, ta đánh không lại vì hần mạnh, trơ mắt nhìn hần làm hỏng áo sơ mi của ta, quần thường, dây lưng Polo, sau đó là... miềng cao su mền dưới đáy giày da.

“Ách... Cái này...” ta cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán toát ra, má trái tim lại nhảy không ngừng, “Ta có thể giải thích...”

“Hà Phong, người biết rõ ta ghét nhất cái gì!” Đại ca đã mang lấy một chiếc giày da, cũng không thèm nhìn tới mà quăng đi rất xa, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

“Ca...” Ta co bả vai lên, lần này thật có thể bị đánh rồi.

Đại ca nắm lấy cánh tay của ta, thô lỗ lướt qua thân thể của ta, đem mặt ta ép xuống giường. “Két!” đầu gối của đại ca đẩy lưng ta thật chặt, ta không bò dậy nổi, vùi mặt xuống giữa giường, hơi thở khó khăn. “Buông a!”

“Câm miệng” Đại ca lạnh lùng quát lớn, “Nâng chân lên!”

Đây là biến tướng dùng cách xử phạt thể xác, ta nhất định phải nói với nhị ca, ta than khóc, nghĩ tới những cái chương nặng nề giáng xuống, run rẩy khép hai chân lại, phía sau là tạp âm rất nhỏ của chiếc dây lưng đang bị mở ra, lòng chìm đến đáy sâu tuyệt vọng, thì ra đại ca còn muốn dùng dây lưng dạy dỗ ta.

Nhất định... sẽ rất đau.

Ta cắn chặt hàm răng, trên thực tế ánh mắt đã ướm át rồi, đại ca buông lưng của ta, ngược lại đè chân ta, ta cảm giác thấy hần đang dùng bàn tay thô ráp vuốt ve bên đùi ta, hơi ngứa một chút, làm sao đây? Đánh người mà còn chọn chỗ sao?

Đột nhiên, ta thấy một vật rất nóng kề sát bên trong bắp đùi của ta, cách tiểu đệ của ta rất gần, vật kia hung hăng bắt đầu tiến về phía trước...

5. Chương 5

Ta nói không nên lời, trên thực tế một chút sức lực cũng không có nữa, nhiệt độ hạ dần, cơ thể lạnh buốt, đại ca chuẩn bị bồn tắm nước nóng, đoạn kéo ta đi tắm.

Bồn tắm cũng làm bằng thủy tinh màu lam nhạt. Đại ca ngồi bên bồn tắm, quăng chiếc khăn lông cho ta, ta im lặng chà xát cánh tay, hơi nước nóng bốc lên, vùng da ở đùi khê đau nhói, đỏ một mảng lớn. Một câu xin lỗi đại ca cũng không nói, cũng chẳng quan sát ta được một chút, cứ thế cởi y phục xuống, dùng cái vòi sen bên cạnh mà tắm dội.

Nước để chảy tới đa, cọ rửa lấy thân thể cường tráng của hần. Ngay cả phía sau lưng da thịt cũng căng đầy, từ bả vai đến chân không có chút sẹo lồi nào, tựa như người mẫu quần lót trên các tạp chí thời trang. Nhưng nếu là người mẫu thì sẽ không mang theo cái máu liều lĩnh, trên cánh tay cũng sẽ không có hình xăm. Cánh tay đại ca từng bị trúng thương bởi súng, sau giờ vết thương đã tốt lên, để lại một vết sẹo nhỏ, hần đi lên phố người Hoa nhờ một sư phụ chuyên về hình xăm, xăm lên đầu con sói màu đen.

Nói thẳng ra đó là một con sói ương ngạnh, trông rất sống động, tựa như đang kêu gào, con sói này trên người đại ca quả thực tựa như đang còn sống, tăng thêm khí phách cho đại ca. Ta ít nhất cũng từng thấy rất nhiều hình xăm của các tên côn đồ các ké, trên cánh tay, trên lưng bọn họ vô cùng khoa trương, không phải rỗng thì cũng hổ, nhưng không có khí phách, người nào có sợ một con cọp giấy chăng?

Ta nhìn đại ca, đột nhiên hắn xoay đầu lại, ta sợ hết hồn! “Cái..., cái gì?”

“Đau không?” Hắn có chút do dự hỏi ta, tắt vòi sen, mềm mại vuốt tóc của ta.

“Dĩ nhiên” ta cắn môi một cái “Ta còn tưởng rằng sẽ bị người giết mất rồi!”

“Nói lời ngu xuẩn!” Hắn trách cứ, ngồi chồm hổ xuống, lấy một ít dầu gội đầu, đoạn nhẹ nhàng mà gội đầu cho ta. “Ta sẽ không chê người bẩn đâu”

“Ách?”

“Vật của người làm sao bẩn được?” Hắn dần đầu của ta, không để cho ta ngẩng đầu lên, “Tiểu Phong ”

Đại ca đang muốn nói cái gì đó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, cóc cóc cóc ba tiếng, là một trong các cận vệ của đại ca, Hà Quyền “Bang chủ, Lý Hàn muốn mời ngài cùng ăn cơm”

“Biết rồi” Giọng nói đại ca trở lại lạnh lùng, hắn đứng lên, cầm khăn tắm lay khô thân thể, “Người tắm rửa sạch sẽ một lát thôi, tối hôm qua không có ngủ giờ nghỉ ngơi đi”

“Ta...”

“Đừng nói với ta người có đang làm việc” Đại ca nghiêm nghị nhìn chằm chằm ta một cái, “Ngủ trước đã”

“Vâng” ta không có cách nào đành gật đầu, chợt lại ngẩng đầu, “Đại ca, làm sao người biết ta tối hôm qua không ngủ?”

“Một, người có quần thâm mắt, hai, người không có thói quen ngủ ở nhà trọ, chỉ cần đổi giường người sẽ mất ngủ, ba, lầu dưới nhà trọ Tân Giang lúc đó đang bán hàng, mà người chỉ cần có chút tạp âm sẽ giật mình dậy ngay, làm sao ngủ ngon được?” Đại ca không nhanh không chậm mà giải thích.

Ta bất đắc dĩ than thở. “Ca, người phải người theo dõi ta sao?”

“Người không có về nhà, cũng không gọi điện thoại, ta dĩ nhiên phải cần biết người ở đâu chứ.” Về mặt đại ca thần nhiên.

“Cho ta chút riêng tư có được hay không?” Ta bất mãn kháng nghị.

“Vậy người giấu máy nghe trộm thì sao?” Đại ca nói một câu rồi tiếp tục “Ta nghĩ trong chuyện này, chúng ta không kém nhau bao nhiêu.”

Bị đôi mắt lạnh băng của hắn nhìn chằm chằm mà ta sợ nổi da gà, gương mặt có chút tê cứng, đại ca vỗ vỗ bả vai ta “Tắm nhanh một chút đi, kéo lại cảm mạo” Sau đó kéo cánh cửa phòng tắm thủy tinh, đi ra ngoài.

Ta không phục hắn dùng sức xoa xoa cánh tay của mình, khi mình bị đại ca trừng sợ hãi rụt rè, nhìn qua hắn là cảnh sát, ta mới là tặc!

“Khốn kiếp...” Ta nhìn dấu hôn trên ngực, nước gợn phía dưới, những dấu vết lộ ra màu đỏ tươi, càng thêm cảm giận bất bình “Hiện tại sợ ta cảm mạo, mới vừa rồi còn đem ta lột sạch, làm sao mà không sợ ta cảm mạo đi?”

Mặc dù mắng như vậy, nhưng khuôn mặt của ta cũng rất nóng, tim đập rất nhanh, nghĩ đến hình ảnh lúc trước, ta chợt đem mặt mình chìm xuống nước...

Tắm xong, ta tìm y phục mặc, mở cái túi du lịch LV của Hắc Quỷ cấp cho ta, bên trong chỉ có vài món “y phục” siêu ít vải không thể ít hơn, hắn chắc không nghĩ tới đại ca sẽ đem quần áo của ta xé hư, cho nên chuẩn bị chỉ vài thứ đồ lót, ta thở dài, ngồi trên mặt tắm ngắm người.

Trước mặt, là một cái đồ ngủ gần như trong suốt, nhẹ tênh, tô vẽ bằng lông chim, làm cho ta có cảm giác buồn nôn. Hai món hàng khác là cái quần màu đen chữ T, ta chưa bao giờ thấy cái thứ này, còn có vật hình như là đồng dây da làm thành y phục, SM? Ta dùng ngón tay cầm lên, ném vào thùng rác, cuối cùng là một cái quần bơi da báo.

Mặc dù không trông cậy vào cái đầu óc của bọn lưu manh này, nhưng thật đây quá là ác tặc, suy nghĩ một chút, ta chỉ mặc cái quần chữ T, cực kì khó chịu, nhưng so sánh với việc không mặc gì thì vẫn đỡ hơn. Sau

đó, ta tìm kiếm hành lí trong túi của đại ca bộ quần áo có thể mặc được, nhưng cũng chỉ có một cái áo sơ mi màu đen mà thôi.

Chấp nhận mặc áo sơ mi của đại ca, kinh ngạc nhìn cái nút cài mã não, còn có... Thật dài, đem tay lòn vào tay áo sơ mi, thế nhưng vẫn còn dư một khúc lắc lư, phải đem xăn tay áo lên mới có thể lộ cổ tay ra, vật áo còn lại cũng dài gần tới đầu gối.

Thân đại ca cũng phải cao... 185cm

Mà ta... 174cm, ta thử dài một hơi, không nên nhớ tới, vô duyên vô cớ đã kích mình... Cùng lắm, ta vốn không phải là em ruột đại ca, cũng không có cách nào cao lớn như hắn được.

Ta đứng ở trong phòng, nhìn qua cái gương trong phòng tắm nhìn lại mình, ta cũng không giống ba ba, ba ba là một người nam nhân rất uy vũ, có hai hàng lông mày rậm, tròng mắt đen nhánh, đáy mắt có chút nếp nhăn, lộ ra vẻ sâu bi mà nghiêm nghị, nhưng người là một nam nhân hiền lành.

Dáng ngoài của ta hoàn toàn di truyền từ mẹ, sau khi vứt bỏ ta cùng cha, không còn quay trở lại nữa, người rất đẹp, màu tóc đen choàng xuống đầu vai, ánh mắt như dòng nước trong veo, lông mi nồng đậm, lỗ mũi khéo léo, da tuyết trắng.

Khi còn bé ta rất chán người, nhưng hiện tại ta cũng không hận người nữa, lúc trẻ gả cho cha sinh ra ta, nếu như không phải vì tình yêu với cha, người nữ diễn viên đang có sự nghiệp đỉnh cao sẽ không phải dừng bước vào thời điểm ấy. Chẳng qua là sau này nàng đã lựa chọn sự nghiệp, lúc ấy có kịch gia danh tiếng, nên người cần bầu bạn.

Mụ không quay đầu lại, ta cũng không có đi quấy nhiễu người, với cả, sau khi ba ba mất, dưỡng phụ vì làm thủ tục nhận nuôi dẫn ta đi gặp nàng, có thể sự phô trương trong giới xa hội đen của dưỡng phụ dọa lấy người, cho dù ta ở ngay trong xe, nàng cũng không chịu gặp ta, ngồi xuống không tới năm phút đã vội vã kí tên đồng ý cho nhận nuôi, cầm cái túi cản trở, từ cửa hông phòng cà phê bước đi.

Ngày đó, ta không khóc, vẫn rất bình tĩnh, trở lại nhà Kim Ân Tổ rồi, thấy phụ thân được Tiên viện Linh Đường, đột nhiên lệ ta như suối trào, đại ca đi tới, nắm chặt lấy tay của ta, vô luận ta khóc bao lâu, hắn cũng vẫn ở đó nắm chặt tay ta. Mấy ngày sau đó, ta đều ngủ ở trong lòng của hắn.

Ta nghĩ, từ ngày đó, ánh mắt của ta đã không tự chủ được mà dõi theo đại ca rồi, cẩn thận suy nghĩ thử xem, đại ca khi đó mới mười sáu tuổi, bị một tên tiểu quỷ mít ướt dính vào, sao lại không ngại phiền?

Ta trầm tư nhìn gương, đọc sách, đem lấy khuôn mặt khi dễ, hiện giờ ta đã lớn, đã có những khác biệt rõ ràng so với mẹ, là một khuôn mặt nam trưởng thành, mặc dù lông mi dài như vậy, lộ ra đôi mắt to màu đen, thật sự là...

“Chẳng có chút uy lực nào” Ta sa sút tính thần mà lằm bằm lầu bầu, cóc cóc cóc, có người gõ cửa. Là A Quyền

“Có thể vào không?” Ngoài cửa, A Quyền câu nệ hỏi.

“A, vào đi” Ta không chút suy nghĩ, liền đáp.

A Quyền lớn hơn ta hai tuổi, bóng dáng tựa như đại ca, đại ca đi đâu hắn theo đó, hắn cũng rất ít lời nói chuyện cùng ta, chung quy cũng chỉ là gật đầu thăm hỏi mà thôi.

Một tay A Quyền cầm một mâm thức ăn rất nặng, một tay đóng kín cửa, mới lên tiếng “Tiểu thiếu gia, bang chủ hắn...” Hắn đột nhiên ngậy ngẩn cả người, nhìn ta, sau đó nhìn xuống cái giường xóc xếch, tầm mắt dời xuống, thấy được những thứ áo lót đang khoa trương trên sàn, “Ừ... khụ”

Mặt của ta đột nhiên đỏ lên rồi, không biết nên đi gom quần áo hay sửa lại giường. Trên thực tế cái gì cũng không cần, bởi vì ta vẫn chưa đóng hết nút áo sơ mi, tuyết trắng trên ***g ngực điểm đỏ đã nói rõ hết thảy.

A Quyền ho khan một tiếng, thu lại thần sắc đang khiếp sợ, không hề nhìn nữa, đi nhanh mấy bước đem mâm thức ăn để trên tủ đầu giường, có chút tê cứng nói “Bang chủ để cho ngài ăn xong rồi nghỉ ngơi, hắn ở dưới lầu đánh bài, chút nữa lên”

Nói xong hần khom người chào, mặt nhìn thẳng cánh cửa đi tới, chần chừ một chút “Nếu như bang chủ không để cho nói, chuyện này ta sẽ không nói cho Nhị thúc”

“A...” Ta mới vừa mở miệng, A Quyền liền mở cửa, đi ra ngoài.

Ta ngây người như phỗng, sau một hồi lâu mới yếu ớt mở miệng muốn gọi hần trở lại. Nhưng sau khi trở về thì sao? Ta nghĩ sẽ giải thích gì đây? Nhìn cánh cửa đóng lại, lòng ta giống như cái bình ngũ vị bị lật úp, trong mắt mọi người, ta còn là đệ đệ của đại ca nha...

Ta ở bên giường ngồi xuống, nhìn đồng hải sản còn nóng hổi, nhưng một chút khẩu vị cũng không có, ‘chúng ta là huynh đệ nha...’ cố gắng chịu không để nước mắt rơi, ta nhắc nhở mình chú ý phải bình thường, tại sao lại có những suy nghĩ như vậy với đại ca chứ. Chuyện này trong mắt dưỡng phụ, là một thứ không được cho phép, hình như ta đã văng đầu rồi?

Hơn nữa, ta làm sao có thể phá hỏng tình cảm nhiều năm của đại ca cùng hiền tỉ được? Ta hít một hơi thật sâu, cầm lấy chiếc đĩa, hướng về cái mâm. Các món có thịt cua, đồ chua, mực, ta giống như kẻ nhịn đói lâu ngày, dốc sức mà ăn, từng ngụm từng ngụm, nhưng trong miệng có vị gì thì cũng không hình dung nổi, nước mắt rốt cuộc lăn xuống.

Hai giờ chiều, A Quyền quay lại nhìn ta, nói là đại ca thắng bài của Phác Thạch Anh, khoảng hai nghìn vạn Hàn nguyên, hần tức tối muốn gỡ vốn, Lý Hàn hoàn vốn cho nên ván bài có thể kéo dài. ta nghe rồi gật đầu, cũng không kinh hãi, đại ca từng đánh bài cùng với một nhóm nhỏ ở Nhật Bản quyết chiến một trận “sinh tử”, đem sự trung thành của nhóm đó với số tiền mỗi lần đánh bài là mười tỉ.

Ta dưới cái nhìn chăm chú của A Quyền bò lên giường ngủ, nhưng lăn qua lộn lại không thể nào ngủ được, ta vốn không phải là tối du lịch, ta nhớ lại sơ đồ du thuyền khoa tình báo đưa cho ta, Gian phòng của Lý Hàn thật giống như... đang ở cách một vách?

Từ đầu đại ca đã quyết định chủ ý, không để ta tùy tiện đi xuống lầu, không biết hần dùng cái gì để xua đuổi lòng nghi ngờ nặng nề của Lý Hàn, cùng lắm, với ta bỏ qua là chuyện tốt a, trong phòng Lý Hàn, hần là có một vài thứ đồ thú vị chăng?

Ta suy nghĩ một chút, rồi bò dậy, đi đến cửa bên, thùng thùng gõ cửa.

“Có chuyện gì sao?” A Quyền quả nhiên thủ ở ngoài cửa.

“Ta muốn uống nước” Ta cố ý khàn giọng nói, còn giả bộ như đang rất buồn ngủ. “Ta ăn hải sản, rất khát”

“Trong tủ lạnh không có nước sao?” A Quyền chất vấn hỏi.

“Chỉ có rượu cùng thức uống ngọt, cổ họng của ta bốc lửa rồi, người cầm bình nước khoáng lên đây được ko?” Ta mở cửa một đường nhỏ. “Cùng lắm, có thể đem bình nước đặt ở cửa chứ, ách... Ta không có quần áo...”

Lời ta nói còn chưa hết, A Quyền cũng đã đi xuống lầu rồi, không nghĩ tới rằng ta đang lợi dụng đóng kịch mà cái lời đại ca, ta mở cửa, lộ thân thể, trong hành lang không một bóng người, dưới lầu ngược lại hết sức náo nhiệt, có âm nhạc ồn ào, tiếng cười đùa của các nữ nhân, ta ra khỏi phòng, đóng kín cửa, thận trọng bước từng bước sát căn phòng bên cạnh.

Nói thật, lấy tư chất của Lý Hàn mà nói, làm sao có thể mua được du thuyền lớn và tốt thế này?

Ta ngừng thở, dè tay vào tay nắm cửa, thanh âm răng rắc rất nhỏ truyền đến, cửa đang khóa, ta ngồi chồm hổm, nhìn kĩ ổ khóa một chút, khóa cửa là dùng khóa điện từ, dùng cà vạt gấp, thanh sắt... Đồ nghề cũng chưa chấn mở được cánh cửa này, ta thử nhìn một chút qua khe cửa, thăm rất dầy, gió thổi cũng không lọt.

Làm sao bây giờ? Ta nhú chặt mày, trái tim đập bịch bịch, hay tìm trộm thẻ của Lý Hàn? Không thể nào! Đại ca sẽ nổi giận, nhưng ta cũng không thể cứ đứng trước cửa Lý Hàn như vậy... Hần nhất định sẽ cùng đại ca tìm đến, lúc đó, trừ một trận trách mắng, đại ca còn có thể nhốt ta lại, vậy hành động nằm vùng lần này xem như thất bại!

Ta đứng lên, sốt ruột kéo tay cầm cái cửa, nhìn chung quanh xem nơi này có đồ vật nào có thể dùng được không? Nhưng càng nhìn càng tuyệt vọng, ống nước phòng cháy chữa cháy, bình chữa lửa, tranh, bồn hoa,

thăm, cửa sổ mạn tàu, cái nào có thể mở cửa được đây?

Chẳng lẽ, ta dùng bình chữa lửa đem đập cửa mở sao?!

Mơ hồ, ta nghe tiếng nói của A Quyền và Hắc Quỷ, hẳn đang ở bậc thang xoay tròn, sẽ lên tới ngay bây giờ.

“XX!” Không nhịn được nói tục, trong lòng bỗng nhiên có một ý nghĩ to gan, nhưng thật sự vô cùng nguy hiểm, ta nghĩ Trịnh Bân nhất định sẽ không thích ta làm như vậy.

Nhưng nếu không sử dụng chút thủ đoạn, cảnh sát vĩnh viễn cũng không tìm được chứng cứ.

Ta quyết định, vội vã chạy về cửa sổ mạn tàu, thăm dò, liền thấy trên boong thuyền tầng một là hồ bơi ổn định nhiệt độ, có một nữ nhân đưa lưng về phía ta ngồi trên bên bờ, thật giống như đang hưởng thụ tắm nắng, trên boong thuyền cũng không có người khác đi lại.

Ngoài mạn tàu thân thuyền bóng loáng, hiện lên nét nghiêng bảy mươi độ, nhưng từ phiên cửa sổ này đến phiên cửa sổ bên kia khoảng cách vô cùng gần, cho dù dưới chân không chạm tới thứ gì thì ta vẫn tin tưởng vào lực cánh tay.

Chẳng qua là ta có chút say tàu.

Thấy mái chèo xoáy sóng trắng, ta lại có cảm giác choáng váng ở con mắt, hít một hơi thật sâu, ta chui ra cửa sổ mạn tàu, hay tay vịn thật chặt bệ cửa sổ, thân thuyền nghiêng làm giảm bớt gánh nặng trên cánh tay, ta tưởng tưởng đang ở trong phòng leo núi, mặc dù, phía trên là bầu trời còn bên dưới là sóng sôi trào bọt trắng.

Từ một cánh cửa sổ đến một cánh cửa sổ khác, ta chỉ tốn có mấy giây, du thuyền đã nhanh đến vào cửa biển rồi, mặt sông rộng rãi hơn, thuyền bè ít dần, rất may mắn không ai thấy cái bộ dạng quỷ dị của ta, mặc áo sơ mi đen, đi chân không, trèo bên ngoài du thuyền cao tốc, đại khái sẽ bị người ta xem là kẻ điên.

Ta cắn răng một cái, ngón tay rờ rẫm cửa sổ mạn tàu chính là cửa sổ phòng Lý Hàn, kế bên là gian phòng của đại ca, nhưng là, gian phòng đại ca ở phía dưới chính là đại phòng khách, nếu như trèo ở bên ngoài, chân cọ vào thủy tinh sẽ bị người bên dưới phát hiện.

Cửa sổ mạn tàu phòng Lý Hàn mở ra một khe hẹp, ta nắm cửa sổ, dùng sức đẩy nó ra, nhưng cửa sổ rất chặt, di động một chút đã mắc kẹt rồi, ta dùng quả đấm liều mạng đập nó, dùng tay đẩy, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi.

Rốt cuộc thì cửa sổ cũng mở rộng ra, ta cảm giác được hơi ẩm từ trong gian phòng thổi vào trán ta, ta thở phào nhẹ nhõm, tay vừa trượt “Oa a!”

Theo bản năng nuốt tiếng kêu sợ hãi vào bụng, trái tim chợt cuồng loạn, mồ hôi lạnh thoáng cái xông ra, huyết sắc trên mặt cũng không còn!

Trong hoảng hốt, ngay 0.1s từ lúc rơi, tay ta đã kịp thời bắt khung cửa sổ lại, nhưng nó giống như mất đi tri giác, không ngừng run rẩy, bên tai của ta vẫn còn âm thanh của trái tim mình đang đập, tựa như muốn phá vỡ ***g ngực ra, cổ họng khẽ phát run, ta ổn định lại một chút, cúi đầu, dưới chân là mặt biển không thấy đáy, giống như đang có rất nhiều người đang bơi lồi, sôi trào sóng bạc.

Ta phục hồi tinh thần lại, hít sâu một hơi, ổn định lại cánh tay của mình, một cánh tay khác cũng bắt được lên bệ cửa sổ, bò lên.

Khả năng bơi lội của ta không tệ, cũng không sợ rơi xuống biển, nhưng hiện tại dòng nước rất lạnh, chỉ có năm, sáu độ. Đột nhiên rơi vào trong nước lạnh như vậy không tránh khỏi chuột rút, còn một phần nữa là có thể bị cánh quạt của du thuyền cuốn vào, rất nguy hiểm.

Ta ngã xuống cái ghế sa lon mà thở từng ngụm từng ngụm khó khăn, nhìn sơ căn phòng cũng không khác biệt là mấy, có khác chính là khác về cách bày trí. Căn phòng này thiên về màu đỏ, thảm đỏ một màu rượu, tường màu đỏ nhạt, đồ gỗ hồng, còn có đèn bàn màu đỏ.

Ta nhất khối cái ghế sa lon, kiểm tra vách tường và tủ quần áo, đẩy cửa tủ quần áo ra, bên trong có mười mấy món hàng hiệu, treo lên thật chỉnh tề. Dưới là một cái túi du lịch LV sang trọng, ta mở ra nhìn, trống không. Lúc này mọi nơi trừ tủ quần áo cũng không có rương gắn mật mã.

Ta đứng lên, kéo cái cửa tủ quần áo ra, không lãng phí giây phút nào lúc soát tủ đầu giường, kể cả chân giường nữa, nhưng tất cả đều trông không, ngay cả một trang giấy trắng cũng không có

Ta mở gối ra, nhấc nệm lên một góc, không phát hiện được gì trong hốc tối dưới giường, cuối cùng ngay cả đèn bàn, thảm, phòng tắm hay thùng rác đều đã xem qua hết rồi, chỉ có mấy hộp diêm, vài đôi vớ cùng khăn giấy mà thôi.

Gian phòng này quá sạch sẽ, thứ gì cũng không có, ta nghĩ như vậy, chán nản ngồi xuống. Nơi này sạch sẽ không giống như phòng của một gã lưu manh, Lý Hàn còn chưa học xong tiểu học, mười bốn tuổi đã tham gia với bọn lưu manh đầu đường xó chợ, trộm cắp, hút chích thuốc phiện, có thể nói không từ chuyện xấu xa nào. Một người như vậy lại yêu sự sạch sẽ sao?

Lý Hàn là một tên đáng nghi, chỗ này cũng không ngoại lệ, tính cách cẩn thận quá đáng.

Ta thuận tay sờ một chút vào tủ đầu giường, có bụi khói, không có cái gạt tàn thuốc nào, Lý Hàn đã ngồi ở đây hút thuốc.

Trực giác nói cho ta biết, trong gian phòng nhất định có một hốc tối khác, nếu không Lý Hàn đem đồng bạch phiến kia giấu ở đâu? Hắn là kẻ nghiện.

Ta lấy lại bình tĩnh, tưởng tượng gian phòng này có thể thiết kế hốc tối ở đâu, vừa không để cho người ta chú ý, ta nhìn tủ đầu giường. Lý Hàn ngồi bên giường hút thuốc, vừa rời đi, ta cúi người, ngón tay chạm lên thảm, lục lọi cẩn thận, không có khói bụi, chứng tỏ Lý Hàn đã ngồi ở đây, mặt hơi ngó vào tường, hút một ngụm khói, tàn thuốc là rơi vào cái gạt tàn, sau cầm điếu thuốc đi ra ngoài. Cho nên, trên tủ đầu giường còn có một chút tàn thuốc hôi, còn có...

Ta mở đèn bàn ra, ngồi chồm hổm nhìn vào mặt ngoài của cái tủ đầu giường bằng gỗ lim, có dấu ấn chén rượu cùng cái gạt tàn thuốc lưu lại nhàn nhạt.

Cho dù Lý Hàn chỉ hút nửa điếu thuốc. Nhưng, người nào lại không để ý tới cảnh sắc Hán Giang nên thơ như vậy, còn hút thuốc ở đầu giường nữa?

Hơn nữa, du thuyền lớn như vậy chẳng lẽ chỉ có một cái gạt tàn thuốc, nếu muốn hắn có thể kêu bọn đàn em đưa tới, trừ phi, hắn không muốn nơi này có bất kỳ vật gì khiến người khác chú ý.

Ta ngó chừng ở đầu giường, nó là thành gỗ lim, có mấy đường điêu khắc đơn giản, giống như chòm râu Rồng cuộn cuộn nổi lên, ta nhìn sát vào, phát hiện có ánh sáng dọc thao, có dấu móng tay.

Ta rất vui mừng! Mới vừa muốn nhìn vào một chút xem có cơ quan gì “Ta lấy tiền rồi lập tức sẽ tới...”

Trong hành lang có người nói chuyện, cười haha, một là thanh âm của Lý Hàn, một thanh âm khác là đại ca?

Ta thất kinh, bọn họ đánh bài xong rồi? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, đã nghe đến âm thanh khóa cửa chuyển động. Tim đập tưng hờ muốn dừng lại trong khoảnh khắc, ta lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía cửa sổ mạn tàu, Lý Hàn cũng không có đi vào, hắn ở cửa, tay cầm cái tay nắm cửa, đẩy ra một đường nhỏ, cùng đại ca nói chuyện.

“Phác bang chủ, tay ngài thật là may mắn a, ta ở Las Vegas cũng chưa từng thấy!” Lý Hàn xu nịnh, thật giống như đang cố gắng lôi kéo mối quan hệ của Kim Ân Tổ, ta suy nghĩ một chút, thừa dịp lúc họ nói chuyện, nhẹ nhàng mà đẩy tủ quần áo rồi nấp vào.

“Phác thúc trong tay có một trương thảo xài 10, trong tay ta có một trương hồng đào 10, không nghĩ tới ngài có thể nhảy vào đen đào 10, hai mươi mấy trận bài, khó trách vì sao sòng bạc của ngài lớn nhất Hàn Quốc!”

Lý Hàn vượt mông ngựa, lại nói mấy câu liên quan tới ván bài... đột nhiên chuyển chủ đề, thần thần bí bí nói “Đúng rồi, hắn có nghe lời ngài không? Nếu như chưa đã ghiền, ta đây có đồ rất tốt, đảm bảo hắn...”

“Hắn rất tốt” Đại ca cắt lời Lý Hàn mà nói... tiếng nói trầm thấp giống như xuyên thấu lòng người, cho dù không nhìn thấy, ta cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đại ca lúc bấy giờ, nhất định là nghiêm túc nhưng vẫn lạnh như băng. Quả nhiên, Lý Hàn cảm thấy mình đã nói sai, giọng nói không hề khinh bạc nữa, ngừng ngừng nói một câu “Ta xuống ngay” tự đẩy cửa tiến vào, thuận tay mà đóng cửa lại.

Đóng cửa rồi, sắc mặt Lý Hàn bỗng thay đổi, u ám, ánh mắt ác độc mà thâm hiểm, “Mẹ kiếp! Mở to mắt người mà xem, thứ gì!” Hắn hung hăng chửi thề một tiếng, đứng ở cửa trong chốc lát, sau đó bước nhanh tới đầu giường.

Cũng may ta một bên tìm chứng cứ, một bên đã kịp sửa sang lại, nếu không chắc chắn đã lộ tẩy rồi.

Lý Hàn ngồi xuống bên giường, không chút do dự đưa tay, ở đầu giường bên trái cũng chính là cái tủ đầu giường, nhẹ nhàng nhấn một cái, cái đầu giường gỗ lim văng ra một đường nhỏ, ta bỗng dừng ngừng thở, đại khái là cảm giác chán sống, một bên lén lút kéo đồng y phục xuống, nhìn qua khe cửa mà soi đến tận cùng.

Thì ra là tủ sắt điện tử, tích, tích, tích, tích, ta nghe âm thanh Lý Hàn đang gõ mật mã, nhớ phương hướng tay hắn chuyển động, Trịnh Bân từng nói qua, ta có thể làm cảnh sát, sở dĩ bởi vì trực giác đáng sợ cũng như trí nhớ tuyệt vời này, nếu không, với tính cách của ta mà gây họa mấy lần như vật, sớm đã bị đá ra khỏi đồn rồi.

Lý Hàn từ trong tủ lấy ra hai chồng tiền, hình như là Đô-la, lúc đầu có hai vạn, sau đó hắn đóng kín tủ sắt, đứng lên, chầm chậm nhìn một vòng quanh rồi đi ra ngoài.

Vừa nghi ngờ, nhưng cũng rất tự tin đích thị là sự tự tin mù quáng.

Ta thở phào một tiếng lớn nhẹ nhõm, sau đó liềm mạng thở, ta lau mồ hôi trên mặt, một tay kéo tủ quần áo ra, bước đầu tiên, phát hiện chân đã mềm nhũn.

Nhưng ta không dám trì hoãn, lỡ như Lý Hàn quên mất cái gì, trên đường trở về là hồng bét, ta cũng không có may mắn đến hai lần mà không bị phát hiện, ta bước nhanh tới đầu giường, học động tác của Lý Hàn, mở thanh đầu giường.

Một cái kết sắt hình chữ nhật khảm ở trong vách tường, ta kiểm chế sự kích động, cố gắng nhớ lại động tác ngón tay của Lý Hàn, trên trái, phải, trên trái, dưới trái... Ta nhìn màn hình tinh thể lỏng hiện ra.

Ký hiệu ẩn xuống nút xác nhận, đất một tiếng, kết sắt đã mở ra.

Ta nhìn trân trân vào kết sắt, bên trong có rất nhiều tiền, sơ sơ có khoảng 30.000 đô la Mỹ, chất đầy hai tầng kết, còn có trái phiếu nước ngoài.

Không nghi ngờ gì nữa, những thứ này đích thị là bất hợp pháp, ở sông bạc Hàn Quốc, chỉ cần lay chuyển một vòng, có thể biến thứ bất hợp pháp thành thu mua hợp pháp. Ta nhớ Nguyên Tích ca đã nói, một trong các phương pháp rửa tiền chính là mua hàng loạt danh bài, ở những đứa phương khác lúc hạ giá thì bán ra, lấy thu tài chính về.

Nhưng vấn đề là, ta phải tìm được chính xác chứng cứ, Lý Hàn có thể cự tuyệt thừa nhận số tiền này là của hắn, hoặc tệ hơn đốt hủy.

Ta nhìn vào kết sắt một chút, có cảm giác lạ lùng, nếu so sánh với dung tích bề ngoài... thật không đối xứng.

Cảm giác của ta về cái kết này hẳn phải rất lớn, nhưng sau khi mở ra lại rất nhỏ, chỉ có thể là nguy trang, rõ ràng cái kết sắt này không thể nhỏ như vậy được.

Ta lấy đồng trái phiếu ra, gõ tấm thép trong tủ, thùng thùng, có khoảng trống. Ta dùng sức đẩy, tấm thép bật về phía sau, lộ ra một cái kết khác. Thì ra là như vậy! Ta thiếu chút nữa đã nhảy dựng mà hét lên.

Ta đem tất cả đồ bên trong móc ra ngoài, có hết thấy mười bốn hộ chiếu, một hộ hộ toàn, những hộ toàn này gọt dũa rất tốt, trong suốt và sáng, mỗi một viên cũng phải trên hai cara.

Lý Hàn thật sự giàu đến vậy sao?

Ta mở đồng hộ chiếu ra, có Mĩ, Nga, Hàn Quốc, Trung Quốc, những thứ này đều có tên, quốc tịch, nơi cư ngụ, đóng mộc hẳn hoi. Nhưng trừ một quyển hộ chiếu Nga, những hộ chiếu còn lại đều không có hình.

Ta thấy rất bức, cầm lấy hộ chiếu có hình, là một cô bé có chút tàn nhang, màu tóc nâu.

Hộ chiếu ghi số tuổi là hai mươi hai, nhưng ta có cảm giác chỉ khoảng mười bảy tuổi. Ta lấy hộ chiếu này, giấu vào túi áo sơ mi. Sau đó đem đồng đồ đạc để lại chỗ cũ.

Tiếp đó ta giấu một tờ trái phiếu, đem đồng còn lại nhét về, đóng kín két sắt, kéo khóa cẩn thận, rón rén đi tới bên cửa nghe ngóng, phía ngoài không có động tĩnh.

Ta từ từ mở cửa, nhích nửa người qua khe cửa ngó nhìn hành lang. A Quyền cũng không có ở vách. Ta cảm thấy sung sướng, có lẽ hẳn đang ở lầu dưới rồi.

Bất quá, cho dù bị hấn bắt gặp lúc bấy giờ, ta cũng không sợ. Ta đã tìm thấy thứ cần tìm, cho dù bị nhốt cả ngày cũng chẳng sao.

Ta từ từ kéo cửa, phụt chốc chuồn ra khỏi phòng, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại, rặng rặc. Ta nghe được âm thanh nó khóa lại rồi, chạy nhanh hết sức trở về phòng của mình, đóng cửa lại, dựa vào cửa, hít sâu “Biết trở lại à?”

Đại ca đang ngồi trên mép giường, quả đấm bằng bó chặt, màu đen trong đôi mắt như sắp sửa bộc lộ cơn thịnh nộ. A Quyền đứng ở cạnh hấn, đầu cúi xuống không dám nhúc nhích.

Ta “A” một tiếng rồi nuốt phải một tràng hơi lạnh!

Lúc về phòng ta chỉ chú ý đến động tĩnh ngoài hành lang mà quên đi một chuyện quan trọng nhất...

Đại ca đi lên lầu cùng với Lý Hàn, như vậy đại ca cũng trở về phòng... Hấn vừa vào cửa, phát hiện cửa sổ trống không, mà A Quyền lại không biết ta đi đâu, vậy hẳn hiện tại nhất định là... Hấn quát lên như sấm!

“Cút!” Đại ca kiên nghị, giận dữ quát, ta xanh cả mặt, mở cửa đi ra ngoài. Nhưng A Quyền đã tiến trước một bước. “Vâng, bang chủ” Sau đó đi ra ngoài cũng như đóng cửa rất nhanh.

Ta kinh ngạc đứng ở nơi đó, kéo cửa ra nhưng không thấy nhúc nhích.

“Quay lại, nhìn ta! Nhớ được ta với người đã nói gì không?” Đại ca âm trầm nói, ta từ từ xoay người, đối mặt với đại ca, mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng.

“Nói a!” Đại ca gầm thét, vẻ mặt đầy giận dữ, ta run rẩy một chút, nói rất nhỏ “Ngủ, còn có... không được ra ngoài.”

“Vậy người mới vừa đi đâu?!” Hấn ép hỏi.

“Làm sao đi vào?”

Ta chợt dạ cúi đầu, “Từ, từ bên ngoài...”

“Phía ngoài?” Đại ca có chút nghi ngờ, nhưng hiểu rất nhanh, giận đến mức nghiến cả răng “Người nghĩ người có thể mọc cánh a?! Mặc cái thứ này mà mặt mày còn sáng rỡ!”

Mắt của ta hơi ngược lên, nắm thật chặt quả đấm.

“Gọi người đừng tự tung tự tác, người không nghe, người cho rằng đây chỉ là lỗi sao?! Lý Hạo có thể bắn chết người, sau đó quăng người xuống biển. Ngay cả thi thể cũng không tìm được, người điên rồi sao? Hay là làm cảnh sát khiến người văng đầu rồi! Người cho rằng mấy vụ leo trèo bên ngoài là đóng phim sao?! Hết sợ chết rồi à?!” Đại ca khiển trách nặng nề, nước mắt của ta tràn ra, ở trong lòng rất muốn phản bác ta vốn tới đây không phải để du lịch, không phải bây giờ ta chẳng có chuyện gì rồi sao? Ta mặc thành như vậy là do người làm hại, tại sao cuối cùng vẫn là lỗi của ta chứ?

Ta không cần người lo!

Vì có gì mà lúc nào cũng muốn ngăn cấm ta!

Ta khóc không thành tiếng, có một vật bị đại ca ném tới trên mặt thảm. Ta chớp chớp ánh mắt mông lung lệ, nhìn kĩ, đó là thẻ TM! Chẳng lẽ là phòng Lý Hàn... Ta khiếp sợ cực kì.

6. Chương 6

“Thẻ TM có hai tờ, ta trộm một tờ” đại ca ngẩng đầu nói “Buổi tối mười một giờ, đến sau bến tàu Kim Phổ, các lão đại sẽ lên thuyền, lúc đó có diễn ra một bữa tiệc” Đại ca trầm ngâm một chút, “Là vì ta đã tính, cho nên ta không muốn người phải xuống lầu. Ta vốn là nghĩ thừa dịp khi đó, cho người qua phòng Lý Hàn điều tra một chút, xem có đồ vật gì đó không...” Đại ca không nói thêm gì nữa, cầm điều thuốc trong tay.

“Nhưng là... Các người cũng là...” Ta lăm bằm, khó có thể tin, hắc đạo dạy việc đúng là nghĩa, cho dù có lừa gạt ta, trong cuộc đấu người chết ta sống, vậy cũng phải tuân thủ hắc đạo quy củ, cùng cảnh sát liên kết, như vậy khác nào danh tiếng đại ca mất sạch!

“Ta không cần những đồ này,” đại ca hút một hơi, phả ra màu xám nhạt sương khói, “Chỉ có một người là trọng yếu nhất” Đại ca nhìn ta, sâu trong ánh mắt mơ hồ lóe ra một loại đau đớn. “Một tên ngu ngốc ta không nói thì không hiểu, nói cũng không nghe”

“Ai ngu ngốc?” Ta nhỏ giọng nói thầm.

“Trong phòng chỉ có hai người, không phải ta, người nói là ai?” Đại ca nói giọng ôn hòa.

Ta cúi đầu, thì ra không chỉ có nhị ca, đại ca làm tổn thương người khác cũng rất lợi hại.

Đại ca đột nhiên đứng lên, sau đó đi tới cửa sổ bên mạn tàu, cúi người xuống lấy tay vịn ghế salon gir lên, đi đến một vị trí trống trải, đem ghế salon để xuống.

Ta không biết hắn muốn làm gì, kinh ngạc mà nhìn.

“Tới đây” Đại ca mặt không thay đổi nói, sẵn ống tay áo sơ mi lên.

“Để làm chi?” Lòng ta kinh can đảm, cảm giác, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Trừng phạt” Đại ca trực tiếp nói “Muốn bị trói, hay không nên trói từ mình quyết định!”

Người nói rõ chính là muốn đánh ta rồi, còn muốn ta quyết định cái gì. Ta do dự một chút, đi tới.

“Tay chống nơi này” hắn chỉ vào tay vịn lưng ghế dựa “Kéo áo sơ mi lên”

“A? Nhưng là...” Ta chống lưng ghế dựa, đưa lưng về phía đại ca, mặt có hơi hồng, “Ta mặc ”

“Cái gì?” Đại ca chệch ta dài dòng, kéo áo sơ mi. Ta từ tấm gương phòng tắm thấy, sắc mặt đại ca bỗng dưng chăm chú “Quần chữ T...” Thanh âm của hắn nghe âm trầm “Người nào bắt người mặc thứ đồ bại lộ này?”

“Không có biện pháp a.” Mặt ta càng đỏ hơn “Chỉ có mấy món ý phục để thay, ta cũng không thể trần truồng”

Đại ca thở dài, đứng thẳng, hỏi: “Biết sai lầm rồi sao?”

“Phải...” Ta ừ ừ.

“Làm bất cứ chuyện gì lúc trước cũng muốn cùng ta thương lượng, ta không nói chính xác việc làm, nhất định không thể làm, có nghe rõ không?”

“Nghe rõ ràng...” Ta gật đầu, nhưng ở trong lòng mắng. Người thật là một tên bạo quân.

“Tốt” Đại ca nói xong, bàn tay vừa to vừa nặng kia giáng xuống!

Ba!

“Đau quá!” Ta kêu đau, toàn bộ cơ thể đau, rất giống như hỏa thiêu. Nửa người dưới cũng tê dại rồi, thật quá đáng... Có cần thiết đánh ác như vậy sao?

Nước mắt của ta tuôn rơi lăn xuống, đại ca chuyển qua thân thể của ta, nhíu mày nhìn ta “Nhưng ta chỉ đánh người một cái.”

“Đúng vậy a, một cái “nhẹ” xuống” Ta khóc nức nở, đem nước mắt nước mũi hết chảy lên phía trên áo sơ mi của hắn, khốn kiếp! Không chỉ là bạo quân, còn lạm dụng bạo lực!

“Thật rất đau sao?” Đại ca có chút lo lắng, kéo áo sơ mi của ta.

“Tay của người giống như thiết bản, còn dùng sức như vậy, người nói có đau hay không?” Đôi mắt của ta sưng khóc lên.

“Chẳng lẽ là lỗi của ta hay sao? Xoay qua chỗ khác đi” Đại ca nói nhỏ, để cho ta dựa vào ghế salon trên lan can “Ừ... vừa bầm vừa tím.”

Đại ca dùng ngón tay đụng đụng vết thương, ta oa oa kêu to “Người đừng đụng, đụng vào còn đau hơn!”

“Hừ. có thể nằm ngủ sấp” đại ca như lăm bầm lăm bầu “Ngày mai có thể sưng hơn”

Nếu để cho người ở cục cảnh sát thấy mặt ta tái nhợt, chân thấp chân cao dưới thuyền, không nào loạn mới là lạ! Nói không chừng còn có thể gọi xe cứu thương, mất nhiều thể diện nha. Ta nghĩ như vậy. Bỗng nhiên, một hơi thở thổi qua vết thương vẫn đau nhói.

“Đau không?” Đại ca ôn nhu hỏi, hơi nóng từ đôi môi mềm mại dán vào vết thương, thân thể của ta khẽ phát run.

“Có chút...” Ta ngáp ngừng, có chút nhớ nhung thoát đi, đại ca thổi vết thương. Mơ hồ có một loại cảm giác kỳ quái, đau đơn mang theo những rung động quý dị, phảng phất sinh ra bên trong làm tê dại cảm xúc...

“Tại sao?” Đại ca hỏi, dừng thổi hơi, ta gấp gáp lắc đầu “Không có gì, đã không đau nữa”

Đại ca lấy tay nhẹ nhàng sờ vết thương của ta, trượt đến dọc theo vùng ao hăm, ngón tay nham hiểm tiếng vào.

Thân thể của ta nhất thời căng thẳng! “Đại, đại ca!”

Ngón tay đại ca chậm rãi dời xuống, bộ phận bị cái quần chữ T màu đen bao trùm thật chắc nổi lên, nhẹ nhàng nhún nhún một cái “Nơi này? Đau không?”

Khuôn mặt ta rất hồng, nói không ra lời.

“Ta để thoải mái một chút,” Đại ca dùng bàn tay xoa xoa nhẹ bộ phận nặng trĩu, ngón tay cầm tất cả bộ phận của ta, ta muốn chạy, bị hắn đè chân xuống “Đừng động”

Ta cảm thấy dưới mặt ta nửa người đã bốc cháy lên một nhiệt độ đáng sợ, đại ca không vội ma sát nơi đó, mạch máu ngầm bên dưới mãnh liệt hiện lên. Khí lực vùng eo như mất hết, nơi đó của ta thay đổi rồi.

Hô hấp trở nên dồn dập, ta cắn môi không để cho mình có nhiều biểu hiện lộ liễu, đại ca sờ tay áo sơ mi của ta, thân thể ta càng thêm cứng ngắc.

Đại ca đem bàn tay nắm chặt trong quần lót chữ T đoạn thả ra “Hoàn toàn mong đợi rồi sao.” Hắn nói, tiện tay ma sát, sau đó dọc theo mạch máu nhỏ, tiến về phía đỉnh.

Toàn thân kích động, ta không có cách nào suy nghĩ được. Cổ họng “A...” phát ra thanh âm nhẹ, nóng quá...

Đại ca dùng ngón tay trở cùng ngón giữa nhanh chóng vuốt ve lối vào của ta, đồng thời cái tay khác cũng bắt đầu tham gia, xoa xoa nhẹ cái “túi rể” ta cơ hồ có thể nghe được trong não là những thanh âm gây vỡ của ý thức.

Rất, rất thoải mái, giống như dòng nước xiết từng đợt từng đợt đánh thẳng vào thân thể. Ta giống như là đỉnh sóng giữa giã chìm nổi, động tác của đại ca càng ngày càng nặng nề, mơ hồ đau đớn, nhưng mang đến những đồng cảm kinh luân! Chợt đánh sâu vào đến đỉnh, eo được một trận tê dại.

“A...này...” Ta khàn khàn “Không nên, chờ một chút!”

Động tác đại ca vẫn như cũ, hai tay ma sát ta nóng rực, da thịt hai chân ta rất chặt, khẽ run sợ. Ngón tay của hắn gấp lại, thỉnh thoảng bấm vào lối vào khe hở ao hăm, ta hét lên một tiếng, chảy ra rất nhiều chất lỏng.

“Bắn ra sao, ta sẽ không để ý” “Hắn nói, thúc giục ta X, nhưng ta không muốn như vậy. Điều đó rất mất thể diện, ta nghĩ trốn vào trong phòng tắm.

“Người a, thật cố chấp” Đại ca thở dài, hẩn cúi người, đầu lưỡi yên ổn nơi đó “A!” Thân thể giống như bị ném lên một mảnh mây trắng xóa, mềm nhũn, nhẹ nhàng, ta hoàn toàn mất đi khí lực. Ngồi phịch ở cánh tay đại ca.

“Ngủ bây giờ sao?” Đại ca ôn nhu hôn môi ta

‘thật giảo hoạt’ Ta nghĩ như vậy, mí mắt càng ngày càng chìm, ngủ thiếp đi thật...

Từ từ, tiếng thuyền bè phía xa làm ta tỉnh lại. Nhìn vào bầu trời đã là màu vàng ánh rạng đông, đám mây kia phẳng phất như váy áo tiên nữ. Trời nước một màu lưu động nhiều bó sắc đỏ rực, thật đẹp. Ta nghĩ, ta có bao nhiêu thời gian được nhìn biển rộng đâu?

Kể từ lúc ta tình nguyện làm cảnh sát, cũng chừng năm năm chưa từng đi biển rồi, bởi vì bờ biển có quá nhiều kỉ niệm vui chơi cùng các ca ca, còn có đường phụ... Người rất nhân từ, người mặc quần áo mát mẻ mùa hè, ngồi dưới mái hiên biệt thự, mỉm cười nhìn chúng ta. Cảnh tình ấy tựa như một bức họa, cho dù sau này, ta...

Ta nhắm mắt lại, nếu như người tốt cùng người xấu có thể sử dụng một tuyến phân chia rõ ràng thật tốt biết bao. Nhưng thực tế thì, trộm cũng có câu: Người tốt cũng có thể vi phạm pháp lệnh, ác nhân cũng chưa chắc chưa có tính thiện, đường phụ hàng năm quyền tiền cho cô nhi viện, cũng cứu trợ rất nhiều người nghèo, phụ nữ và trẻ em. Ta nghĩ, nguyên nhân khiến cho ta tự cảm thấy mâu thuẫn chính là ta được xã hội đen nuôi dưỡng lớn lên. Cuộc sống ở đại viện Kim Ẩn Tổ, ta thấy được gì đó có thể so sánh với một cảnh sát bình thường là nhiều rất nhiều.

Nhưng chỉ là cảm thụ được quá nhiều, ta thường xuyên do dự. Mặc dù đang ở trong công việc, ta sẽ không nhường nhịn Kim Ẩn Tổ, nên điều tra, nên bắt giữ, ta cũng không nường tay. Nhưng nghe đến đại ca bị người Nhật Bản vòng vây, hoặc là Tam Ca đua xe bị tai nạn, ta vẫn bị hoảng loạn, lo lắng không dứt. Trong lòng ta, bọn họ là những người nhà quan trọng nhất.

Có đôi khi ta nghĩ rằng. Nếu như ta chẳng qua khi là một viên cảnh sát nhỏ. Tam ca, Nhị thúc, còn có rất nhiều người trong Kim Ẩn Tổ sẽ không vì thế mà bắt hòa ta. Ít nhất, như vậy chẳng khác nào bỏ qua sự tình nguyện của mình, bị cuộc sống đè nén mà thỏa hiệp. Đó không phải là ta. Ta rất rõ ràng, ta sẽ không vì lực cản nào mà xuôi tay, ta không phải là người có thể nhẫn nhục chịu đựng, ta tự chủ được con đường của mình.

Một lúc sau, ta mở mắt, chống tay ngồi dậy. Hạ bộ đau nhói, bắp đùi đều có cảm giác đau đớn. Ta nghiêng đầu, nhìn tên đầu sỏ gây nên đang ngủ bên cạnh, nổi giận, nhưng cũng không thể tránh được.

Đại ca là khắc tinh của ta, ta đánh không lại hắn, hơn nữa nếu náo động sẽ lại bị hắn dạy dỗ một bữa ra trò...

Đại ca nghiêng thân, mặt hướng ta ngủ, cánh tay quơ ngang làm rớt gối cầu ta, tấm chăn tự bật bất hơn rồi.

“Uy, ta lạnh quá! Ca!” Ta đẩy hắn, hắn vẫn ngủ say, thiệt là!

Ta nhớ được lúc rạng sáng trở lại khoang thuyền, khi đó ta cũng nghĩ sẽ xuống lầu bị đại ca cảnh cáo nói ‘người không nghe lời ta..., người sẽ xuống ngay, ta sẽ không quản người’ Đại ca nhìn thẳng mặt ta, đôi mắt lộ ra hàn khí khiếp người, rất đáng sợ. Ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn tức giận như vậy, thế nhưng thật mất mặt... Khóc.

Đại ca vừa ôm ta nhỏ giọng an ủi. Nụ hôn của hắn không ngừng rơi vào trên gương mặt cùng môi của ta. Sau đó hắn bế ta lên giường, ôm ta, dụ dỗ ta ngủ.

...Ta với hắn hoàn toàn không có cách nào.

Hơn nữa, cho dù ta xuống lầu, có thể làm gì chứ? Ta là nằm vùng, trừ mấy hình ảnh khó coi, ta có thể hô to “Ta là cảnh sát” sao?

Ta không thể, ta biết đại ca tốt với ta.

Bộ dạng của đại ca khi ngủ khiến ta thất kinh. Mặc dù nói không có khó coi khi hấn trên giường bơi lội. Nhưng quả thực là không coi ai ra gì, chặn bị hấn đoạt lấy đi nhiều lần. Gối không phải là hấn túm nhét vào mặt thì cũng là ném xuống giường. Thấy vậy ta trợn mắt hốc mồm, hiển tị lại có thể nhin cái tư thế ngủ này của đại ca sao? Hay là, trên giường của bọn hấn có nhiều gối, hai cái chặn?

Ta buồn bực vừa đau lại vừa mệt khó chịu, bởi vì mệt mỏi mà xuống giường nhặt gối. Xong ta kéo cánh tay đại ca ra, đưa vào dưới cổ. Chính vì nặng tay một chút, máu lưu hành không tốt, hấn tung mình, cũng rất thô lỗ đẩy ta ra...

Nếu như ta là hiền tỉ, ta đã sớm đuổi hấn rồi!

Ta xuất thần nhìn cánh tay bền chắc của đại ca, nhìn qua cũng đã thấy là rất mạnh, khó trách đánh người đau như vậy. Bả vai cũng rất rộng rãi, A... Cởi y phục lúc nào? Nhìn ***g ngực trần của đại ca, ta có chút đỏ mặt, giúp hấn kéo chặn lại “Ngô? Tiểu Phong?” Đại ca đột nhiên tỉnh lại, bắt được tay của ta làm ta giật cả mình! “Cái gì?”

“Mấy giờ rồi?” Hấn hỏi, vẫn nắm chặt lấy tay của ta.

“Đại khái... khoảng bảy giờ.” Ta nhìn sắc trời một chút

“Nha...” Hấn trầm ngâm một chút, buông, bàn tay lực lợ cái gì đó dưới chặn, tay của hấn đụng đầu gối ta Ta không có mặc quần áo!

“Ca!” Ta đỏ mặt vuốt ve tay của hấn, hấn sưng sốt, tựa hồ không hoàn toàn thanh tỉnh, tự nhủ nói “Điện thoại di động của ta...”

“Ở chỗ này.” Ta lấy từ khe giường, tìm ra điện thoại di động màu đen của đại ca, đưa cho hấn. Đại ca cầm lấy điện thoại di động, kinh ngạc chăm chú nhìn.

“Tại sao? Ta hỏi, đại ca mở mặt mã điện thoại, ta cũng không có rình coi bên trong có tin gì.

“Ừ... Làn da cùng hình dáng cũng rất mê người.” Đại ca khàn giọng nói. Ta giờ mới phát hiện sự chú ý của hấn là ở vùng eo ta đi xuống, thừa dịp, ta đã kéo chặn che kín.

“Hơn nữa rất gợi cảm” đại ca nghiêm trang thuyết, cẩn thận nhìn vào nơi đó của ta “Người không hề tồi”

“Người đang nói những cái gì đó! Biến thái! Sắc ma!” Ta thẹn quá hóa giận xé cái chặn!

Đại ca mặc cái quần lót Ck màu xám tro, hơn nữa nơi đó hình như là... có phản ứng,ta ngu khờ nhìn chăm chăm hấn.

“Tiểu Phong” Ánh mắt đại ca híp lại. “Người nhìn như vậy, có thể đem quần của ta cởi ra, muốn sờ cũng không sao”

“Ai muốn nhìn?” Ta mặt đỏ tới mang tai túm lấy cái gối, chợt vút đến mặt hấn “Ghê tởm!”

Gối bay ngay giữa mặt đại ca, có thể không nghĩ tới, hấn ngồi hồi lâu không có phản ứng, đừng nói là chỉ như vậy cũng có thể đập ngất người?

“Ca?” Một phút đồng hồ đi qua, gối cũng như người không nhúc nhích, ta nơm nớp lo sợ ngang nhiên xông qua “Wow!” Gối chợt đánh vào mặt của ta, mắt ta nổ đom đóm, ngay sau đó người bị một lực lượng khổng lồ lôi xuống, té ngã lên giường. Đại ca nghiêng người, đem ta đặt ở trước mặt.

“Nói xin lỗi” Đại ca đè ép ta.

“Uy, người cũng nên vào ta, tại sao muốn ta nói xin lỗi?” Ta không phục!

“Người là ai mà ‘uy’!” Đại ca bất mãn nhìn ta, đang muốn nổi đóa, điện thoại di động vang lên.

Hấn nhìn ta một cái, khó chịu đón nghe điện thoại “Uy, Nhị thúc, ừ... Chờ một chút.” Đại ca bò dậy, đưa tay cầm lấy áo sơ mi trên tủ đầu giường, quăng cho ta “Đi tắm trước, ta sẽ cùng người tính sổ”

Ta liếc mắt, mặc áo sơ mi vào. Nhị thúc sáng sớm đã gọi, nhất định là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Đại ca sẽ không để cho ta nghe thấy.

Ta xuống giường, đi chân không bước lên thảm, đại ca trầm giọng nói trong điện thoại “Tiểu Phong? Hắn ở chỗ này của ta... Tại sao? Đây là chuyện riêng của ta!” Thanh âm đại ca nghe lạnh như băng “... Ta hôm nay trở về, vừa vào hội đàm phán giải quyết chuyện của người... Biết rồi!”

Sau một thời gian trầm mặc, đại ca lộ ra vẻ không nhịn được, hai mắt bốc lửa. “Nhị thúc, là bởi vì người là trưởng bối của ta, nhưng ta muốn người nhớ rõ ràng ai mới là bang chủ! Ta lúc nào đã cho người cái quyền nhúng tay vào chuyện riêng của ta như vậy?”

Phát giác không khí không đúng, ta rón rén kéo cửa phòng tắm, đột nhiên nghe đến đại ca nói một câu như vậy “Ta cùng Tiểu Phong chưa ngủ nữa...” Ta nhanh chóng bước vào phòng tắm.

Ta lấy tay đè chặt bộ ngực. Trái tim vẫn mãnh liệt đập không ngừng. Ta không biết làm sao, ta biết là đại ca không thích Nhị thúc, nhưng làm như vậy cũng quá...

Ta thấp thỏm bất an dựa vào cửa phòng tắm. Từ trong gương nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của đại ca, bỏ máy điện thoại của Nhị thúc rồi, hắn gọi một cú điện thoại, nhỏ giọng nói. Không liếc về phía bên ta dù chỉ một lần “Cái gì? Tại sao lại có thể như vậy?” Hắn nhíu chặt lông mày như ngọn núi, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Sau hắn cúp điện thoại, trầm tư một chút.

Khi hắn ngẩng đầu, nhìn vào hướng phòng tắm. Ta thấy như hắn đang có suy nghĩ trong ánh mắt, lòng ta bỗng nhiên ngừng lại, vội vã dời tầm mắt đi.

Đại ca xuống giường, sai bước hướng phòng tắm đi tới, tinh thần ta không yên dờ dỏi nước nóng đi chỗ khác. Ngón tay bị nóng, vừa bối rối hướng về nước lạnh.

Đại ca đẩy cửa phòng tắm đi đến, ta không quay đầu lại. Toàn thân băng bó quá chặt chẽ, ta chưa từng khấn trương như vậy. Cả ngón tay cũng không nghe lời, đóng hai lần mới đóng kín vòi nước.

“Tiểu Phong” đại ca đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy ta, hôn bờ vai của ta từ từ đi xuống rồi buông ra.

“Tại sao ” ta vừa muốn mở miệng, đại ca đã giành nói ” Xảy ra chút chuyện, sau cảng ta liền phải xuống thuyền, trở về Seoul. Ta sẽ bảo A Kiệt đưa y phục cho người, hắn sẽ đưa người về nhà. Vũ trường của Lý Hàn, người không nên đi.

“Tại sao?”

Đại ca không trả lời.

Ta cảm giác mình rất ngu, chuyện tình của hắn đạo, làm sao đại ca nói với ta được. Nhưng là cứ như vậy, ta muốn hỏi chuyện tình nhưng không mở miệng được rồi ‘tại sao người nói với Nhị thúc như vậy?’ Ta cúi đầu, lặng im nhìn bồn tắm.

Đại ca hướng về phía ta tắm, hắn không thích dùng bồn tắm, bởi vì bồn tắm quá nhỏ. Hắn có thói quen tắm ở ao nước trong nhà, hoặc là trong sân, trực tiếp dùng nước giếng tắm dội.

Bất quá, trong bồn nước ấm, lúc ta thấy nước nóng lên rồi. Ta quay đầu lại, đại ca hẳn là rửa tắm nước lạnh a.

Bỗng nhiên, ta bị đại ca kéo tới, dòng nước chảy xiết dội xuống, ánh mắt cũng không mở ra được, đại ca giơ lên đầu của ta, mãnh liệt hôn ta!

“A...” Không cách nào thở được, không cách nào mở mắt, Lúc hắn xâm nhập mót vào nhiệt độ đột nhiên tăng, đại ca tựa như vĩnh viễn hôn lấy ta, tham lam yên ổn môi của ta. Thân thể của hắn dính sát vào thân thể ta, bỗng đến dọa người.

Ta bị hắn cổ kéo đi.

“Mặc dù điều hắn nói với Nhị thúc không phải là sự thật” Đại ca ở bên tai ta vẫn nói nhỏ “Nhưng là tiếp theo, ta sẽ nhường người trở thành người của ta, ta sẽ không nhân nại nữa rồi...”

Đại ca cởi áo sơ mi ướt đầm của ta, cùng nhau tắm rửa, mặt của ta đỏ bừng, không cách nào suy tư...

Sau hai tuần Cục cảnh sát Trung Thành, tổ hình sự.

Ta cuộc hai chân lên, ngồi trên ghế làm việc mà ngẩn người, thấy phòng làm việc phía trước. Miếng tường phòng hé ra trong tay hắt đúng đưa chính là tờ hộ chiếu nước Nga ta trộm trên du thuyền của Lý Hàn.

“Hà Phong, người thất tình à?” Trịnh Bân lung tay trước mắt ta một cái, ta đột nhiên lấy lại tinh thần, nhìn hắn, “Tại sao?”

Trưởng phòng nhìn người lúc khỏe mạnh” Trịnh Bân chỉ chỉ phía trước “Hai mắt ngươi đăm đăm, thật giống như lão bà chạy cà nhấc”

“Người nào là lão bà chạy cà nhấc?” Ta hung hăng trừng mắt với hắn một cái “Chớ nói nhảm!”

Ta nhìn về phía trước, mặc dù chỉ thất thần trong chốc lát. Nhưng ta biết trưởng phòng đang nói cái gì. Bởi vì ta cùng Trịnh Bân là những người phụ trách chủ yếu trong vụ này.

Ta trộm hộ chiếu trên thuyền Lý Hàn, là hộ chiếu giả. Mặc dù được làm giống y như thật, nhưng nhìn qua kính hiển vi điện tử, nhìn đến màu sắc rực rỡ ở tầng áp cũng như đường viền dọc theo không phù hợp. Đây là hộ chiếu giả điển hình dành cho những người nhập cảnh phi pháp lấy hình người khác dán vào tại cảng hàng không.

Chúng ta lập tức liên lạc cùng cảnh sát quốc tế. Sau đó biết tên cô bé này, nàng gọi là Mã Lâm Na – 18 tuổi, đại học nghệ thuật tại Moscow, bởi vì lạm dụng thẻ tín dụng, tiêu xài hoang phí nên bị nhiều ngân hàng xiết nợ. Mã Lâm Na cùng đường, cha mẹ nàng nói rằng nàng đã mất tích.

Nhưng tiến thêm một bước đặt chuyện nghi vấn ra. Mã Lâm Na mượn lãi suất cao, dùng để hoàn lại tiền nợ ngân hàng, nhưng mượn tiền có hạn, căn bản không cách nào trả hết nợ thẻ tín dụng. Hơn nữa lợi tức càng tăng, làm cho nợ nần của nàng càng nhiều, vì trả tiền, Mã Lâm Na gia nhập tổ chức Mafia, nhập cư trái phép vào Hàn Quốc đi làm, nghe nói là làm phục vụ quầy rượu. Nhưng có người ở làng chơi từng gặp nàng, sau thì không rõ nữa.

Trừ lần đó ra, Mã Lâm Na có một bạn học chung, cũng vì nợ nần thẻ tín dụng đã mất tích đầu năm. Cảnh sát hình sự quốc tế hoài nghi đây có thể là kế hoạch buôn bán thiếu nữ. Ta thông qua máy tính hợp các dữ kiện, phát hiện phía trên du thuyền cô bé người anh chính là bạn học của Mã Lâm Na.

Tổ hình sự ngày đêm theo dõi Lý Hàn, phát hiện hắn ở vũ trường thường không có các khuôn mặt những cô bé ngoại quốc. Hành tung các cô bé này bí ẩn, nóng nảy sẽ hỏng chuyện.

Lý Hàn rất có thể đã tăng thiết lập một cứ điểm ở Hàn Quốc, đồng thời lừa thêm nhiều thiếu nữ nước Nga tới Hàn Quốc, từ chuyện phi pháp. Như chiếc du thuyền, hột xoàn, còn có những phi vụ làm ăn phi pháp cũng đã có thể giải thích hợp lí. Đây không phải là tiền của Lý Hàn, mà là tiền của bọn mafia Nga, bọn chúng là bọn buôn người.

Thứ năm tuần trước, chúng ta đánh bắt ngờ vào vũ trường Dark House của Lý Hàn, giải cứu bốn cô bé ngoại quốc. Nhưng các nàng không làm chứng bất luận là kẻ nào, một câu cũng không chịu nói. Chúng ta chỉ có thể xét hành vi nhập cảnh phi pháp, tạm giam các nàng, về sau tùy viện kiểm soát phạt bao nhiêu tiền cũng như trục xuất.

Lý Hàn cùng Hắc Quỷ cũng bị tạm giam bảy ngày. Bởi vì bọn họ thu dụng người nhập cư trái phép. Đối với việc tra hỏi Lý Hàn. Hắn phủ nhận hết thảy, nhưng nhìn đến hộ chiếu giả kia, hắn lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bởi vì bằng cớ chưa đầy, sau khi nộp tiền bảo lãnh Lý Hàn cùng Hắc Quỷ được luật sư mang đi. Nhưng vũ trường của hắn bị phong bế, còn bị hạn chế xuất cảnh.

Chuyện cũng chưa xong, đây chỉ là bước điều tra đầu tiên mà thôi, cảnh sát hình sự quốc tế thu thập tài liệu các thiếu nữ, chúng ta thì điều tra làm thế nào các thiếu nữ ngoại quốc nhập cảnh được. Truy xét những đường dây mua bán, các đối tượng khả nghi...

Duy khác một việc là, chúng ta không thể tìm được Khương Nguyên Tuệ, ta chỉ gặp qua nàng một lần, sau không còn gặp nữa. Nhật kí điện thoại của Lý Hàn có một tin nhắn hồi viết “Bến tàu ra hàng.” Chúng ta hoài nghi nàng đã bị bán ra nước ngoài.

Liên lạc cảnh sát hình sự quốc tế, gia tăng truy xét tung tích Khương Nguyên Tuệ cũng như người làm hộ chiếu giả. Thông qua hần hần đây là một nơi quen thuộc, chúng ta hoài nghi có nội ứng. Hoặc đã từng chế giả bởi những phạm nhân trong ngục.

Chúng ta truy xét đến cuối năm ngoái. Có một người nữ trung niên liên tiếp gặp mặt Lý Hàn, mười ba năm trước đây, Kim Mỹ Châu xinh đẹp đã làm việc ở cty hàng không XX, lợi dụng chức vụ giúp người nhập cư trái phép. Sau sự việc bị bại lộ, bị bắt bỏ tù 12 năm.

Nếu như đoán không sai, Lý Hàn hẳn đã cùng nàng hợp tác, hai người vì đồng tiền giết hại nhiều thiếu nữ. Ta liền hết sức tức giận, Trịnh Bân bảo ta không hành động theo cảm tình. Nhưng ta không có biện pháp khống chế ngọn lửa giận trong ngực mình, từ lúc bắt đầu điều tra ta cũng chưa về nhà.

“Cây đổ bầy khỉ tan, Kim Mỹ Châu hẳn là đã trở về nhà mở tiệm tạp hóa, chúng ta đã phái cảnh sát đi điều tra. Kim Mỹ Châu mỗi lần đi bộ, chúng ta lập tức thu vòng vây cùng Lý Hàn uống trà” trưởng phòng quét mắt chúng ta “Dĩ nhiên, là chén khổ trà! Đừng làm cho hần ra khỏi được đây! Cũng muốn đám Nga kia phải trở về nước!”

Mọi người hiểu ý ra sức gặt đầu.

“Giải tán, Trịnh Bân” trưởng phòng kêu lên “ICPO đang tới đây, người đi vào làm phiên dịch” Ta vội vàng giơ tay, “Trưởng phòng, ta cũng có thể”

“Người đi về nhà!” Trưởng phòng trợn mắt nhìn ta một cái. “Người khiến phòng làm việc của ta thành nhà của người, tiểu tử thú, đi tắm, ngủ say một giấc đến, nước miếng dính trên ghế salon cũng là...”

Trong phòng làm việc cười vang, ta lúng túng thả tay xuống, Trịnh Bân cười vỗ vai ta “Đi về nghỉ ngơi đi, người đã hơn một tuần lễ không có về nhà, chuyện kể tiếp ta sẽ xử lý tốt. Có tiến triển sẽ gọi người”

“Được rồi...” Cũng quả thật nên về nhà, ta gặt đầu, thu bàn làm việc lại. Thật ra thì cục cảnh sát có một phòng tắm nhỏ cho cảnh sát có trách nhiệm sử dụng. Toàn những thứ tất thối, túi nhựa, dầu gội đầu... Vĩnh viễn cũng không thể sạch sẽ được.

Ta lấy cái áo khoác lông dê cùng cái nón bảo hiểm cười trên xe motor.

“Đi cẩn thận” Người trong phòng làm việc cáo biệt ta, ta đi ra cửa phòng làm việc. Đi xuống bãi đậu xe dưới thang máy,

“Hà Phong, rốt cuộc người cũng về nhà”

“Hoạt động sinh nhật, Hà Phong, người rảnh rồi thì lên tới tầng cao nhất phòng khiêu vũ thử hát nha”

“Hà đại suất ca, một mình người à, Trịnh Bân đâu?”

Từ lầu 7 đến dưới bãi đậu xem vẫn có người chào hỏi cùng ta, ta mới nhớ qua một tuần nữa là ngày lễ. Giáng sinh năm trước các ca ca vẫn chuẩn bị quà cho ta, năm nay sẽ là gì?

Cà vạt? Nước hoa? Kính mát? Đá quý ta không mua nổi. Nhưng những thứ đó các ca ca cũng không thiếu, hay là một đồng hồ đeo tay danh tiếng thay thế?

Hàng năm cũng đại lễ. Là ngày hội tụ của Kim Ân Tổ. Ngoài ra, Nguyên Đán, Năm mới. Cũng là Kim Ân Tổ cử hành đại yến hội, muốn mời hắc bạch hai nhà, hết sức long trọng. Dương phụ có đưa ta rất nhiều lễ vật cao quý, xe thể thao, biệt thự, cổ phiếu, cũng cho ta ngồi ở tay phải của hần, cùng hần chiêu đãi khách nhân.

Ta nghe nói dương phụ lúc trẻ không có nhiều tình cha con. Cho nên, tin đồn ta là đứa con yêu của người càng ngày càng lan rộng. Không ai nghi ngờ gì, bất quá ta cứ hưởng thụ... tình cảm phụ thân thương yêu tiểu nhi tử, hành tung quỷ bí, thường xuyên “ngã bệnh” cũng không công khai lộ diện nhiều. Ta nghe nói, có vài tổ chức muốn thông qua ta mà nịnh bợ phụ thân, nhưng đều bị đại ca ngăn lại. Những lễ vật kim bạc trắng kia cũng bị đại ca gửi về hết thảy.

Nói thật, nếu như không có đại ca, cuộc sống của ta có thể đã không thể nào tự tại trôi qua như vậy.

Ta vừa đi, vừa nghĩ đến quà giáng sinh, chạy xuống chỗ đậu xe nhích gần tới cửa ga-ra. Ta đi tới thấy A Bá lên tiếng kêu gọi, Ta đã chiếc chống lên, đang muốn đội nón an toàn, thấy A Bá kinh hoảng đứng lên.

“Ừ?” Ta nghe thấy thanh âm xe gắn máy chói tai, từ bãi đậu xe phương khác chạy nhanh tới, còn thêm vài cỗ xe khác. Ta cảm thấy có điều không lành, lập tức đội nón an toàn lên, cài chìa khóa.

Xe gắn máy phát ra thanh âm kì quái, thật giống như động cơ không cách nào đột lửa, ta nghi ngờ khom lưng xuống, bu-ji hư.

“XX!” Ta tức giận mắng một câu, xuống xe, nghĩ đến cửa sau gần đó chạy trốn. Nhưng đã muộn, bốn cỗ xe honda với tốc độ điện chập bao quanh lấy ta. bọn họ có tổng cộng 7 người. Cầm thiết côn, mang nón bảo hiểm màu đen, phía dưới nón bảo hiểm giống như mang mặt nạ. Ta nhìn không thấy mặt bọn chúng, bọn chúng đột nhiên gia tăng chân ga. Một bên xoay quanh vây bắt ta. ta gắt gao trừng bọn hần!

Đột nhiên, một nam nhân phía sau gờ thiết côn lên, hướng vào ót ta dùng sức đập tới. Ta vội vàng mau né đi, nhưng bên phải đâm xuống một thiết côn. Đột nhiên bắp chân đau nhức, có một người đàn ông quăng khóa sắt quần lấy chân của ta.

Hắn dùng sức lôi kéo khóa sắt, ta té ngã trên đất, bị hần lôi đi vài mét. Những cỗ xe khác vây quanh ta.

Có người cầm thiết côn đâm bờ vai cùng tay ta, ta tức giận nhìn chăm chăm hần. Nổi xa truyền đến tiếng khởi động của xe hơi, ta ra sức giãy giụa đá văng khóa sắt. Một cây gậy hung hăng đánh lên cái ót của ta, rất đau... Lỡ tai ong ong, ta thấy được máu theo cổ tràn xuống. Ta cố chống đỡ, nhưng phía trước càng ngày càng đen dần.

“Uy, có người đến, đi mau!”

Trước khi hôn mê, ta cảm thấy mình bị bọn họ kéo, áp lên xe gắn máy.

7. Chương 7

“Ô...”

Ta nhức đầu kịch liệt tỉnh lại, thấy phía trước có ánh sáng rất chói. Ta lấy tay ngăn ánh đèn lại, đó là ánh đèn của máy chụp ảnh, kế bên là khung sắt có chút xóc xệch. Gian phòng rất nhỏ, không có cửa sổ, dưới thân ta là một cái giường cứng chần. Bên tay phải là hai chiếc ghế, còn có một cái TV nhỏ.

Ta sờ sờ cổ, phát hiện vết máu đã khô. Vết thương sau ót cũng đã bị băng bó kĩ. Ta có chút choáng váng, đứng không nổi, miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy, đánh giá gian phòng.

Vách tường thô ráp, ngay cả cái tường trắng hôi cũng không có chà. Sàn nhà tất cả đều là tro bụi cùng với đá sỏi, góc còn có một hộp cơm còn dư lại. Không có cửa, chỉ có một khung cửa, dùng rèm vải màu lam để che. Ta quay đầu lại, thấy vách tường phía sau dán rất nhiều áp-phích. Ta cảm thấy rất quen, định thần nhìn lại, dĩ nhiên là ảnh sân khấu của mẹ?!

Bên ngoài màn cửa, có tiếng nói. Sau đó, một người mặc com lê màu xám tro, râu ria xồm xoàm vung cánh cửa đi đến. Trên người hần có một mùi hôi chua, vừa tiến đến đã bốc mùi cả gian phòng.

Thấy ta tỉnh, hần cũng không bất ngờ. Đi thẳng tới khung sắc bên cạnh, khom lưng, vén lên miếng vải đen trên mặt đất, là camera.

Hần khệ nệ khiên cái camera, kiểm tra một chút, hướng về phía ta thử ống kính. Đột nhiên mở miệng nói “Người không có kinh nghiệm sao? Xa luân chiến (hội đồng) nga, sẽ rất cực khổ. Người có muốn hay không muốn uống thuốc trước?”

Xa luân chiến? Ta không rõ hần đang nói cái gì. Màn cửa bị nhấc lên, đi tới là năm tên nam nhân ngoài quốc mặc quần tằm màu xanh. Cả đám đều rất cao lớn, hơn nữa lại rất phần khởi. Sắc mặt ửng hồng, ngó chừng không tha cho ta.

“Hảo mã nam, giống như con nai a.”

“Nói không chừng đây cũng có thể là lần đầu tiên!”

“Hắn mới mười tám tuổi sao?”

“Nghe nói hơn hai mươi. Người Phương Đông lớn lên xinh xắn a... Ngó, ta thật muốn xuất bên trong hắn” Những gã nam nhân quái gở, hai mắt rõ ràng là dán vào nửa người dưới mặt ta. Cánh tay rậm đưa áo tẩm đến, bắn thử ngọc nguyền. Ta cảm thấy buồn nôn, vị toan tuôn ra tới cổ họng!

Ta muốn ói, nhìn xuống. Ta không muốn phải ra vẻ yếu ớt trước những kẻ này. Tại sao tập kích ta nhưng không giết chết ta? Ta đã hiểu được, bọn học là muốn hạ nhục ta, ta chợt vùng lên quả đấm trong cơn giận dữ.

Màn cửa lần nữa vùng lên, Lý Hàn cùng Hắc Quỷ đi đến.

“Đã lâu không gặp a, Hà Phong Hà cảnh quan!” Lý Hàn cười lạnh nhìn ta, một bên dương dương đắc ý lấy cái camera DV “Thật là không nghĩ tới a, nằm vùng lại là người. Ta thích đùa bỡn, nhưng không thích bị chơi xấu! Kẻ nào cần ta một cái, ta nhất định đánh cho răng hắn rơi đầy đất!”

Ta nhìn chằm chằm hắn, cũng không nghĩ là, ở bãi đậu xe đã bị mai phục. Ta có nghĩ đến kẻ chủ mưu là Lý Hàn, tâm tưởng trả thù quá nặng. Ít nhất là ta không nghĩ lại có thể hắn lại có thể biết thân phận của ta nhanh như vậy.

“Trình Minh Thái là bị người bắt vào trong ngục giam a? Đúng dịp thật. Ngày luật sư tới nộp tiền bảo lãnh ta. Ta đã thấy tên kia ở trong góc, nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ. Cho dù là má mì, cũng phải làm lên lên lút lút.

Hắn cầm lấy DV hướng về phía ta, đèn đỏ chợt lóe lên, “Bằng hữu ta trong ngục đã thăm hỏi hắn. Cái gì hắn cũng nói ra. Hắn nói: Chỉ biết một người tên là Hà Phong, ít nhất là không phải nam kỹ, mà là cảnh sát.”

Hắn dừng lại một chút, nhìn phản ứng của ta. Ta mặt không chút thay đổi, nhưng quả đấm cầm rất chặt!

“Tiểu tử, thì ra là thế... Ta nghĩ phải giải quyết việc chung, cắt lấy thịt của người một cái. Để bị chết rất khó coi, nhưng có người không nỡ... Được!” Hắn than thở một tiếng “Thương hoa tiếc ngọc ta cũng hiểu vậy, xinh đẹp như vậy mà đánh cho tàn phế quả lãng phí, chi bằng quay phim XXX, để cho tất cả mọi người đều sung sướng, thu lợi cũng được chút”

Hắn đột nhiên sát vào ta, than thở “Nhìn kỹ quả nhiên người rất giống. nghe nói người là Lý Tú Nhân nhi tử, mặt khác con *** đó cũng không tệ, chỉ là quá kiêu ngạo. Cho nên không thể thành danh. Nữ nhân nha, cởi y phục xuống mới nhanh có tiền đồ, ừ...”

Lý Hàn vừa nói vừa ngồi chồm hổm xuống, cầm lấy DV camera soi từ trên xuống mặt của ta, cười hề tiện “Ít nhất là, hiện tại người cũng là một mỹ thiếu niên nổi tiếng, càng huỳnh loạn, càng máu tanh, chợ đen bán được càng tốt, thế nào? Người có muốn khiêu chiến một chút không a?”

Lý Hàn thông qua màn hình DV ngó chừng ta, vươn tay, sợ mặt của ta một chút “U, da không tệ”

Ta gương mặt lạnh lẽo, đột nhiên chống lại!

Ta nhảy dựng lên, mãnh liệt đánh về phía hắn, một cú đã mạnh mẽ hướng về ***g ngực hắn đập. Hắn bị ta đá lặn trên mặt đất, dậy không nổi!

Ta thất cổ hắn “Khốn kiếp! Buông tay!” Hắc Quỷ cùng với mấy nam nhân khác lập tức đánh tới, ta tung mình, đoạt được camera trong tay Lý Hàn. Sau đó chợt nện về phía mặt nam nhân đứng trước, hắn chưa kịp đỡ. Máu đã chảy đầy mặt, ta dùng đầu gối mà đập bụng hắn nặng nề!

“Khốn kiếp!”

“Mẹ kiếp! Tiểu tử thú!”

“Bắt hắn! Mau bắt lấy hắn!”

Trong hỗn loạn vô số cánh tay đưa về phía ta, giống như vô số con măng xà. Ta khẽ cong thắt lưng tránh thoát bọn chúng, nhanh cực kì dùng một tên rồi tông cửa xông ra!

Ta lao ra hành lang, chú ý, là một cao ốc bỏ đi. Cao chừng bảy, tám tầng. Ta là tầng cao nhất, hường về lầu dưới nhìn. Lầu dưới để đó không dùng chỉ toàn xi măng và đất bùn, không có ai. Ta vội vã chạy qua hành lang giống như phé tích, rốt cuộc cũng tìm được cầu thang.

Ta chịu đựng cái đầu đang bị đau, chạy nhanh xuống lầu. Lúc nhảy xuống nền lầu, chạm phải một người nam nhân vận đồ tây đen. Hắn bị ta đụng phải lui về mấy bước, giữ lấy ngực.

Ta bị đau ngẩng đầu lên, thoáng chốc sững sốt “A Quyền?”

“Ừ...” Về mặt A Quyền rất lúng túng, giống như có chút luống cuống. Nhưng hắn rất nhanh bắt được cánh tay của ta “Tiểu thiếu gia”

“Đừng chạy! Khốn kiếp!” Lý Hàn cùng Hắc Quỷ vọt xuống tới. Thấy A Quyền, ngừng lại, nhỏ giọng nói thầm, “Là người a...”

Lý Hàn cùng Hắc Quỷ thở hổn hển, nhìn A Quyền cùng ta. Lý Hàn bị thương ở trán, phun đầy máu, gò má Hắc Quỷ cũng một màu xanh tím. A Quyền nhìn ta một cái, vừa nổi giận dùng dùng nhìn chăm chú vào bọn chúng “Làm sao để loạn như vậy?”

“Mẹ kiếp! Tiểu tử này tay chân rất nhanh!” Lý Hàn hùng hùng hổ hổ, Hắc Quỷ hướng tới trước một bước, giơ tay lên tính đánh, bị A Quyền lạnh lùng ngăn lại “Đừng tay!”

“Quyền ca...” Hắc Quỷ ngượng ngùng nơi tay, nhưng đột nhiên vẫn gắt gao nhìn chăm chăm ta.

“Ta sớm đã nói, hắn luyện qua mười mấy năm Taekwondo, muốn các người chú ý, giờ lại còn náo loạn! Các người ăn phân hết à?”

A Quyền la một trận, thậm chí ngay cả Lý Hàn cũng không dám lên tiếng. Ta mở to hai mắt, lo sợ không yên nhìn chăm chăm A Quyền, chuyện gì xảy ra? Ta theo bản năng giãy giụa, A Quyền nắm tay ta thật chắc, mạnh đến nỗi xương ta cũng đau!

Tại sao A Quyền lại hợp tác cùng Lý Hàn? Ta không cách nào hiểu được, A Quyền là thân tín đại ca a!

“Buông tay!” Ta tức giận địa kêu to “Người tên phản phúc này! Buông!!”

Ta hung hãn đập tới một cước A Quyền cùng Lý Hàn bất đồng, hắn là một hộ vệ Kim Ẩn Tổ tìm ngàn dặm mới có, thất thủ của hắn so với ta phải nhanh, sức phải mạnh hơn. Cước thứ nhất không có đá trúng, ta liều lĩnh dùng đầu húc, A Quyền hai tay bắt chéo hai cánh tay của ta, đem ta kéo vào ***g ngực của hắn!

“Ô!” Khuỷa tay mất góc vận vẹo, hơn nữa lại chuyển nhanh muốn gãy xương, rất đau, ta đem phần uất nuốt vào bụng, đau đến nỗi mồ hôi lạnh ứa ra. Hung hăng cắn môi.

“Tiểu thiếu gia” A Quyền nhìn ta, con người có chút nhát gan lóe lên một cái, nhưng giọng nói rất chân thành “Ta sẽ không thương hại người, chỉ cần người hoàn thành bằng ghi hình. Đây là lệnh cấp trên, nếu như người không thích có thể nhắm mắt lại. Ta đem theo morphine, có thể giúp người dễ dàng hơn một chút. Nhưng là người phải đóng xong.” Hắn dừng lại một chút “Ít nhất... Một canh giờ”

Ta cười khẩy “Ý của người là, ta bị bọn họ cưỡng bạo ít nhất một canh giờ?”

A Quyền sắc mặt có chút khó coi “Tiểu thiếu gia...”

“Người cảm thấy ta không bị thương tổn sao? Bị những người đó...” Ta nói không được, buồn giận lẫn lộn nhìn chăm chăm hắn “Tại sao...”

“Là lệnh của lão Đại” A Quyền nhàn nhạt bổ sung.

“Lão Đại?” Ta cảm thấy cái óc càng ngày càng đau, tựa như có người cầm chùy đập hết sức, đau đến kịch liệt dọc theo thần kinh xuống. Ta cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn, môi của ta run run “Lão Đại... Đại ca sao?”

A Quyền không có thừa nhận, nhưng là không có phủ nhận.

“Nói nhảm... không thể nào...” Ta lầm bầm, không dám tin, ánh mắt có chút mơ hồ, làm thế nào lại là đại ca được.... Không thể nào... nhất định là lầm lẫn!

“Thật xin lỗi” A Quyền thấp giọng nói, hần cúi đầu, muốn hôn ta.

Bờ môi của hần đung phẩy của ta trong nháy mắt. Ta đem hết khí lực toàn thân, liều lĩnh tránh hần ra, máu chảy trên đầu rơi xuống sàn nhà. Ta đung mạnh hần, nhưng cũng ngã xuống rồi.

Ta muốn chạy, Hắc Quỷ một bước ngăn ta lại, Lý Hàn chắn bên phải, A Quyền bò dậy, phúi nước bùn hôi trên người, kêu lên “Đừng đánh hần”

Hắc Quỷ đã man nắm tóc của ta, đầu ta đau đến độ vạn kim châm. Ta giương mắt, giận không kiềm được nhìn chăm chăm hần.

“Lão Tử bắt đầu với hần” Hắc Quỷ dùng sức đóng đưa đầu của ta, huỳnh cười. “Nơi này phong cảnh không tồi, đại ca, gọi lão nhân kia nhanh lên một chút tới chụp!”

Lý Hàn lập tức gọi điện thoại, lấy bộ dạng như xem kịch mà nhìn ta. Hắc Quỷ nắm ta, sau đó xoay người áp đến lưng ta. Ta liều mạng giãy dụa, càng cố máu càng từ từ thấm ướt cổ áo.

“Thật liệt tiểu tử” Hắc Quỷ hao hết cửu ngũ nhị hổ sức lực ngăn chặn ta. Một bên giật quần áo ta xuống, giữ lấy hạ bộ, ngón tay chọt đâm vào một thứ.

“Thật chặt, mẹ kiếp, làm sao lại chặt như vậy ” Bang!

Nồng nặc mùi khói thuốc súng, ta cảm giác được trên lưng, thân thể Hắc Quỷ đột nhiên cứng ngắc lại, sau đó từ từ ngã xuống. Miệng mũi hần chảy máu, ánh mắt trừng trừng, bộ ngực dần dần nhuộm một màu đỏ lôm.

“Tam, Tam thiếu gia?” Ta thấy sắc mặt A Quyền thay đổi đột biến, ngón tay run đến độ không kẹp chặt lại được.

Ta run sợ chống đỡ thân thể, nhị ca tới bên cạnh ta. Hần không có nhìn, giơ súng nổi giận dùng dùng ngắm chuẩn đầu A Quyền, ta thấy được gương mặt cuồng nộ của nhị ca. Bờ môi của hần giận đến khê run run. Nắm chặt cò súng nổi lên gân xanh, hần đem cò súng dè một nửa.

“Tam thiếu gia, ngài không thể như vậy... Đây... Đây là lệnh của bang chủ” A Quyền bị làm cho sợ đến nói nói năng lung tung, bối rối lui về sau, cho đến bên lan can hành lang “Chúng ta cũng không có biện pháp... Ngài không thể nhúng tay”

Nguyên Tích ca một câu cũng không nói, giữ cò súng lại, bang bang! Bộ ngực và bụng A Quyền trúng thương, té ngã trên đất!

Máu xông ra từ miệng của hần, hần đã xuyên qua phổi của hần rồi. Hô hấp của hần phát ra những tạp âm kinh khủng. Hần bấu chặt lan can, vùng vẫy đứng lên. “Tiểu... thiếu gia” Tầm mắt của hần từ Nguyên Tích ca thu hồi, ngó chừng ta thật chặt. tựa hồ cố gắng muốn nói cùng ta cái gì. Ta vô cùng lạnh như băng trừng mắt nhìn hần, con ngươi của hần từ từ lớn hơn, không bắt được lan can nữa, đột nhiên té xuống!

Phanh từ lầu dưới truyền đến tiếng vang của một vật nặng rơi xuống, ta run một chút, mãnh liệt theo cảm hứng của ta.

“Tiểu Phong, người làm sao rồi?” Nguyên Tích ca vội vàng ngồi chồm hổm xuống, nâng mặt ta lên, cho ta nhìn thấy hần “Tiểu Phong!”

Từ đôi mắt lo lắng của Nguyên Tích ca, ta thấy được thất hồn lạc phách mình, có trong nháy mắt ta như kẻ trong mộng, ý thức trống rỗng.

“Tiểu Phong!” Nguyên tích ca nhẹ nhàng lay động bờ vai của ta. Ta thấy được súng của hần trong tay, đột nhiên gục mắt xuống, “Ta không sao... Ta...”

Quần dài bị kéo đến bên chân, y phục cũng bị xé vỡ. Trên người toàn tro bụi, sát thương cùng vết trảo. Ta không chịu nổi nhìn chặt vật, muốn khóc nhưng không khóc nổi. Tiếng cười u ám của Hắc Quỷ vẫn còn quanh quẩn bên tai ta, thân thể của ta mơ hồ đau nhói.

“Ta tự mình tới” Ta đẩy Nguyên Tích ca ra, hần lại không hỏi thăm cũng không có nhìn ta mặc quần áo. hần đứng lên, trầm mặc không nói dời tâm mất đi, ta rất lấy làm cảm kích.

Mặc quần áo tử tế, ta lảo đảo đứng lên. Trên hành lang Lý Hàn cùng Hắc Quỷ đã không thấy bóng dáng, đại khái là đào tẩu. Nguyên Tích ca cảnh giác nhìn thang lầu xung quanh một chút, trở lại bên cạnh ta.

“Cho ta xem vết thương trên đầu ngươi một chút” Ta có chút lung lay, Nguyên Tích ca vịn chặt ta lại, lại bị ta vùng sức vùng ra!

“Tiểu Phong!” Nguyên Tích cầm giận nhìn ta “Ngươi đang chảy máu!”

Ta nghe được, nhưng ta không muốn phản ứng với hắn, trực tiếp đi xuống lầu. Người nào cũng không thể ngăn cản ta... Ta nhức đầu kịch liệt nên đi rất chậm, tim đập càng ngày càng gấp. Ta thật giống như bị vô số tiếng la vây quanh, bọn họ điên cuồng ở tại ta gõ vang, đình tai nhức óc. Những thứ âm thanh ong ong. A Quyền cầu xin tha thứ, Lý hàn châm chọc, Hắc Quỷ thở dốc, ngón tay của hắn thô bạo cắm vào thân thể ta... Ta rất khó chịu, tê tâm liệt phế đau đớn, ta bắt đầu há to miệng hô hấp, cảm thấy bậc thang dưới chân bắt đầu vụn vẹo. Làm sao cũng không đi được, tầm mắt có chút mờ lung.

‘Đây là... lệnh của bang chủ’ Những lời này giống như mảnh kiếng vỡ đâm vào tim ta, để cho lòng không ngừng bị thương, càng không ngừng rỉ máu... Trên đầu vết thương ta coi là cái gì? Lòng... đang chảy máu a!

Mọi thứ xung quanh bắt đầu mờ ảo, hết thấy vụn vẹo, Ta không dặng đi nữa, ngã ngồi ở đầu cầu thang. Nguyên Tích ca cuồng chạy xuống, ôm cổ ta!

“Tại sao...” Ta kéo áo khoác lông dê của hắn, không cách nào nhịn được thảm thiết khóc!

“Ca... Tốt cùng là tại sao... Tại sao đối với ta như vậy...” Tựa như cơn ác mộng đột nhiên thức tỉnh, ta nước mắt tràn đê, hết sức thống khổ, “Nói cho ta biết tại sao... Ca...”

Nguyên Tích ca không nói gì, hắn chỉ ôm ta thật chặt, giống như việc hắn có thể làm ở đời này, chính là dùng sức ôm lấy ta mà thôi. Hắc mặc cho ta gào khóc lớn lên, đầu từa vào vai của ta.

Tay của hắn vuốt ve lưng ta, đột nhiên hắn ngừng lại, ngẩng đầu mắt của hắn thiêu đốt lên ngọn lửa tức giận, cắn chặt hàm răng. Ta quay đầu lại, thấy được vẻ mặt lo lắng của đại ca, hắn đứng ở cửa đại sảnh, nhìn ta cùng tam ca.

“Tiểu Phong” Môi hắn rung rung hạ xuống, lòng như lửa đốt hướng về phía ta đi tới.

Nguyên Tích ca buông ra, rất nhanh đứng lên tung quả đấm, ta chưa kịp bắt được hắn “Nguyên Tích ca, không nên!”

Phác Nguyên Tích cuồng bạo hướng về phía đại ca, cơ hồ là đánh ra tất cả khi lực trong một hung mãnh quyền, đại ca bị hắn đánh cơ hồ ngã xuống, miễn cưỡng đứng lại, lau đi máu ở khóe miệng!

Đại ca không đánh trả, Nguyên Tích ca chửi ầm lên “Người còn mặt mũi mà hiện ra chỗ này sao?! Phác Cảnh kiên quyết, ngươi nói ngươi bảo vệ hắn? Bảo vệ cái rắm a! Mới vừa rồi ngươi ở đâu?! Ta đánh điện thoại của ngươi mỗi lần là tắt điện thoại, làm hỏng chuyện trọng yếu vậy a! Ngươi có biết hay không...”

Nguyên Tích ca bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt nghi ngờ theo dõi hắn, vừa nhìn trên người hắn tây phục. Hôm nay cũng có chút bất đồng, giống như lần đại tụ hội kì trước, hắn buộc kiểu nơ Ôn Toa.

“Ngươi không ở cùng nữ nhân nơi đó sao?” Nguyên Tích ca gây sự hỏi.

Hôm này là ngày 16/12, là hiền tỉ sinh nhật. Mỗi một năm đại ca cũng sẽ vì Lý Thái Hiền cử hành một buổi tiệc sinh nhật. Có mời diễn viên, ca sĩ, chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng cùng với thân bằng hảo hữu.

Ta đã từng tham dự một lần, ở một tửu *** năm sao. Đại ca gần như bao cả tòa tửu ***, ta không nghĩ tới sinh nhật hiền tỉ lại hội tụ náo nhiệt như vậy. Khăn nơi hình ảnh sang trọng, hoan thanh tiểu ngữ. Mọi người rất đông, tùm chung một chỗ uống Champagne. Xuyên thấu qua nóc nhà thủy tinh thưởng thức màn đêm Seoul, nhiệt độ bên bể bơi ổn định. Còn có đội nhạc jazz được mời từ ngoại quốc tới.

Ta khi đó là học sinh trung học cấp hai, toàn buổi tiệc chỉ có ta là một người vị thành niên. Ta mặc đồng phục học sinh, không tự nhiên ngồi trong góc. Đại ca từ trước đến nay vẫn cùng với hiền tỉ ở chung một chỗ. Quả thực là như hình với bóng, bọn họ thân mật cùng nhau, nhảy một điệu khiêu vũ, khách nhân vô

tay như sấm. Hiền tử thành thực mà xinh đẹp, ánh amwts của nàng dưới ánh đèn long lanh động lòng người, như si như say, nàng là Vương Hậu Đại ca Vương Hậu.

Ta không biết khiêu vũ, không biết hát ca, lại càng không hiểu nghệ thuật thời trang. Ta không có việc gì, chỉ cảm thấy những thứ màu sắc rực rỡ kia nhìn rất đẹp. Cứ uống Kê Vi Tửu, vừa ăn thật nhiều hào. Kết quả là gục ở trên bể bơi ới lên ới xuống, xanh cả mặt, hiền tử chạy tới nhìn. Ta lại đem nàng đẩy vào bể bơi. Ta thề là ta không phải cố ý, chỉ là không cách nào đứng vững. Theo bản năng kéo hiền tử lại, ta nghe được một tiếng thét chói tai.

Hộ vệ đại ca kịp thời cứu hiền tử lên, bởi vì nàng không biết bơi lội. Còn mặc một cái lễ phục màu trắng thật dài. Đại ca trước mặt mọi người thống mạ ta một bữa, hấn rất ít hung như vậy. Hấn là cực kì tức giận, ta không có cái cọ, biết điều một chút nghe huấn. Nhị ca đi tới, khuyên giải một phen rồi đưa ta về nhà.

Ở trên xe, nhị ca an ủi ta, bảo ta bỏ qua, nói đại ca căn bản không có ý tứ. Ta không rõ hấn đan nói gì, ta chỉ biết là đại ca sẽ không lôi kéo tay của ta rồi, tay của hấn thuộc về Vương Hậu.

Sau đó, ta không còn tham dự sinh nhật hiền tử nữa. Đại ca tìm ta, nhưng muốn nói rồi lại thôi, phát tay một cái để ta rời đi.

“Người đang ở đây còn Lý Thái Hiền nơi đó” Lần này, Nguyên Tích ca nói giọng khẳng định, đại ca lạnh lùng nhìn hấn một cái. Sự chú ý của hấn tập trung trên người của ta. hấn nghĩ đi tới, bị Nguyên Tích ca tức giận chặn lại!

“Tránh ra!” Đại ca trợn mắt nhìn.

“Ta sẽ không đem hấn giao cho người, người chỉ làm tổn thương hấn mà thôi” Ánh mắt Nguyên Tích ca sắc bén, đối chọi gay gắt “Người đã không có cơ hội rồi”

“Vậy còn người?” Đại ca lạnh như băng nhìn hấn “Từ vừa mới bắt đầu, chúng ta cũng không có cơ hội”

Đại ca nghiêng người, nói nhỏ bên tai Nguyên Tích ca một câu. Ta không thể quên vẻ mặt rung động của Nguyên Tích ca, cũng không thể quên thân thể bất chợt cứng ngắc của hấn. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta đột nhiên cảm thấy bọn họ đều tốt một cách xa lạ, Nguyên Tích ca không chịu nói cho ta biết tại sao Kim Ẩn Tổ câu kết với Lý Hàn, mà đại ca...

“Thật xin lỗi” Đại ca đi tới trước mặt của ta, trầm thống áy náy nhìn chăm chú ta “Hết thấy cũng là lỗi của ta”

“Nguyên nhân đâu?” Ta hỏi, sắc mặt như tờ giấy, trái tim quá đau, khí lực cũng phảng phất mất đi “Tại sao... nếu như vậy...”

“Ta sẽ không để chuyện như vậy phát sinh nữa, ta đảm bảo” Đại ca trả lời một nẻo, ta cúi đầu.

“Tiểu Phong” Đại ca ngồi chồm hồm, kéo cổ tay của ta, thấp giọng nói “Sau này ta sẽ giải thích rõ cùng người, chúng ta đi về trước.”

Ta lắc đầu, nghĩ tránh ra, đại ca không buông tay.

“Buông...” Ta nghẹn ngào, đứng lên, đem hết khí lực tránh hấn ra “Buông tay!!”

“Tiểu Phong?” Nguyên Tích ca đột nhiên phục hồi tinh thần lại Z...Chà.z...!

Một đoàn xe gắn máy đột nhiên xông đến, trên xe là tên nam nhân cả người đen nhanh, cực kì nhanh tay giơ súng lên, hướng về phía ta bóp cò, Binh! Phan! Phát súng đầu tiên sát qua bờ vai của ta, đánh trúng thân thể của ta, hỏa tinh văng khắp nơi, phát súng thứ hai “Tiểu Phong, gục xuống!” đại ca nhanh chóng đụng ngã ta. Bảo vệ đầu của ta cùng thân thể, ta nghe đến hấn buồn bực hừ một tiếng, nhưng vẫn ôm chặt ta không động,

“Mẹ kiếp!” Nguyên Tích ca tức giận khai hỏa đánh trả, ta nghe đến một trận binh binh bang bang kịch liệt thanh âm. Xe gắn máy đột nhiên có biến, Oanh! Tiếng nổ mạnh kịch liệt, xe gắn máy cháy rồi sao, sát thủ văng ra rất xa. Nằm gục trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Đại ca” Ta đẩy người đại ca, hấn đáp một tiếng, chậm rãi chống đỡ thân thể, trên mặt của hấn rỉ ra những mồ hôi hột to như hạt đậu, chân mày nhíu chặt. Ta vừa sờ lưng của hấn, một mảnh máu đỏ.

“Ca...” Lòng ta bỗng nhiên ngừng, vội vàng đỡ lấy hấn, bờ môi của hấn cũng bắt đầu lần hồng, khóe miệng đang chảy máu, mà sắc mặt của hấn càng ngày càng tái nhợt

Ta sợ choáng váng, Nguyên Tích ca chạy trở lại, nhìn thấy đại ca bị trọng thương, “Khốn kiếp!” Tức giận địa gầm thét một tiếng, hấn thu hồi súng, tiến lên đỡ vịn lên đại ca, “Mau, chúng ta đi bệnh viện.”

Ta thở hổn hển, toàn thân run rẩy, chỉ nhìn máu trên lưng đại ca càng chảy càng nhiều, luống cuống tay chân giữ lấy vết thương, một người tại sao có thể chảy nhiều máu như vậy... Đại ca sẽ chết sao? Ta sẽ... Mất đi hấn sao?

Vĩnh viễn cũng không thấy được?

Không thể! Không thể... Mặt ta không có chút máu.

“Tiểu Phong!” Nguyên tích ca hung hăng lắc lắc bờ vai của ta, “Bình tĩnh một chút, không có chuyện gì đâu, người không nên loạn.”

“Nhưng thật là nhiều máu...”

“Đại ca không có việc gì!” Nguyên tích ca kiên định nói, ta nước mắt mờ hồ gạt đầu, cùng hấn vịn đại ca, bước nhanh hướng xe thể thao bên ngoài đi tới. Ta vẫn đang run rẩy, tất cả giác quan tựa như có lẽ đã chết lặng, ta ngồi ở trong xe, hồn xiêu phách lạc coi chừng đại ca, chẳng qua là trong ánh mắt, sắc mặt một người có thể trở nên tái nhợt như vậy? Ta lòng như lửa đốt, nắm tay đại ca thật chặt, tay của ta cùng tay của hấn, cũng nhuộm đỏ lôm...

Nguyên tích ca lái xe rất nhanh, điên cuồng mà vọt vào bệnh viện Giang Đông, dừng ngay ở phòng cấp cứu. Chỉ chốc lát sau, một đám thầy thuốc cùng hộ sĩ vội vã chạy ra trước xe, ba chân bốn cẳng nâng đại ca đã lâm vào hôn mê lên, để tới trên giường.

Nhìn bọn hấn đẩy băng ca giường, chạy vào phòng cấp cứu thời điểm. Ta ngồi ở trong xe, chân nhũn ra không đứng lên được. Ta sợ phải nghe được bác sĩ nói bất kỳ tin dữ nào. Ta không cách nào thừa nhận tại sao phải biến thành như vậy đâu...

Tin tức đại ca bị thương, đã truyền khắp cả Seoul. Kim Ân Tổ cơ hồ là khuyên sào xuất động, đi theo tới còn có truyền thông cùng ký giả, Kim Ân Tổ là tổ chức xã hội đen Hàn Quốc lớn nhất. Mỗi một bang chủ tiền nhiệm cũng sẽ thông qua truyền thông, long trọng tuyên bố. Cho nên đại ca bị thương, truyền thông cũng vạ phần chú ý.

Sợ phát sinh hỗn loạn, xe cảnh sát cũng gào thét tới. Bọn họ võ trang đầy đủ, ngăn ở cửa bệnh viện để phòng... Rất nhiều xã hội đen cũng nối gót tới, thậm chí còn có chính phủ nghị viên, bọn họ ở riêng thủ hạ của mình, hoặc là vòng vây hộ vệ đi vào bệnh viện. Ta nghe đến trong bệnh viện thỉnh thoảng phát ra nhỏ nhỏ thanh âm, kìm nén không được nữa. Ta muốn biết tình hình đại ca, cắn răng, ta xuống xe, bước nhanh đi vào bệnh viện.

Trong đại sảnh đợi khám bệnh sáng sửa rất loạn, từng có quan hệ bang phái, hiểu lầm là ai đã hạ thủ lẫn nhau? Có người may mắn, có người bất an, có người không sao cả chuyện trò vui vẻ, mọi người giữ trong lòng tâm niệm, nhất định hy vọng xuất hiện cục diện mới, Kim Ân Tổ xuất hiện đại động, như vậy các thế lực hắc đạo Seoul, tự có cơ hội một lần nữa tẩy bài.

Ở phòng cấp cứu hành lang, ta thấy được Tam ca đứng ở cửa, bên cạnh có Nhị thúc, còn có A Kiệt, Chính Thạc ca, rất nhiều người trẻ tuổi đứng ở bên tường, mọi người lòng đầy căm phẫn, giống như lập tức muốn xông ra tìm kiếm hung thủ, cao niên trưởng bối rỉ tai nhau, sắc mặt ngưng trọng. Ta đi lên trước, đang muốn hỏi thăm tình hình đại ca, cửa thủy tinh phòng cấp cứu đột nhiên được mở ra, một người mặc quần áo giải phẫu, mang mũ giải phẫu, mà hai tay đeo bao tay như da dính đầy máu, lao ra khẩn trương hỏi, “Ai là người nhà? Đã thương lá lách bị rạn nứt. Tình huống rất nguy hiểm, cần truyền máu gấp, là Rh âm tính.”

“Ta là, ” Tam ca đứng ra một bước, kiên định thuyết, “Ta là Rh âm tính máu.”

Nhị thúc cùng những trưởng bối khác trong nhà cũng rối rít đứng dậy, “Cũng có thể thử một chút máu của chúng ta.”

“Bác sĩ, ta là máu O, nghe nói là vạn năng, có thể không?” Một thủ hạ vung tay áo lên, lộ ra hoa văn hình xăm trắng kiêu trên cánh tay, những người khác cũng liên tục không ngừng đáp lại, yêu cầu hiến máu.

“Nhất định phải là máu Rh âm tính, nếu không sẽ gây phản ứng đào thải, loại máu này Hàn Quốc tương đối ít thấy,” Bác sĩ nghiêm túc nói, gọi tới hai người hộ sĩ trẻ tuổi, “Mọi người xếp hàng thử máu, vị tiên sinh này, người theo ta đi vào, những người khác xin giữ yên lặng.”

Nguyên tích ca lập tức cùng bác sĩ tiến vào. Cửa mở rộng, vừa khép lại trong nháy mắt. Ta thấy trong phòng khám thật rất hỗn loạn. Ba, bốn thầy thuốc vây quanh ở giường bệnh, hộ sĩ rất bận rộn, dùng đèn cho việc giải phẫu. Đại ca mang máy thở. Sắc mặt tái nhợt, vẫn không có ý thức.

Ta hồn xiêu phách lạc đứng yên. Nhị thúc quay đầu lại, đột nhiên thấy ta, thất kinh, “Tiểu Phong? Làm sao người ở nơi này?”

“Ta...” Ta không biết nên giải thích ngọn nguồn thế nào. Nhị thúc trên dưới đảo ánh mắt các vết máu trên người của ta, hoa râm lông mày thật sâu tụ lại cùng nhau, ánh mắt nhỏ hẹp mà xốc vác, bản toán loạn như có điều suy nghĩ.

Ta có chút kỳ quái. Thật giống như không cần ta nói gì, Nhị thúc tự đã biết xảy ra chuyện gì, hần vẫy tay, “Tiểu Phong, người về nhà trước, nơi này có Tam thiếu gia ở, không có việc gì.”

Nhị thúc vẫn luôn gọi tên ta, mà cung kính gọi các ca ca là thiếu gia. Ta cũng không ngại chuyện này, bởi vì Nhị thúc đối với ta cũng rất thân thiết, từng dạy ta dùng súng như thế nào.

Bất quá hôm nay có chút bất đồng, ta đã nhận ra khác thường. Nhị thúc rất đem ta đến bên ngoài Kim Ẩn Tổ. Hoặc là nói, đem ta đưa đến người nhà ở ngoài. Ta sợ sệt đứng, phía sau đột nhiên rất âm ỉ, có một đội nhân mã đầy đám người ta, chậm rãi tiến tới.

“Vây ở chỗ này làm gì nha? Nơi này là bệnh viện, đi ra bên ngoài chờ!” Cầm đầu nam nhân cao giọng hô quát, ta lập tức nghe ra thanh âm của hần, là Trịnh bản, “Uy, Đừng đem nơi này làm cho chướng khí mù mịt, tránh ra!”

Đại sự của Kim Ẩn Tổ, tổ hình sự tự nhiên cũng xuất động duy trì trật tự. Ta bị ngăn ở cuối hành lang không có chỗ đi.

“Hà Phong?” Trịnh Bản nhìn thấy ta, địa nháy mắt “Ta gọi bọn hần cho người a, làm sao người cũng tới...” Ngay sau đó, hần thấy máu đen trên người ta, còn có áo sơ mi rách nát. Mặt tái nhợt nhạt, sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu phẫn nộ quát, “Đây là ai làm?!”

Không khí đột nhiên khẩn trương, thấy tổ hình sự chống phản động, bọn lâu la ở cửa oán khí càng cao hơn, có tiếng chửi rửa khiêu khích. Nhị thúc chờ nội tình nên im miệng không nói. Trịnh Bản giận tím mặt, hướng về phía may bộ đàm gọi trợ giúp “Bắt tất cả lại, trở về cục cảnh sát tra hỏi! Lại dám đánh lén cảnh sát...”

Trịnh bản đưa tay tới đây kéo ta, một tên lao ra mãnh liệt đẩy hần một chút!

“Uy, các người có ý gì?!”

Tựa như kho hỏa dược đột nhiên bị đốt, hai nhà trợn mắt nhìn, xô đẩy xô đẩy, tình huống càng ngày càng hỗn loạn, Trịnh bản nóng giận, với ta còn bốc lửa, ta cơ hồ cũng kéo không được hần, “Trịnh bản, đừng đánh...”

“Thả thiếu gia chúng ta ra!” Tên kia gầm hét lên, không biết ánh mắt của hần nhìn thế nào? Là ta lôi kéo Trịnh Bản, không phải Trịnh Bản lôi kéo ta a!

“Thiếu gia? Người nào là thiếu gia?” Trịnh bản sững sốt một chút, không hiểu chút nào, những người khác tất cả cũng ngừng lại.

“Hà Phong?” Trịnh bản nhìn chăm chú vào ta, ta không mặt mũi nào mà chống đỡ, một câu cũng nói không nên lời.

Người bên này của Kim Ân Tổ, gặp qua ta rất ít, nhiều kẻ chưa thấy ta. Cho nên không biết ta là ai, mấy chục ánh mắt đồng loạt nhìn ta. mơ hồ, một mảnh yên lặng như tờ.

“Hà Phong là thiếu gia Kim Ân Tổ của các người?” Một hồi lâu, Trịnh bản gần từng chữ hỏi, giọng nói là khó có thể tin được.

“Hắn là tiểu thiếu gia của chúng ta” Tên kia vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, động thân bảo vệ ta.

“Nhưng là...” sau lưng Trịnh bản, một nữ cảnh sát yếu ớt mở miệng, “Hắn không phải là cảnh sát sao?”

Ta cúi đầu, không dám nhìn bất cứ ánh mắt người nào, ta cảm thấy dưới chân sàn nhà đang nứt ra, tay đang phát run. Ta rất muốn đi bên cạnh đại ca, chỉ cần ở bên cạnh hắn, ta cũng sẽ không như vậy run rẩy, nhưng là...

Trong óc của ta lúc này tất cả đều là bộ dạng trúng thương của đại ca, ta sắp tan vỡ, lương tâm nứt toạc...

“Hà Phong, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!” Trịnh Bản tiến một bước xa, lời ta tới, ánh mắt sáng quắc ép hỏi, “Nhanh lên một chút nói cho ta biết!”

Ta lắc đầu, đã mất đi tiếng nói.

8. Chương 8

Một ngày hỗn loạn đã qua, tựa như một trận cuồng phong mưa sa, cuốn phăng mọi thứ chỉ để lại một khoảng trống vắng cùng rét lạnh. Ngày hôm nay, Kim Ân Tổ xuất hiện một đại phản đồ mà cả giới cảnh sát đều nghe thấy. Ta không cách nào về nhà, vì ba ba đang gây áp lực, đối mặt với đông đảo các lão đại bang hội cùng chất vấn. Ta nghe nói, có kẻ đã treo giải thưởng cho các mạng tên phản đồ là ta đây. Ta cũng không cách nào trở về cục cảnh sát, trưởng phòng bị tổng cảnh sở gọi đi, nói là điều tra nội bộ khẩn cấp. Tại sao một người trong Kim Ân Tổ có thể có tên trong danh sách cảnh sát, hơn nữa còn tiến vào tổ hình sự chống phản động nhậm chức, cục cảnh sát cấp cao hoài nghi có người nhận hối lộ. Ta làm liên lụy tới rất nhiều người, Trịnh bản cùng ta cũng bị tạm thời cách chức.

Đối với những người ta làm cho liên lụy, thật rất áy náy. Nhưng dù chuyện gì xảy ra ta cũng không sợ. Ta chỉ muốn ở chỗ này coi chừng đại ca. Mặc dù ta không có cách nào đi vào quan sát, chỉ được phép ở tại hành lang. Nhưng ta đã rất hài lòng, ít nhất có thể biết được tin tức của đại ca trước tiên.

Nhị ca cùng Nguyên Tích ca đi về nhà, bởi vì ‘tình huống bên ngoài có chút loạn’. Hiền tỷ mặc quần áo phòng hộ, mang khẩu trang, lo lắng ngồi ở bên cạnh đại ca, còn có hai hộ vệ của đại ca canh gác trước cửa phòng.

Đang Hoán ca gọi điện thoại vượt biển, nói hắn ngày mai trở về nước, gọi ta không nên lo lắng, hết thấy người trong tổ sẽ xử lý tốt. Ta hỏi hắn tình hình Nhị tẩu, hắn nói Nhị tẩu hiện tại đang ở nhà mẹ đẻ tính thai, mọi chuyện đều tốt.

Trong lời nói Đang Hoán ca tiết lộ lo lắng đối với ta. Hắn nói sẽ không bỏ qua bất kì kẻ nào thừa dịp loạn làm thương tổn người của ta. Ta không nói chuyện cùng hắn về chuyện bị bắt cóc, bởi vì ta cảm thấy trong chuyện này còn có uẩn khúc.

Ta liên tục đối với Đang Hoán ca bảo đảm rằng ta không có việc gì, ta sẽ chiếu cố mình, hắn mới chịu cúp điện thoại.

Y tá một lần nữa thanh tẩy rồi băng bó vết thương ở đầu. Tổng cộng may bốn đường, vết thương ngoài da, còn có chấn động rất nhỏ ở não. Những chỗ khác cũng là bầm tím và máu đọng.

... Từng giây từng phút trôi qua, đại ca còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, ta thống hận mình như vậy vô năng. Thấy cỗ xe gắn máy lao ra, ta nên kịp thời tránh né mới phải. Sát thủ kia là hướng ta tới, nếu như không phải ta phản ứng chậm chạp, đại ca sẽ không thể nào trúng thương.

Không... Những chuyện tương tự đã phát sinh quá rất nhiều lần rồi. Lần đầu tiên ra ngoại quốc trượt tuyết, một người đang luyện tập trên đường dịch bước, đột nhiên phát sinh tuyết lở, là đại ca phấn đấu quên mình

cứu ta. Dịp năm mới trước đây nhiều năm, bởi vì nữ hầu vô ý đem cây nến ngọn lửa đẩy đến bông vải trên chăn mà phát sinh hỏa hoạn. Lúc ấy trong phòng chất đầy lễ vật, chật chội không chịu nổi, cùng nhau phát hỏa liền nhanh chóng lan tràn, còn không ngừng thả ra độc khí, cũng là đại ca kịp thời cứu ta đi ra ngoài, hẳn tựa hồ chưa bao giờ lo lắng tánh mạng của mình, lần này thậm chí còn giúp ta đỡ nạn!

Chẳng lẽ hẳn không có nghĩ qua hậu quả sao? Đây không phải là cười giỡn, không phải là trò chơi, là cái chết. Là chuyện chia lìa vĩnh viễn, muốn nhìn cũng nhìn không thấy tới, muốn ôm cũng ôm không tới, chỉ có thể hướng về phía tấm hình lạnh lẽo mà nhớ lại, mà ảo tưởng... Nhưng trí nhớ đáng trân quý kia càng ngày càng mơ hồ. Đại ca chẳng lẽ không biết, tư niệm này là chuyện tình tề tâm liệt phế cỡ nào sao?

Trước mắt lại là mơ hồ, nước mắt giọt giọt rơi xuống. Ta hi vọng đại ca không nên làm như vậy nữa, bởi vì ta thật rất thống khổ, không muốn lại tiếp nhận ‘vĩnh viễn mất đi’ cảm giác...

Ta ngửa đầu, dựa lưng vào hành lang men sứ lạnh băng băng, đối diện với bức tường. Đồng hồ đã điểm mười một giờ đúng. Một y tá trong y phục hồng nhẹ nhàng đẩy cửa thủy tinh, hướng ta đi tới.

“Hà tiên sinh, ” nàng cúi người xuống, nhu hòa thuyết: “Thời gian không còn sớm, theo như quy định chúng tôi nơi này chỉ có thể lưu lại một người trong gia đình bệnh nhân, hay là ngài về nhà trước đi.”

“Tình hình đại ca của ta như thế nào rồi?” Ta khàn khàn hỏi, vừa mở miệng mới phát hiện cổ họng đau gay gắt, hộ sĩ lo lắng xét nhìn một chút sắc mặt của ta “Ngài có cảm thấy đau nóng ở đâu không? Ta là thầy thuốc”

“Không cần. Ta chỉ là có chút nhức đầu, ta rất ít ngã bệnh, không sao”

Nàng không đồng ý, kiên trì nói “Hay là gọi bác sĩ tới. Mặc dù bệnh không nghiêm trọng, nhưng là sắc mặt ngài hiện ra rất kém cỏi, xin ở chỗ này chờ, ta lập tức sẽ trở lại”

Nàng xoay người hướng y tá đứng đi tới “Đợi một chút” ta vội vàng kêu lên, “Đại ca của ta hẳn...”

“Tình huống của hẳn rất ổn định. Nhiệt độ, mạch đập cùng huyết áp cũng bình thường, ” Nàng dừng bước lại, khẽ mỉm cười nói, “Xin yên tâm, ta nghĩ Phác tiên sinh có không có chuyện gì.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, chà xát một bên mặt, mới phát hiện trên mặt cũng là nước mắt. Ta có chút ngượng ngùng, y tá đứng gần tới thang máy, ta thấy được y tá đang gọi điện thoại cho thầy thuốc. Ta đứng lên, đi qua khúc quanh hành lang. Cổ họng như bốc lửa, ta nghĩ cần lấy nước uống.

Ở cái máy đun nước với màu xanh lá ở phía sau. Ta lấy một chén giấy nhỏ, lấy nước. Nhưng kết nước là trống không. Ta nhìn chung quanh, bốn phía không có bóng người, hết sức yên tĩnh. Ta dỡ thùng nước xuống, đang muốn dốc nước bên trong ra, điện thoại di động vang lên.

Là điện thoại Nguyên Tích ca trước khi về nhà nhét vào tay ta. Ta sững sốt một chút. Nhớ tới nơi này là bệnh viện, vội vàng lấy ra đón nghe “Uy, Nguyên Tích ca?”

“Đến lầu dưới, cửa sau bệnh viện, có chuyện rất trọng yếu.” Phác Nguyên Tích trịnh trọng nói, “Nhanh lên một chút.”

“Nhưng là...”

“Lập tức đến ngay.” Điện thoại địa cắt đứt.

Ta mơ hồ nghĩ, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì xảy ra? Trong lòng ta chợt lạnh, vội vàng thu điện thoại di động, đi về phía thang máy vận chuyển hàng hóa gần đó. Thang máy vận chuyển hàng hóa sẽ nhanh chóng dẫn ta tới bãi đậu xe của bệnh viện.

Ta xuống thang máy, vội vã đi về phía cửa sau bệnh viện. Đã đến gần nửa đêm, phía ngoài không có người nào, bị lưới sắt vây lại bên ngoài bãi đậu xe. Chỉ còn đậu bốn năm chiếc xe, một chiếc tiểu xe buýt, xe thể thao Porsche của Nguyên Tích ca, hết sức chói mắt dừng ở lưới sắt bên cạnh, thấy ta đến gần rồi, Nguyên Tích ca xuống xe.

Hắn mặc một bộ áo khoác lông dê màu đen. Thật là kì quái, hẳn bình thời không thích y phục màu đen. Nguyên Tích ca còn cầm lấy một cái áo khoác màu vàng nhạt. Hắn đưa áo khoác cho ta “Lễ xe, ta dẫn người ra khỏi đây”

“Đi đâu?” Ta mặc áo khoác vào, nghi ngờ hỏi.

“Rồi người sẽ biết” Hấn mơ hồ thuyết, kéo cánh tay của ta.

Ta cảm thấy được ánh mắt của hấn có chút cổ quái, hấn tránh đi cái nhìn chăm chú của ta.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Đại ca còn không có thức tỉnh, ta muốn ở chỗ này chờ hấn.” Ta thuyết, Nguyên Tích ca lại dùng sức bắt được ta “Không phải là chỉ có thể lưu một người nhà sao? Để cho hiền tỷ ở tại chỗ này, đi theo ta.”

“Không nên!” Ta chợt tránh cánh tay của hấn, “Trừ phi người nói là chuyện gì, nếu không ta sẽ không cùng người đi.”

Ta xoay người muốn rời đi, nhưng không biết từ lúc nào sau lưng ta có hai người? Ta định thần nhìn lại, là hai thủ hạ của Nguyên Tích ca, bọn họ cụp đầu, nhìn ta khó khăn “Xin lỗi, tiểu thiếu gia, cũng là bắt đắc dĩ a”

Bọn họ từng bước tiến tới gần, ta quay đầu nhìn chăm chú Nguyên Tích ca, vừa sợ vừa giận, “Đây là ý gì?”

“Ta sẽ không đem người giao cho đại ca.” Nguyên Tích ca lời ít mà ý nhiều thuyết, đi lên một bước, “Cho dù cần sử dụng bạo lực.”

“Người đang ở đây nói những gì đó?!” Ba mặt đều bị vây quanh, ta tiến thoái lưỡng nan, Nguyên Tích ca đưa tay, nắm thật chặt tay của ta. Dù ta dùng sức giãy giụa thế nào. Nguyên Tích ca cũng không buông tay, ta quá sợ hãi, hoảng hốt la “Uy, các người cũng tùy ý hấn hồ nháo sao?! Buông! Không nên!”

Đột nhiên Phác Nguyên Tích lấy từ túi áo khoác ngoài ra một khăn tay, che lên mũi của ta, thuốc mê sao? Ta nghĩ như vậy, nhưng là đã hút đi vào không ít, lấy khăn tay xuống, Nguyên Tích ca kéo ta qua, chợt hôn ta. Ta cực kỳ tức giận, cũng có chút khó có thể tin, ta ra sức nghĩ đẩy hấn ra. Tuy nhiên lại có cảm giác choáng váng từng đợt. Ta khó khăn nuốt nước miếng xuống. Phác Nguyên Tích cuối cùng cũng dừng lại, chậm rãi buông.

Ta cảm thấy tay chân vô lực, kéo lấy áo khoác ngoài của hấn. Phác Nguyên Tích cúi người xuống, ôm ta lên.

Hai thủ hạ của hấn trợn mắt hốc mồm, thậm chí còn rất kinh hoàng nhìn quanh “Tam thiếu gia, nếu để cho bang chủ biết...”

“Hấn không biết, ” Phác Nguyên Tích lạnh lùng nói, “Khuya hôm nay, các người người nào cũng chưa từng thấy qua ta, nhớ lấy không?”

“Phải..” đám lâu la kinh hồn táng đảm gật đầu.

Ý thức của ta càng ngày càng mờ lung, ta nhẹ nhàng lắc đầu, “Thả ta xuống... Người đến tột cùng... Muốn làm gì?”

Phác nguyên tích mất điếc tai ngơ, hấn đem ta bỏ vào chỗ ngồi kế bên trong chiếc xe thể thao Porsche, thay ta nịt giầy an toàn, lại đem gối mềm cẩn thận kê cái đầu bị thương của ta, hấn ôn nhu đẩy mái tóc rối bời trên trán ta. “Người yên tâm một chút đi”

“Khác gì làm chuyện điên rồ...” Ta nhỏ giọng nói thầm, thanh âm đã nhẹ dần đi. Từ kính chiếu hậu thấy bên trong chỗ ngồi đặt một cái túi du lịch lớn.

Phác Nguyên Tích cởi áo khoác ngoài xuống, đắp lên người của ta. Sau đó đóng cửa xe lại, bịch một tiếng nhẹ – vang lên. Chiếc xe khẽ lay động, tầm mắt của ta càng càng mơ hồ. Không tự chủ được mà nhắm lại, sau đó rơi vào bóng tối.

... Ta cảm giác được trên mí mắt mới có ánh sáng mặt trời chiếu xuống khiến cho ta cảm thấy có chút nóng. Ta mở mắt, thấy trần nhà xa lạ. Ta mở tròng hai mắt, nghĩ sẽ bò dậy nhưng tứ chi mềm yếu vô lực. Ta vừa sờ trên trán, có túi chườm nước đá hạ sốt.

“Tỉnh rồi à?” Phác Nguyên Tích từ sân phơi bên phải gian phòng đi đến. “Ta đã cho người nấu chút cháo gà, người uống một chút đi?”

Hắn đi tới bên giường, ngồi xuống, lấy ra trên đầu ta túi chườm nước đá, rất tự nhiên sờ một chút trán của ta “Ngày hôm qua người sốt tới ba mươi chín độ, may thay ta biết một phòng khám bệnh tư nhân ở nơi này. Hắn cho người mới thuốc cũng dạy ta làm sao chăm sóc người. Người nhìn xem, hiện tại đã tốt hơn nhiều chưa?”

Nhức đầu cùng choáng váng bệnh tình quả thật đã biến mất, trừ việc không có khi lực, cũng không còn cảm giác khó chịu. Hắn đỡ ta dậy.

Gian phòng rộng rãi mà xinh đẹp, đồ đạc mới tinh, giống như là phòng ốc trên tạp chí ... Nhà bản mẫu, phía ngoài còn có một hồ bơi nhỏ, ta nhìn Phác Nguyên Tích, “Nơi này là...”

“Là bằng hữu của ta ở công ty bất động sản mua, không tệ chứ?” Phác Nguyên Tích cầm lấy cái điều khiển trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng nhấn một cái. Rèm cửa sổ màu lam liền chậm rãi hướng ra hai bên, ta mới thấy chỉ một nửa, sân trước mặt hết sức to lớn, bên cạnh bể bơi còn có suối nước nóng. Bên ngoài lan can màu trắng, có thể chỉ quan sát được ánh bạc từ con sông Hán, ta nghĩ nơi này cao ít nhất cũng phải hai mươi tầng.

“Mua lúc nào?” Ta hỏi, Phác Nguyên Tích đứng lên, có chút mất hứng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày hôm qua.”

Ta thở dài, “Tại sao phải làm như vậy?”

Phác Nguyên Tích trầm mặc không nói, đưa lưng về phía ta.

“Để cho ta trở về.” Ta khẩn thiết thuyết.

“Người không có thể trở về.” Phác Nguyên Tích quay tới, không chớp mắt nhìn ta, “Từ lúc này, quên mất người là con nuôi Kim Ân Tổ, quên mất người là cảnh sát, ta sẽ chăm sóc người, cái gì cũng không cần lo lắng.”

“Nhưng là...” Căn bản ta không cách nào khai thông được, hết sức bất đắc dĩ “Ta không cần người nào chăm sóc ta, bởi vì ta...”

“Ta thích người, ” hắn cắt đứt ta mà nói..., thâm tình tử tình ” Từ nhỏ ta vẫn thích người, nhưng là ta kiên quyết cái này, sợ cái kia, rõ ràng rất yêu người. Nhưng luôn là đang trốn tránh người...”

Hắn dừng lại một cái chớp mắt, “Ta cùng đại ca không giống nhau, hắn có hiền tỷ, hắn không bỏ được kim ân tổ. Ta thì khác, ta bỏ lại tất cả đồ, chỉ lựa chọn người, Tiểu Phong...” Hắn đi tới ngồi xổm xuống, đưa tay đặt ở tay của ta “Chỉ có người... Ta sẽ không giao cho bất luận là kẻ nào.”

Giọng nói Phác Nguyên Tích cơ hồ như cầu khẩn. Hiện tại ở nơi này nắm tay ta, là người nam nhân cúi đầu, quả thực giống như người xa lạ, ta ngây người như phỗng.

Rất lâu sau ta vẫn chưa nói được gì, cuối cùng, ta nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra “Nguyên Tích ca, người không thể nào đem ta giam ở chỗ này cả đời, người làm vậy là sai... Thật xin lỗi.”

“Người là ca ca của ta”

“Ca ca?” Hắn cười lạnh, ngẩng đầu lên, ánh mắt thống khổ, rất không cam lòng nhìn ta “Ca ca cái gì? Ta và người căn bản cũng không có liên hệ máu mủ, một mình người cũng hiểu rất rõ ràng, nếu không...” Hắn nhìn chăm chăm ta, căn loại hung ác ánh mắt để cho ta sợ hãi “Người như thế nào lại cùng đại ca lên giường?”

Ta cảm thấy một trận choáng váng, sắc mặt tái nhợt, “Ta không có.”

“Đó là Nhị thúc bịa đặt?” Phác Nguyên Tích tiến tới gần ta, nghiêng rằng nghiêng lợi thuyết, “Ta nghe thấy Nhị thúc cùng ba ba nói, người đóng vai nam kỹ câu dẫn đại ca, mà đại ca là chính mệnh thừa nhận cùng người có quan hệ thân thể, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Căn bản không phải như vậy!” Ta dùng sức lắc đầu, “Là nằm vùng nhiệm vụ, ta cùng đại ca không có như vậy quan hệ... Nhị, Nhị thúc hắn...” Ta nói lắp, bởi vì hoàn toàn không ngờ rằng Nhị thúc sẽ cùng ba ba nói những lời như vậy, vậy ba ba cũng hiểu lầm sao?

Cho nên ta mới có thể bị bọn Lý Hàn bắt cóc? Mới bị yêu cầu ghi bằng hình?

Đúng rồi, A Quyền nói là lệnh của bang chủ. Người có quyền cao đến mức có thể ra lệnh cho A Quyền, trừ đại ca, cũng chỉ còn lại có ba ba và Nhị thúc thôi. mặc dù ba ba đã về hưu, lui về phía sau màn. Nhưng hấn vẫn là Kim Ẩn Tổ lão bang chủ, ra lệnh A Quyền làm như vậy chính là ba ba?

Ta mặt xám như tro tàn, là ba ba sao? Nhưng ba ba làm sao sẽ... Đối với ta như vậy, này mười sáu năm qua, hấn cho ta gia đình ấm áp, hấn luôn nhìn ta từ ái, sẽ không quên sinh nhật của ta, vô luận nhiều bận rộn, cũng sẽ tham gia trường học gia trưởng hội. Ta ngã bệnh rồi, hấn tự mình đưa ta đi bệnh viện, suốt đêm ngồi bên giường bệnh của ta, ngoài ra còn có rất nhiều rất nhiều... Từng giọt từng giọt ôn nhu, một người cha như vậy lại... Tuyệt tình như thế sao?!

Ta toàn thân run rẩy, nghĩ quẩn, bị Nguyên Tích ca ngăn cản, “Người muốn đi đâu?”

“Ta phải về nhà, ” ta dồn dập thuyết, đẩy hấn ra, “Ta phải trở về!” Ta phải hỏi rõ ràng, ba ba tại sao làm như vậy!!

Nguyên Tích ca không khách khí vươn tay, ngăn trở đường đi của ta, “Không được!”

“Phác Nguyên Tích!” Ta vừa gấp gáp vừa tức giận, “Đừng như vậy hồ nháo có được hay không?! Ta và người cũng là người lớn, hành vi này gọi bắt cóc, là trái pháp luật! Hơn nữa đại ca còn đang trong bệnh viện, làm sao người có thể vào lúc này không chịu trách nhiệm mà mất tích? Người muốn nhì ca một mình đi gánh chịu hỗn loạn phía ngoài?! Chúng ta không thể trốn ở chỗ này!”

“Kim Ẩn Tổ đã cùng chúng ta không có quan hệ rồi, ” Phác Nguyên Tích ngoan cố không thay đổi thuyết, “Ta dẫn người tới nơi này, chính là bỏ bọn hấn đi. Cái gì mới là trọng yếu nhất, ta chỉ muốn người.”

“Cho dù ta sẽ hận người, người cũng muốn vậy khốn ta sao?” Ta bất lực hỏi.

Phác Nguyên Tích hết sức nghiêm túc nhìn chăm chú vào ta, “Không tệ, cho dù người hận ta, ta cũng sẽ không buông tay.”

Ta đã không còn lời nào để nói.

Ta bắt kể chuyện gì, từ đầu đã phản đối người làm cảnh sát. Cho nên ta sẽ không tha thứ người, ta không tin chỉ có đại ca có thể có người, mà ta lại không được!”

Ta không nói một lời, không muốn để ý tới hấn, nhưng là nếu như hấn không để cho ta đi, thể lực hiện tại của ta cũng không lay chuyển được hấn. Phác Nguyên Tích đứng lên, giúp ta đắp kín chăn, thái độ như chưa từng có chuyện gì xảy ra “Ta giúp người bưng cháo gà tới, ăn xong đi rồi uống thuốc nữa”

Ta nghiêng đầu, không có để ý đến hấn, nhưng là ta cần khôi phục thể lực.

Bị mất điện thoại di động, không có điện thoại, chỉ có máy chơi game PS 2 cùng báo chí, mỗi ngày chính là dựa vào chơi trò chơi cùng xem báo chí giết thời gian. Nguyên Tích ca mỗi ngày gọi người làm việc bên ngoài, cũng là tinh xảo lo liệu, bằng bó vết thương đầu cho ta, truyền nước biển, uống thuốc. Những chuyện này cũng là một tay hấn xử lí, đối với ta rất tốt. có thể nói là ta được chăm sóc cẩn thận. Nhưng là ta không có tự do.

Không gian hoạt động của ta chỉ có 100 thước vuông căn phòng cao cấp này mà thôi. Nếu như đi ra ngoài, Nguyên Tích ca nhất định sẽ cùng ta ở bên cạnh. Cho nên len lén ném chút gì xuống bên dưới cũng không thể hành động được.

Căn phòng bị khóa trái, canh gác ta là hai tên nam nhân chưa từng thấy, có thể là thủ hạ khác của Nguyên Tích ca. Bọn họ chịu trách nhiệm ra ngoài lo thức ăn, mua đồ dùng thiết yếu các thứ. Nhưng nhiệm vụ trọng yếu nhất vẫn là coi chừng ta, thời khắc cảnh giác ta có thể chạy trốn. Ta cảm thấy làm như vậy rất trẻ con, đem ta nhốt chỗ này là có được ta sao? Vô luận Nguyên Tích ca có ôn nhu thế nào, ta cũng không thể động tâm với hấn.

Trên thực tế đối với ta mà nói, hấn chẳng qua là ca ca mà thôi, ta đối với hấn chỉ có thân tình, trong lòng cảm giác của ta rất rõ ràng.

Những lần Nguyên Tích ca giấu cọt ta, đối với ta tàn ác. Ta sẽ khó chịu, là bởi vì hấn là người thân quan trọng của ta. Ta không muốn hấn bị chán. Nhưng là, nếu không để cho hấn chán mà làm tình nhân của

hắn... Ta sẽ kiên quyết địa lắc đầu, này căn bản không phải yêu, chỉ là một loại bốc đồng chiếm hữu.

Ta nhiều lần thử câu thông với Nguyên Tích ca, nhưng là hắn không muốn nghe ta nói, cũng giống như không hiểu cảm giác lãnh đạm và cự tuyệt của ta. Cứ đóng một vai trong vở diễn, ta thật cảm thấy đau thương.

‘ta sẽ không yêu người, tại sao không thể... cứ như vậy buông tay?’ ‘vạn cầu người, không nên xem ta như vậy...” từng ngày đi qua, ta sống trong dè dặt như vậy. Mặc dù bên trong không gian rất rộng, nhưng là ta rất thống khổ, chẳng lẽ ta thật bị giam chỗ này cả đời? Ta đọc báo thấy Lý Hàn với vì lừa bán phụ nữ đã bị cho vào ngục. Thông qua cảnh Hàn Quốc, lừa bán phụ nữ ngoài quốc và tăng trụ sở. Ta biết Trịnh Bân cũng đã khôi phục chức vụ rồi, ta thấy một người trên báo giống như hắn.

Khác nữa còn có những phát sinh tin tức đánh nhau của xã hội đen tại các khu phố xá sầm uất. Minh động to như vậy cũng là Kim Ẩn Tổ xử lý, bình thường trật tự vô cùng, hiện tại liên tiếp phát sinh các sự kiện đánh nhau. Ta lấy tưởng tượng cũng thấy được Nhị ca cũng bể đầu sứt trán.

Mà đại ca... Đã hơn một tháng rồi, ta không có chút nào tin tức của hắn, nhưng ta biết Nguyên Tích ca nắm rõ tình hình của hắn, chẳng qua là không chịu nói, hắn cho là đại ca căn bản không thể bảo vệ ta, cho nên như vậy cố chấp địa giam cầm ta... Không tệ, hiện tại rất nhiều người muốn giết ta đây xã hội đen phản đồ tranh công. Dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Nguyên Tích ca, ta rất an toàn, nhưng là...

Gió bắt đầu thổi rồi, đầu tóc bị thổi làm rất loạn, bầu trời mờ mịt như muốn đổ tuyết. Con sông Hán dài bị lấy một tầng lạnh như băng âm úc màu xám tro. Từ căn hộ cũng là tiết lộ ra trời đông giá rét đang về, ta thật có một cảm giác như đi đến thế giới di vong.

Ta xoay người, Nguyên Tích ca nằm nghiêng ở cửa sổ, giống như là đang ngủ, nhưng ta biết hắn không có ngủ.

Thở dài, ta đi qua bên cạnh hắn, nghĩ trở về phòng.

Mới vừa vén lên rèm cửa sổ, tay đột nhiên bị kéo, ta sửng sốt. Phác Nguyên Tích chợt kéo ta, ta ngã xuống ở trên người hắn.

“Đừng như vậy!” Ta cong đôi chân mềm, hắn thuận thế vây lấy ta, đem tay kéo áo “Tay của người đông được lạnh giá” Hắn ở bên tai rủ rủ, nói chuyện không nhìn ý nguyện ta, cưỡng hiếp ta.

Đôi môi vừa mới chùng lên, hắn liền kiên quyết đưa vào đầu lưỡi, chậm rãi ngọ nguậy, ma sát đầu lưỡi của ta. Ta khước từ, không có một chút đáp lại.

Bị hôn nồng đậm, hoặc cưỡng chế vượt ve. Hơn một tháng qua, cơ hồ cách mấy ngày lại có một tiết mục, lúc ban đầu ta kịch liệt chống cự. Nhưng sau lại phát hiện, chỉ có lạnh lùng vô tình đợi chờ, mới là kết quả Nguyên Tích ca sợ thấy nhất. Quả nhiên, bởi vì ta dờ dẫm, lãnh đạm tiếp nhận nụ hôn của hắn, không có chút nào đáp lại. Phác Nguyên Tích dừng lại, có chút tức giận nhìn chằm chằm ta.

“Tại sao?”

“Bởi vì ta không thương người.” Ta thẳng thắn nói.

Tưởng rằng phác nguyên tích lại sẽ rất không cam lòng địa rống to kêu to, nhưng kết quả... Hắn chẳng qua là trầm mặc, càng ôm chặt lấy ta, hắn đem mặt chôn ở ngực của ta, ta biết hắn rất khó chịu, nhưng là...

Sân cách cửa chính xa nhất, cho nên, phía sau chúng ta lúc nào cũng nhiều người. Nghe được tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên mới bỗng dừng quay đầu đi nhứ lại mảy mảy, đại ca uy nghiêm đứng ở nơi đó, từ túi áo Armani lấy điện thoại di động ra, dè xuống nút trả lời “Vâng, ta tìm được bọn họ” Ngắn gọn một câu, liền lập tức cắt đứt.

Sắc mặt của hắn nhìn qua không được tốt, không chỉ có chút tái nhợt, còn như gió mưa nổi lên dầm dề những thô bạo tức giận, cơn giận của hắn là hướng về phía Phác Nguyên Tích đi, giống như muốn giết hắn, lạnh lùng đáng sợ mà nhìn chằm chú hắn.

Ta đứng lên, Phác Nguyên Tích đột nhiên túm lấy cổ tay của ta, không buông tay, xuy cười nói “Nga, người đã xuất viện nữa, thoát nhìn an dưỡng không tệ lắm, ta còn tưởng người sẽ nằm bên trong đó cả đời chứ!”

“Nguyên Tích ca!” Tại sao có thể nói như vậy, ta giãy dụa, không nghĩ tới hấn rất dứt khoát địa buông, “Người cho rằng so với ta ra đời sớm mấy năm, cái gì tiện nghi cũng có thể chiếm hết sao? Người lại muốn nữ nhân, lại muốn hấn, ta cho người biết, này là không thể nào!” Phác Nguyên tích cắn chặt hàm răng, ánh mắt ương ngạnh, “Hấn không cần người!”

Đại ca lạnh lùng liếc hấn “Hấn có cần hay không ta, tùy chính hấn tới quyết định, không cần người nhúng tay. Thừa dịp ta ý thức không rõ, thời điểm Kim Ẩn Tổ hỗn loạn nhất, đem hấn bắt cóc tới đây. Là người nên hỏi, hấn có cần người hay không?”

“Đủ rồi, không nên tranh cãi.” Chịu không được hai người giống như cừu nhân đối chọi gay gắt, ta hô lớn, “Các người không nên như vậy!”

Đại ca nhìn ta một cái, chỉ là một mắt mà thôi, ta liền nhìn ra trong ánh mắt hấn là sự tiêu tụy cùng lo lắng, khóa mắt của hấn đầy máu đỏ lên. Trong đôi mắt cũng là tia máu, vì tìm tung tích của ta. Ta nghĩ hấn đã nhiều đêm chưa ngủ, hơn nữa hấn cũng gầy đi, là bị đã thương nhưng không được nghỉ ngơi thật tốt.

“Trò chơi trốn tìm đến đây là kết thúc, Nguyên Tích” Đại ca nghiêm nghị mà lạnh lùng nhìn về phía Nguyên Tích ca. “Người nên chịu trách nhiệm vì sự bóc lột, ta là tới mang Tiểu Phong đi, từ nay về sau, không cho phép người đón gần hấn!”

“Không cho phép?” Nguyên tích ca cười lạnh một tiếng, khuôn mặt khinh thường, “Ta sẽ không để cho người dẫn hấn đi.”

Đột nhiên từ dưới đệm ghế nằm của Nguyên Tích ca lấy ra một thanh súng lục, đề xuống đánh chuy, hòng súng thẳng tấp hướng về đại ca “Ta đã sớm có chuẩn bị”

Ta mở to mắt, trái tim giống bị nứu chặt, một trận quặn đau! Mà đại ca vẫn không nhúc nhích dao động, hết sức tĩnh táo địa đi lên một bước, “Cho dù người nổ súng, ta vẫn muốn dẫn hấn đi, Nguyên Tích, không phải là chỉ có người có thể vì hấn giao ra hết thấy.”

Sau đó đại ca xem ta, nói, “Tiểu Phong, chúng ta đi.”

Hấn vươn tay ra, nhưng là ta không dám động, đôi mắt của ta nhìn chăm chăm Nguyên Tích ca thủ sẵn cò súng ngón trở, cầu nguyện hấn không nên xúc động như vậy! Đại ca nhìn ra sự hoang mang của ta, cước bộ đi tới kéo ta.

“Tốt!” Đột nhiên, Nguyên Tích ca đem hòng súng thay đổi phương hướng, nhắm ngay chính thái dương hấn. ta sợ hãi kêu, bị đại ca ngăn cản “Người đừng đi qua, ” hấn vội vàng thuyết, đem ta kéo lại bên người hấn, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phác Nguyên Tích, lấy giọng sắc bén lạnh lùng hỏi “Người đây là ý gì?”

“Nếu như người dám dẫn hấn đi, ta liền tự sát, ” Ánh mắt hấn thật tình, nhưng ta cảm thấy hấn là điên rồi! Đại ca không nói lời nào nhìn chăm chú hấn. Hồi lâu sau, hấn buông ta ra, từng bước đi lên trước.

“Người làm gì?!” Đối với đại ca, trong lòng Nguyên Tích ca còn có sợ hãi, hấn khẩn trương đứng thẳng lên, nuốt nước miếng một cái “Đừng tới đây!!”

Đại ca mở hai tay ra, lấy sức mạnh, thái độ cự tuyệt nói “Chúng ta đi đánh cuộc một lần, nếu như người thắng, ta liền đem Tiểu Phong tặng cho người, ta nghĩ hiện tại có chỉ có cái phương pháp này, để cho huynh đệ chúng ta hai người công bình cạnh tranh.”

Giọng nói đại ca lạnh như vậy mà kiên định, ta dự cảm điều chẳng lành, tam hoảng ý loạn. Ta liều mạng lắc đầu, nhưng Nguyên Tích ca không nhìn ra, nặng nề gật đầu một cái “Tốt, đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc ru-lét Nga. Mượn cây thương trong tay người, một viên đạn, người nhất định phải giữ lời, đánh cuộc bằng mạng sống mình” Đại ca lạnh lùng nói.

Cơn ác mộng trở thành sự thật. Khí lực từ thân thể ta là vô ít, ta ngồi liệt trên mặt đất. Nguyên Tích ca để súng xuống chậm rãi mở ra, đem toàn bộ đạn vứt trên mặt đất. Nhặt lên trong đó một viên bỏ vào trong ống, chuyển động một vòng, rồi đóng lại. Khẩu súng đến trước mặt đại ca, từ ánh mắt giấu cợt của hấn cho rằng đại ca không dám “Như vậy rất công bình, ta phụng bồi”

Đại ca cầm qua súng, liếc một cái, sau đó chậm chạp đưa lên cạnh thái dương, tại sao phải biến thành như vậy, ta lệ rơi đầy mặt. Ta không muốn bọn họ vì ta trở mặt thành thù, ta không muốn bọn họ bắt cứ người nào bị thương, Tim ta như dao cắt, nhìn đến thời điểm đại ca bóp cò, đứng lên mãnh liệt vọt tới “Tiểu Phong!”

“Nguy hiểm!!”

Đầu óc trống rỗng, trong ánh mắt của ta chỉ nhìn thấy cây súng, ta liều mạng đoạt xuống, mở ra. Đại ca cùng Nguyên Tích ca cũng sợ hãi về phía ta, đại ca nắm chặt hai tay ta. Nguyên Tích ca sợ hãi đem súng đoạt tới, húc đầu mắng to “Người điên rồi sao?! Đạn thật a!!”

“Ta không muốn phải nhìn các người như vậy, ” ta khóc nói, “Nếu như vậy!! Ta rất thông khổ, van cầu các người... Các người nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, ta cũng sẽ đau đến không muốn sống, chẳng khác nào hành hạ ta sao? Nếu như các người nhất định phải tự giết lẫn nhau, thì giết ta trước đi! Nguyên Tích ca, thật xin lỗi... Ta thật sự không thương người, thật xin lỗi...”

Ta càng không ngừng nói xin lỗi, Phác Nguyên Tích ở trước mặt ta trầm mặc ngồi xuống, không nói câu nào. Ta không cách nào khống chế nước mắt, nước nở địa khóc, đại ca ôm lấy ta run rẩy bả vai không ngừng, nhẹ nhàng mà vuốt ve đầu của ta, “Chúng ta về nhà thôi.”

9. Chương 9

Ở tầng dưới cao ốc, chiếc xe Rolls-Royce màu đen dừng lại, một chiếc BMW xám bạc, cùng bốn chiếc xe hộ vệ. Ta mới biết được nhị ca cũng tới. Đại ca nói chuyện tình còn lại giao cho nhị ca xử lí. Vẫn là huynh đệ trong lúc mâu thuẫn, tùy Nhị ca khuyên bảo Nguyên Tích ca. Ta thấy vậy nên cũng yên tâm. Mặc dù Nguyên Tích ca cũng không có buông tha cho ta, nhưng là, ta biết hấn dao động. Từ cái ánh mắt mờ mịt kia có thể nhìn ra được lòng hấn rất đau, nhưng cũng không có biện pháp khác.

Đại ca kéo cửa chiếc xe Rolls-Royce ra, để cho ta ngồi vào. Ta có chút trái ý, hấn giải thích, “Ta nghĩ cùng người nói chút chuyện, cho nên ta lái xe tới.”

“Nhưng vết thương của người...”

“Không có gì đáng ngại.” Hấn nói, từ lúc hấn lên kế nhiệm chức bang chủ, tự chưa từng tự mình mở cửa xe. Nhất định là rất trọng yếu, không thể bị bất luận là kẻ nào nghe qua chuyện. Ta nghĩ như vậy, gật đầu, ngồi xuống.

Đại ca mở cửa ngồi vào xe, bọn cận vệ nhìn khắp bốn phía sau cũng rồi rít tiến vào chiếc xe hộ vệ, bang bang đóng cửa lại, hai chiếc xe dẫn đầu chạy nhanh về hướng đường nhựa, đại ca cũng rời xe đi.

Điều hòa ở đỉnh đầu tỏa gió mát, khẽ lay động tóc của ta. Ta cực ít ngồi ghế trước trên chiếc Rolls-Royce này, có chút bất an địa tăng cường xoắn ngón tay. Không khí có chút ngưng trọng, ta liếc trộm sắc mặt đại ca, vẻ mặt hấn nghiêm túc, có chút bộ dạng u sầu.

“Dây nịt an toàn” Hấn đột nhiên nói, nhìn ta một cái, “người quên rồi kìa”

“Nga, ” ta vội vàng nghiêng người, kéo dây nịt an toàn xuống, khóa lại cẩn thận.

“Lần trước chuyện người bị Lý Hàn bắt cóc...”

“Đại ca thương tích của người...”

Chúng ta cơ hồ đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại, một giây yên tĩnh sau, đại ca khổ sở địa cười một tiếng, “Thương thể của ta... Vốn là không có chuyện gì, nhưng về sau lại có chuyện”

Ta lo sợ, nhìn hấn cẩn thận “Là chưa khỏe sao? Hay là ta lái xe cũng tốt, người dừng một cái đi!”

Đại ca vẫn chuyển động tay lái “Sau một ngày tĩnh lại, không thấy người, chỉ nghe được tin người đã mất tích, tựa như đất bằng nổi sóng. Lòng ta như lửa đốt, nhưng không cách nào xuống giường, chỉ có thể ở trong lòng đau khổ, ta rất sợ người gặp chuyện không may.”

Sau Đặng Hoán nói cho ta biết, Nguyên Tích cũng mất tích. Ta liền đoán có thể là hắn mang đi người, người bị người đuổi giết, Nguyên Tích cũng gây lỗi không ít người. Ta lo lắng sự an toàn của hai người các người, cả ngày kinh hồn táng đảm, người nói ta làm sao có thể tốt?”

Mặc dù đại ca nhìn qua rất lạnh khốc vô tình. Nhưng ta biết, hắn rất đau tiếc Nguyên Tích ca, dù sao cũng là đệ đệ huyết mạch của hắn.

“Ta biết Đạo Nguyên tích thích người, nhưng là nói ta ích kỷ cũng tốt, vô tình cũng được, ta sẽ không bởi vì hắn là đệ đệ của ta, sẽ đem người tặng cho hắn, Tiểu Phong, có lẽ người sẽ cảm thấy ta rất quá đáng. Nhưng là vừa nghĩ tới có mất đi người, bộ ngực liền giống bị lấy đi hết rồi, ngay cả tại sao sống cũng không còn rõ ràng. Từ trước đây thật lâu, tánh mạng của ta vốn dĩ... tất cả đều là người.”

Đối mặt đại ca thâm tình tỏ tình, ta như người trong mộng. Tưởng chừng tình cảnh như vậy chỉ có trong ảo tưởng. Cho nên ta ngây ngẩn cả người, dường như hóa đá, lo sợ không yên mở to ánh mắt. Tiếng thở dài của đại ca khiến ta giật mình tỉnh lại!

“Chuyện người bị Lý Hàn bắt cóc...” Hắn nhắc tới chuyện này một lần nữa, khôi phục thành giọng nói nghiêm túc. Không khí thay đổi dần, ta không tiện mở miệng nói mình quả thực là mừng rỡ như điên mà ngồi câu nệ.

“Ta điều tra ra, kẻ đứng đằng sau xúi giục là Nhị thúc, ” đại ca dừng lại một chút, nhìn về đèn tín hiệu giao thông phía trước từ vàng chuyển hồng, kịp thời đạp thắng xe, “Mặc dù hắn là trưởng bối, nhưng là ta không thể cho phép hắn như vậy làm xằng làm bậy, người sau này sẽ không gặp lại được hắn.”

Giọng nói lạnh như băng. Ta rũ mắt xuống, đại khái là không ngờ tới Nhị thúc, hắn là người phái sát thủ ám sát ta, đánh trúng đại ca, đem họng súng nhắm ngay bang chủ của mình. Không thể nào sống sót nữa.

Có một chút đau lòng, có một chút bất đắc dĩ, ta thất thần nhìn ngoài cửa sổ.

“Tiểu Phong, ” Đại ca nghiêm trọng nói “Trong bang có chút tranh cãi, sau này về nhà. Người cái gì cũng không được nói, để ta lo liệu, hiểu không?”

Là chuyện ba ba sao? Ba ba cho là ta dụ dỗ đại ca mà phát sinh yêu đương, khẳng định chuyện này khó có thể chấp nhận. Ta nghĩ hỏi thăm đại ca, nhưng nhìn đến vẻ mặt ngưng trọng, thật không mở miệng được.

Bốn chiếc xe, một nhóm mười hai người chạy qua cầu Thánh Thủy, đại khái còn có nửa giờ nữa về đến nhà. Ta bỗng nhiên sợ, trái tim ù ù nhảy lên. Đại ca đưa ra một cái tay, ôn nhu cầm tay đang run rẩy của ta một chút, “Không có chuyện gì, có ta ở đây.” Hắn nói, ta mới tỉnh táo lại.

... Quen thuộc, trên mái hiên cổng lớn hiện ra trước mặt ta. Ta nghỉ chân ngẩng đầu. Khi còn bé, nó là cổng đại nguy nga dày đặc khiếp nhược. Bởi vì không biết sự nghênh đón ta rồi tương lai về sau của ta sẽ như thế nào. Mà hiện tại, lại là một cảm giác khác. Ta trưởng thành, nó không hề đứng vững trước mặt ta nữa. Nhiều phần nói lời xa lạ, ta đột nhiên rung mình một cái.

“Vào đi thôi.” Đại ca nói, cùng hộ vệ cùng nhau đi vào trước, ta chỉ được theo ở phía sau.

Đi vào đình viện, xuyên qua hành lang đại sảnh, vừa đi qua bên trong đình viện, cho đến trước ba ba thư phòng. Đại ca dừng bước lại, đối với bọn cận vệ nói, “Các người ở đây.”

Hộ vệ nghe lệnh đứng ở dưới mái hiên, đại ca lấy thanh âm vang dội, “Ba ba, là ta, Cảnh Nghi.”

Cửa mộc khép lại bị từ bên trong kéo ra rồi. Ta cởi giày da xuống, cùng đại ca bước lên bậc thang, đi vào thư phòng.

Bên trong thư phòng để cho ta thất kinh. Mặc cái áo màu xanh đậm tơ lụa. Phụ thân ngồi nghiêm chỉnh, hai bên còn ngồi đầy tất cả các trưởng bối của Kim Ân Tổ, Bọn họ nghiêng thân thể, nhìn đại ca đi tới, vẻ mặt gât đầu thăm hỏi. Ta không nghĩ trợn mắt lại như vậy, ngơ ngác địa đứng ở cửa.

Đại ca đi lên trước, ở trước mặt phụ thân ngồi xếp bằng xuống. Sau đó thật sâu bái một cái, đó là chịu đòn nhận tội ý tứ mà cúi người chào, ta không khỏi đỏ mặt hỏi.

“Đều trở về chưa?” Phụ thân uy nghiêm hỏi, hần hà khắc tựa như đoản kiếm, vừa lạnh vừa cứng. Đái ca thái độ không biến đổi, ung dung đáp “Đang Hoán có mang Nguyên Tích trở lại, Tiểu Phong ta mang về trước”

Phụ thân ánh mắt sắc bén quét về phía ta, không che dấu chút nào nội tâm của hần trong đích ghét tâm tình, trầm giọng nói, “Nếu như là chơi đùa, ta không để ý tới. Nhưng là chúng ta Kim Ẩn Tổ, không thể xuất hiện hoang huỳnh vô sĩ. Tiểu Phong, người mặc dù là thu dưỡng nhi tử của ta, đối đãi người so sánh với ruột thịt nhi tử còn thân hơn, nơi này mỗi một vị trưởng bối cũng nhìn thấy rõ ràng. Nhưng người làm thế nào báo đáp ta? Người để cho các con của ta vì người tranh giành, điên đảo rồ dại, người để cho mọi người xem Kim Ẩn Tổ chúng ta mà bêu xấu!!”

Phụ thân lên tiếng gầm gừ phẫn nộ, đánh thẳng trái tim. Ta sắc mặt tái nhợt, muốn giải thích, nhưng là cổ họng giống như bị ngạnh, thanh âm gì cũng không phát ra được.

“Ba ba, ” đái ca trầm thấp thuyết, “Đây căn bản không liên quan Tiểu Phong chuyện, xin ngài không nên mắng hần, là Nhị thúc ở bàn lộng thị phi, ngài cũng không phải không biết, Nhị thúc luôn luôn không thích hần, quả thật là như vậy.” Đái ca dừng lại chốc lát, nhìn thẳng phụ thân nói, “Không phải là Tiểu Phong câu dẫn ta, là ta không để ý ý nguyện của hần, gắng phải cùng hần phát sinh quan hệ, thật xin lỗi, ta ẩn tàng tính hướng của mình là đồng tính luyến ái, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với nam nhân.”

“Người nói gì?!” Phụ thân giận tím mặt, chợt vỗ về phía sàn nhà gỗ “Đồng tính luyến ái?! Người muốn Thái Hiền làm sao bây giờ?! Kê dưới trường làm sao tôn trọng người?”

Đồng tính luyến ái ở trong mắt phụ thân, sẽ cùng cho là bệnh AIDS cùng bệnh tâm thần, cho nên hần mới như vậy căm thù đến tận xương tủy. Đây là thể hệ phụ thân quan niệm sai lầm, nhưng loại thừa nhận tri thức tựa như tính cách là giống nhau, đã không cách nào thay đổi. Ta nghĩ dù cho đái ca giải thích vạn lần, phụ thân cũng sẽ không hiểu.

“Đối với đệ đệ làm chuyện như vậy. Ta thật xin lỗi, nhưng là Thái Hiền...” Đái ca ngừng đầu nói, “Ta cùng Thái Hiền không phải là tình nhân. Mỗi lần ta đi đâu nàng đi đó, cũng là các bận rộn các chuyện, nếu như ngài nhất định phải ép ta cùng nàng kết hôn, đây mới thực sự là hỗn loạn, mẫu thân Thái Hiền là Lý Úc Tú, phụ thân ngài đái khái còn nhớ rõ, vị kia tại phía xa Tế Châu đảo, chẳng phải là nữ nhân hát rong sao?”

Phụ thân đột nhiên giật mình, giống như là nhớ lại cái gì, ánh mắt nhắm đen hồ nghi địa nheo lại. Hai bên các trưởng bối thấp giọng nói nhỏ, hai mặt giống như dò xét, đái khái không nghĩ tới sẽ dính dấp ra chuyện tình yêu như vậy. Phụ thân lúc tuổi còn trẻ trời sanh tính phong lưu, có không ít tình phụ, chẳng qua là hiện tại đột nhiên bị nói ra, để cho sắc mặt phụ thân rất khó nhìn.

“Thái Hiền là Úc Tú hài tử?” Một hồi lâu, phụ thân nhíu mày hỏi, tựa hồ vẫn đang hoài nghi.

“Không sai, Thái Hiền sanh ra ở Tế Châu đảo, Lý Úc Tú vẫn không có kết hôn, sinh hạ hài tử không lâu sau. Không may mắn bị tai nạn xe cộ, trọng thương không trị, từ tuổi biết đi biết nói. Thái Hiền là tí tì của Đang Hoán và Nguyên Tích, cũng chính là mười mười của ta”

“Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao hiện tại mới cùng ta nói?” Phụ thân sắc mặt càng thêm khó coi, ngân bất cao hưng hỏi.

“Bởi vì Thái Hiền biết ngài sẽ không nhận nàng, bắt quá ta nghĩ lấy thân phận đái ca mà chăm sóc nàng. Nàng ở nhà thúc thúc không vui, thường xuyên bị đánh. Ta hơn mười năm trước biết thân phận của nàng. Đang Hoán cũng biết rõ, ta cùng nàng ở chung một chỗ là để bồi bổ những tình cảm mà phụ thân ngài thiếu đi.”

“Bây giờ người còn dám đạo huấn ta sao?!” Phụ thân rống giận “Loại nữ nhân không đứng đắn này sinh hài tử. Dĩ nhiên không thể vào Kim Ẩn Tổ. Tốt, cho dù chuyện Thái Hiền là hiểu lầm, ta cũng sẽ không cho phép người là đồng tính luyến ái! Bất kể như thế nào, ta đã quyết định. Bắt đầu từ hôm nay, người đi Mĩ Quốc, tùy Đang Hoán tiếp nhận chuyện trong nước, về phần Tiểu Phong...”

Phụ thân nhìn về phía ta, tựa hồ là phỏng đoán lời đái ca nói thật hay giả “Vốn đồng ý cho hần làm cảnh sát là lỗi của ta. Hiện tại để ta đền bù. Kim Ẩn Tổ ở Hắc Thạch có một biệt thự hơn hai ngàn vạn. Cũng

có người giúp việc. Tiểu Phong người tạm thời ở nơi đó. Người yên tâm, ta sẽ không cho phép Cảnh Nghi cùng Nguyên Tích quấy nhiễu người. Về phần tương lai người muốn làm cái gì...”

“Này không công bình!” Ta run rẩy địa cắt đứt lời phụ thân mà nói..., đi lên trước.

“Người nói gì?” Phụ thân nhô sống lưng cường tráng, thật giống như không nghe rõ ta đang nói cái gì.

Đại ca cũng xoay người lại xem ta, ánh mắt dạn dò bảo ta đừng nói, nhưng là...

“Như vậy đối với đại ca không công bình, ” ta khua lên dũng khí, đối mặt nhìn chăm chú vào mọi người nói “Ở chỗ này của ta bồi phận là nhỏ nhất, ta không có tư cách cùng các vị thúc bá, cùng ba ba tranh luận đồng tính luyện ái có phải hay không là bình thường vấn đề, nhưng có một việc ta nhất định phải nói rõ ràng. Không phải đại ca hiếp bức của ta, là ta cam tâm tình nguyện, cho nên chỉ xử phạt đại ca là không công bình. Ba ba, thật xin lỗi”

Ta trịnh trọng địa quỳ xuống, đầu đụng sàn nhà, bốn phía yên lặng như tờ. Ta nghĩ phụ thân nhất định sẽ đem ta đuổi ra, bất quá... Không sao cả rồi, ta thở phào thật dài nhẹ nhõm, ta không thể để cho đại ca một mình đối mặt mọi lời chỉ trích.

Thình lình, ta bị một cánh tay chợt kéo lên, ta ngạc nhiên địa nhìn đại ca, hắn có chút hàm hồ

“Đứng lên” Hắn nguội lạnh thuyết “Không nên quỳ.” Sau đó lấy sức khổng lồ túm ta, không nói gì đi về phía cửa. Ta bị hấn kéo đến lão đảo “Đại ca, tại sao?”

Hắn không nói, rầm một tiếng nhắm cánh cửa kéo ra, cứ như vậy không quay đầu lại đi xuống bậc thang thư phòng. Ta bối rối quay đầu, sắc mặt ba ba bởi vì quá tức giận đã trở nên xanh mét!

“Đại ca, không thể như vậy!” Ở Kim Ẩn Tổ, lại là người thuộc đội cảnh sát hình sự. Ta hiểu rõ vị thế lớn của Kim Ẩn Tổ, công khai cải lời phụ thân. Cứ như vậy bước đi, phụ thân nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta, đừng nói bị sai đi nước ngoài. Đại ca rất có thể bị chặt đứt hết thủy sinh lộ, hai bàn tay trắng.

Không, không thể như vậy, phụ thân dù sao cũng là oai phong một còi hơn bốn mươi năm hắc bang lão đại. Dưới tình huống giận dữ này, liệu có thể công minh hay không? Mặc dù đại ca là nhi tử ruột thịt của hấn, nhưng là... thấy phụ thân trở mặt như lật sách, đối với Hiền tỷ vô tình như vậy. Trong lòng ta cái gì cũng không dám khẳng định rồi.

Bị đại ca đẩy mạnh vào chiếc xe màu xám bạc trong ga-ra. Còn không kịp nói chuyện thì đại ca cũng đã rời xe đi, không chút do dự chạy khỏi Kim Ẩn Tổ đại viện. Có người cố gắng ngăn trở chúng ta, nhưng là đại ca trực tiếp phóng đến, người nọ vội vàng né qua một bên.

“Đại ca.” Xe hơi chạy nhanh ra đường, ta rốt cuộc cũng bắt được cơ hội nói ” Chúng ta muốn đi đâu? Hay là trở về đi thôi, ở Hàn Quốc, chúng ta có thể trốn đi nơi nào?”

“Không nên hướng hấn quỳ xuống, ” đại ca tức giận bất bình thuyết, đạp chân ga gia tốc, mạo hiểm địa xẹt qua vài chiếc xe hơi, lần tuyến chạy nhanh ra xa lộ cao tốc, “Làm như vậy không đáng, hơn nữa không thể nhẫn nhịn, người của ta nhượng bộ vì lợi ích chung. Hấn còn không thể tiếp nhận chuyện của hấn, như vậy không cần khép nép địa van xin hấn!”

Đại ca cười khở, “Tiểu Phong, chẳng lẽ ta ở trong mắt của người cứ như vậy không đáng tin sao? Ta mới là bang chủ hiện tại của Kim Ẩn Tổ, ta là bị người nói một câu đã chạy tới chạy lui rồi sao?”

Quả thật, mấy năm qua. Thế lực đại ca được bồi dưỡng, đã có thể cùng địa vị với phụ thân. Nhưng là quang minh chính đại thì vẫn an tiến nan phòng a, vạn nhất phụ thân phái ra sát thủ, hoặc là len lén đặt bom, dù sao rất nhiều năm về trước...

“Tiểu Phong, đừng như vậy sâu” lúc quẹo cua chậm lại, đại ca vươn tay vuốt ve gương mặt ta một chút. “Ta có tính toán của ta, đúng rồi, người phải chăng cũng nên thay đổi cách xưng hô một chút?”

“Thay đổi xưng hô?” Trong lúc nhất thời, ta ngây ngẩn cả người.

“Từ nay về sau, gọi ta Cảnh Nghi” Hấn mỉm cười, “Dĩ nhiên, nghe người gọi ta là ca cũng đầy hưởng thụ.”

Ta bỗng dưng đỏ mặt, “Không nên sao... Kêu tên sẽ cảm thấy rất kỳ quái.” Dù sao hần cũng là đại ca ta mười sáu năm

Đại ca không nói thêm gì nữa, nhưng là khóe miệng của hần hơi nhếch lên. Trong lúc nhất thời, ta cảm thấy được bên trong buồng xe không khí là lạ, thật giống như nóng lên... Xe hơi chạy nhanh xuống xa lộ cao tốc. Dừng nghỉ lại ở ngã tư đường phụ cận trạm xe lửa. Cõi lòng ta đầy tâm sự nhìn chiếc xe buýt du lịch đối diện. Đột nhiên, mặt đại ca hiện ra trước mắt ta, dọa ta kêu to một tiếng!

“Ta yêu người!” Hần lẩm bầm, nhẹ nhàng mà hôn lên môi của ta.

Trạm xe lửa Seoul “Chuyến đi Phủ sơn gần nhất là lúc nào?” Đại ca hỏi thăm nữ phục vụ viên, một bên móc bóp da Versace ra, lấy một tấm thẻ vàng đưa tới.

“7h đúng sẽ có một chiếc tốc hành, số xe hai mươi lăm, tới Phủ sơn khoảng một tiếng rưỡi: Nữ phục vụ viên nhìn màn ảnh máy tính bên tay trái thuận thực nói. Một bên lấy thẻ vàng, thấy kí tên phía trên rồi, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng hấp tấp đứng lên, cúi người chào. “Phác tiên sinh, không nghĩ tới là ngài, ta lập tức gọi quản lí tới đây”

“Không cần, cho ta hai vé đi Phủ sơn, cà thẻ.” Đại ca ngắn gọn thuyết.

“Vâng, ” nữ phục vụ viên vội vàng ngồi xuống, lúc nàng đang bận rộn, ta nghi ngờ nhìn đại ca, “Chuyện gì xảy ra?”

“Người không phải mới vừa thấy vài chiếc xe buýt du lịch sao?” Đại ca hỏi, sủng ái nhìn ta “Đó là ta cùng công ty đường sắt hợp tác đưa vào hoạt động, kinh doanh xe buýt du lịch cùng taxi”

Ta ngây ngốc một hồi lâu, “Đó là Kim Ân Tổ mở sao? Lúc nào?”

“Người cho rằng ta chỉ biết mở sòng bạc sao?” Hần nắm một chút lỗ mũi của ta, thấy người xếp hàng chung quanh nhìn chăm chú, ta đỏ mặt hơi nghiêng thân thể.

“Mời ngài” Nữ phục vụ viên đem vé xe cùng thẻ vàng đưa cho đại ca, ta ngẩng đầu nhìn chuông, cách chuyến xuất phát đại khái còn có nửa giờ. Ở bãi đậu xe trạm xe lửa, đại ca nói kế hoạch của hần cùng ta. Thì ra hần biết một khi phụ thân đã lật ngựa ván bài. Nhất định sẽ vạch mặt, phát sinh nội chiến. Mà ở Seoul khó có thể triển khai quyền cước. Hần cần một thế lực ảnh hưởng phía sau chống đỡ nên đã lựa chọn bang Khánh Dư Phủ sơn

Mà Khánh Dư bang chủ, Trương Tin Hạo, yêu cầu đại ca giúp hần diệt trừ tên phản đồ Lý Hàn. Đại ca đáp ứng, cho nên Lý Hàn mới có thể nhanh như vậy suy sụp. Trừ cảnh sát truy kích, ngầm còn có đại ca ra tay.

Đại ca hiện tại muốn cùng đi với ta tới Phủ sơn. Sau đó, mở lại một cuộc nổi dậy có khả năng là sinh tử.

Là đứng về phía phụ thân, hay là đứng về phía đại ca. Ta nghĩ Kim Ân Tổ hơn một ngàn tổ viên, nhất định rất khó lựa chọn.

“A, xin chờ một chút, ” cầm vé xe, đại ca cùng ta đang định rời đi, nữ phục vụ viên đột nhiên kêu lên, “Ta mới vừa nhận được tin báo, đài quan sát bên kia đã xảy ra một sự cố nhỏ. Thời gian xuất phát có thể bị hoãn trễ...” Nàng nhìn bản fax trong tay một chút “Ngưng hoạt động 1 canh giờ”

Đại ca gật đầu, sau đó lôi kéo ta, đi ra chỗ đám người chật chội. Chuyện này phát sinh có chút bất ngờ. Ta thấp thỏm bất an, “Đại ca, có thể hay không...”

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, ” đại ca an ủi địa vỗ vỗ bờ vai của ta, trong đại sảnh trạm xe lửa. Từ màn hình tinh thể lỏng cao lớn, Chuyến đi Seoul đến Phủ sơn, tất cả đều bị đánh tạm dừng chạy. Đại ca nắm chặt tay của ta, đi ra trạm xe lửa. Phía ngoài thật lạnh quá, ta khẽ run run một chút, đại ca đã nhận ra “Lạnh không?”

Hần nói, đem áo khoác dày cởi ra, đắp ở trên người của ta. Nói: “Chúng ta đi ra đó chờ một chút đi.”

Ta nhìn phương hướng đại ca chỉ, là xe Thủy Mã Long đường đối diện, có mấy cửa hàng, còn có một nhà lữ ***. Là loại lữ *** rẻ tiền, nhưng so sánh với trạm xe lửa ngoài Bắc Phong thật cũng là tốt. Ta gật đầu, cùng đại ca xuyên qua mã lộ, chạy đến nơi đó.

Lữ *** quả nhiên rất nhỏ, đẩy cánh cửa thủy tinh đi vào, chỉ thấy đại khái không gian 10m². Một tờ giấy ghi danh, hai cái ghế nhưng là rất sạch sẽ. Chịu trách nhiệm ghi danh là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi. Đầu tóc nhuộm một màu tương xứng với tuổi nàng. Mặc áo màu cà phê, thân thể mập mạp. Nàng ngó tới tới lui lui đại ca cùng ta. Một khí chất bất phàm, bản lĩnh xa hoa nam nhân cùng một người mặc áo khoác ngoài nặng nề dày cộm. Thân sắc có chút bất an. Thấy thế nào cũng sẽ nghi ngờ sao. Nàng từ dưới quầy lấy một cái chìa khóa. “Hai lẻ bốn, lầu hai tận cùng bên trong”

Đại ca cầm qua cái chìa khóa, vừa cho nàng một vạn nguyên tiền trả nước.

“Ta biết, ” nàng cười híp mắt nói, “Nếu có người đến hỏi, ta sẽ nói cho hẳn biết, cho tới bây giờ chưa từng thấy các người.”

Đại ca gật đầu, không nói tiếng nào địa lôi kéo ta, đi lên thang lầu hình đinh ốc.

Tìm được gian phòng cuối cùng, mở cửa phòng, lập tức nghe thấy mùi long não. Trừ cái tủ quần áo lớn dựa vào tường. Trong phòng có thể nói là không có vật gì. Ta cởi giày xuống, đi lên giường trước, kéo cửa. Bên trong là một cái chăn màu trắng chỉnh tề.

Lữ *** không có phòng vệ sinh, cho nên những năm gần đây dần dần bị các thành phố lớn đào thải. Phòng trọ nhà này mở ở gần trạm xe lửa, đại khái còn có thể duy trì sinh kế.

Xanh xạch, đại ca sau khi đi vào khóa ngược lại cửa phòng, trong phòng có khí ẩm, cho nên ta cởi xuống áo khoác ngoài, chuyển sang đệm chăn giường. Chúng ta cũng không thể ngồi trên sàn vừa cứng vừa lạnh như vậy,

“Thật xin lỗi, ” đại ca nói, ở bên cạnh ta ngồi xuống, “Ta vốn là muốn tìm một nơi tốt hơn, nơi này không có gì cả.”

Ta cười lắc đầu, “Ta thật cao hứng có thể cùng người ở chung một chỗ, bất kể là nơi nào.” Ta nói rất thật lòng, cùng người yêu ở chung một chỗ mà nói..., bộ ngực đã bị lằng lằng hạnh phúc lấp đầy, ta căn bản không thêm để ý nơi này là lữ ***, hay là đại khu nhà cấp cao ngàn vạn nguyên.

Đại ca xuất thần ngưng mắt nhìn ta “Đừng bảo là loại này để cho ta muốn làm ra “chuyện xấu””

Đồng tử tối như mực của hắn phát lên ngọn lửa cực nóng, tai ta nóng lên, cúi đầu nằm dưới đất “Nếu như người nghĩ và nói thứ gì..., liền làm sao”

Thanh âm của ta nhỏ như muỗi kêu, nơi này là lữ ***, chỉ có hai người chúng ta. Lúc ta đáp ứng cùng đại ca tới lữ ***, ta liền có chuẩn bị tâm tư

“Người nói gì?” Đại ca tựa hồ rất giật mình, ngây ngốc nhìn ta.

Ta cảm thấy rất mất thể diện, muốn đứng lên, đại ca rất nhanh địa kéo cổ tay của ta, hỏi, “Người là thật tình sao?”

Ta mặt đỏ tới mang tai, nói không ra lời, đại ca đột nhiên lại đưa tay buông ra, than thở, “Quên đi, người đại khái không biết ta muốn làm gì.”

Ta dựa vào gần hắn, nhẹ nhàng mà hôn lên môi hắn. Tựa như lúc trước hắn làm như vậy, thâm tình tử tình “Ta yêu người, Cảnh Nghi”

Tim đập được thật giống như nổi trống, ta cảm thấy được thanh âm của ta yếu ớt được cơ hồ nghe không rõ, đại ca xem ta, sau đó vươn tay đem ta ôm lấy. Thấy hắn cúi đầu, trong nháy mắt ta nhắm mắt lại, đôi môi mềm mại lần nữa cùng chúc. Ta khẽ run, chẳng qua là lúc trước bất đồng bởi vì nụ hôn này rất nhanh trở nên nồng đậm triền miên!

Đôi môi ướt át địa trao đổi lấy nụ hôn tràn đầy ý nghĩ – yêu thương, đầu lưỡi thân mật địa lộn xộn ở chung một chỗ, dạy ta dùng đầu lưỡi hôn sâu cũng là đại ca. Mặc dù ta vẫn có chút không bắt được trọng điểm, nhưng là ta cố gắng địa đáp lại, hăm sâu vào đồng cảm ngọt ngào ở bên trong, ***g ngực đại ca phập phồng nhanh hơn, hắn không ngừng hôn ta, giải khai từng nút cài của y phục trên người ta.

“Ngô...” Bàn tay đưa vào trong y phục ta một chút cũng không lạnh, ngón tay đại ca ở bộ ngực ta bồi hồi, hết sức ôn nhu “Ta yêu người...” Hắn giống như bên tai ta rủ rỉ. Ta tùy ý hắn cởi quần áo của ta xuống. Đại ca ôm ta chậm rãi nằm chết dí trên giường. Chúng ta nhìn nhau cười một tiếng.

Đại ca cởi y phục của hắn xuống, lồ lộ thân thể cường tráng. Mặc dù đã từng gặp nhiều lần, ta vẫn bị cảm giác kích thích bao phủ. Thân thể không có chút se lạnh nào, với chủ nhân nó như nói lên tính áp đảo cùng khí thế, hoàn toàn bị bao phủ bởi cảm giác khấn trương. Ta khẽ giật giật thân thể.

Đại ca lập tức bắt được bờ vai của ta, cúi thấp người găm cắn cổ của ta, ta bị hắn khiến cho rất dương, cười khanh khách né tránh, hắn mút lấy cổ họng của ta, đầu lưỡi nhẹ nhàng yên ổn...

... Ta chưa từng ngủ say đến như vậy bao giờ. Cho nên khi... tỉnh lại, ta nhìn cảnh tượng xa lạ ngẩn người. Cửa sổ thủy tinh ướt nhẹp, trời mưa sao? Không, là tuyết rơi, bắt đầu trận tuyết đông đầu tiên. Cảnh vật ngoài cửa sổ dưới tốc độ cao lui về sau, bên tai ta là ù ù tạp âm. Ta rút cuộc cũng phát hiện, đang ở trên xe lửa

Ta ở một gian xa hoa, mặc chiếc áo khoác dày của đại ca. Nhưng đại ca lại không ở bên, ta bò dậy. Người ngồi trên ghế sa lon đối diện, là một nam nhân ta chưa từng thấy.

Ta nhìn hắn, vừa liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ lần nữa. Trời đã tối rồi, bây giờ là mấy giờ?

Nam nhân thấy ta, thiện ý cười cười, để xuống tờ bản tin chiều Báo Quái đang xem. “Ngài tỉnh rồi à? Muốn uống chút đồ uống sao?”

Ta lúng ta lúng túng hỏi, “Người là ai? Đại ca đâu?”

“Ta là người của Khánh Dư, là Phác bang chủ ôm ngài lên xe” Hắn nhìn ngoài cửa sổ, lại nói “Bây giờ là đã qua nửa đêm tầm năm mươi phút”

“Đã trễ thế này?” Ta kinh hãi.

“Đúng vậy a, bởi vì không phải vượt qua đoàn xe ban đêm, cho nên chúng ta ra xe lúc khoảng chín giờ.” Nam nhân giải thích, “Đại khái muốn trời vừa rạng sáng mới có thể đến Phủ sơn.”

“Nha...” Ta ngẩng nhìn bốn phía, ghế lô cửa đóng chặt lại, hành lý trên kệ trống rỗng, ta nhú mày, lần nữa hỏi, “Đại ca phải đi phòng rửa tay sao?”

Nam nhân tựa hồ không biết trả lời như thế nào, làm khó địa xem ta, “Ách... Phác bang chủ không có lên xe.”

“Không có lên xe?” Ta hỏi ngược lại, những lời này ở đầu của ta dậm vòng vo thật lâu mới kịp phản ứng, ngay cả tim đập cũng dừng lại.

“Đúng vậy a, phác bang chủ dặn dò ta dọc theo đường đi chiếu cố tốt ngài, đến Phủ sơn thì ngài làm cái gì cũng không cần lo lắng nữa. Lão đại của chúng ta đáp ứng chuyện của Phác bang chủ, nhất định sẽ không nuốt lời”

Ta mở to hai mắt, bị một loại sợ hãi thật sâu kiết ở, “Phải.. Chuyện gì?”

“Đúng, là chuyện bảo vệ ngài a, có chúng ta Khánh Dư bang ra mặt, người nào cũng không thể thương tổn ngài” Đối với việc ta không biết gì, nam nhân có chút ngoài ý muốn.

“Đại ca kia đâu? Hắn không đi Phủ sơn sao?” Ta vô lực hỏi.

“Phác bang chủ? Hắn ở chỗ này có rất nhiều chuyện làm, làm sao có thể đi Phủ sơn. Hiện tại Seoul đã rất hỗn loạn rồi.” Hắn cầm tờ báo trước mặt “Phác bang chủ thật giống như quyết đấu một phen. Tiểu Dã bang tham gia một cuộc, Nhất Hưng hội cũng đã ra tay. Tự lúc xế chiều chừng tám giờ. Bên kia Lâm Động cũng đã bắt đầu bắn nhau!”

Ta chợt đứng lên, choáng váng mãnh liệt, thân thể cũng có chút khó chịu. Nhưng là ta còn đứng lại được, nam nhân vội vàng để báo xuống “Tại sao?”

Đại ca không có lên xe, hấn lừa ta, cái gì đến Đông Sơn tái khởi, hấn chỉ muốn để cho ta một mình một người an toàn mà thôi, sợ rằng xe lửa bị hoãn cũng là hấn sắp xếp. Ba người, hấn chỉ mua hai tờ vé xe, hấn biết nếu như hấn không nói lên xe..., ta cũng sẽ không đi.

Đại ca từ lúc bắt đầu, liền định một mình đối mặt mưa bom bão đạn... Tại sao có thể như vậy?

Nếu như bang Tiểu Dã cùng dưỡng phụ liên thủ, mà Nhất Hưng hội nhân cơ hội gây sóng gió mà nói...m đại ca hoàn toàn bị vây vào cảnh xấu. Bởi vì bang Tiểu Dã thống hận đại ca. Mà một Hưng hội lão trưởng lại vừa thiếu dưỡng phụ nhân tình. Ba người bọn họ liên thủ, đại ca có hai mặt chống địch, mạng treo một đường?

Trái tim bị một trận quặn đau, ta tông cửa xông ra. Phía sau, người nam nhân kia bối rối địa kêu to, “Hà tiên sinh, ngài muốn đi đâu a?”

Ta đầu đá lung tung địa chạy đến buồng xe phía trước Tuyên Kim phủ có dừng trước cánh đồng, Đông Đại Khâu, Khánh Châu cùng Phủ sơn, lên xe lúc sắp chín giờ. Như vậy hiện tại đã nhanh đến cánh đồng rồi, ta muốn ở cánh đồng xuống xe. Sau đó đổi đoàn xe hồi tốc hành!

Đem ta nhét vào trên xe lửa, có thể kết thúc sao? Đại ca, người cho là ta sẽ để một mình người nhận tất cả áp lực sao? Ta yêu người a! Vô luận là nguy hiểm dạng gì, cái tương lai dạng gì, ta cũng muốn được ở cùng người, cho dù chết...

Tốc độ đoàn xe chậm lại, lái vào trạm xe lửa ở đài quan sát gần cánh đồng. Cửa xe mở ra, cảnh tay của ta bị tên hộ vệ túm lại thật chặt “Ngài không thể xuống xe!”

“Thật xin lỗi, ta không đi Phủ sơn rồi” Ta nói, nhanh chóng dùng quyền lật úp trên mặt đất, cửa khoang xe một mảnh tiếng kinh hô. Ta không chút do dự nhảy xuống.

10. Chương 10: Vĩ Thanh

trong đại sảnh sòng bạc đại ca kinh doanh. Ta đã tìm được đại ca rồi. Tại lúc ấy, trừ việc đã quyết tâm theo làm huynh đệ với đại ca, còn có không cam lòng bị đuổi ra khỏi nội bộ. Muốn cùng đại ca đánh Tiểu Dã bang mootjj lần. Trong đại sảnh không khí giương cung bạt kiếm. Tựa như đã sẵn sàng xung trận. Người hai bang gần bốn trăm người đứng ở một bên chiếu bạc thật dài.

Đại ca thấy ta, lộ ra thần sắc kinh ngạc. Nhưng là hấn không có gì để hỏi ta tại sao trở lại. Hấn thấy ánh mắt của ta cũng đã rõ ràng, hấn vươn tay, ôm lấy ta, ở trước mặt mọi người cùng ta thâm tình trao nụ hôn.

Tiểu Dã bang đã bại bởi đại ca, ầm ỨC đột nhiên thối lui khỏi Kim Ân Tổ nội chiến, mà Nhất Hưng hội... Đại ca cùng vị lão bang chủ kia nói vài phần, hấn lập tức về phe đại ca. Thì ra, đại ca đã sớm nắm giữ nhược điểm của hấn. Lão bang chủ rất háo sắc. Bên ngoài hấn không chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt. Ở nhà với con dâu mình cũng xuất thủ. Trước sự gièm pha lớn, xem ra khuôn mặt gia nua màu gan heo cũng rất nhanh giờ tay đầu hàng,

Kim Ân gặp chuyện phong ba ngấn ngùn ba tháng. Lấy thắng lợi của đại ca mà chấm dứt. Đại ca từng cái đánh bại, xuất thủ hào sảng. Nhưng nhóm thúc thúc bá bá kia, bình thời hết sức có thể địa nói khoác nghĩa khí cùng trưởng bối tôn nghiêm. Nhưng là có bó lớn kim tiền trước mặt. Hai mắt đã sáng lên, đem tiền thu vào. Phụ thân đại khái không nghĩ tài lực đại ca lại hùng hậu như thế. Đánh giá thấp điểm này, kế tiếp hấn bại lui, cơ hồ thành người cô đơn.

Tháng ba, cuối cùng một ngày dưỡng phụ rốt cục cũng yêu cầu đại ca đàm phán. Hồ phụ khuyên hồ tử, hấn nói hấn nuôi hai nhi tử phản giáo. Một người là đại ca, một người là ta, đại ca nói đây là vận mệnh. Là bởi vì hồi trả. Nhiều năm trước hấn đã làm những chuyện không tốt nay phải hoàn lại nợ nần. Dưỡng phụ rốt cục không còn lời nào để nói, bùi ngùi thở dài.

Hơn nhiều năm trước kia, cha của ta vì dưỡng phụ đỡ đạn mà chết. Thật tình trong chuyện này, nhìn ngoài mặt không phải đơn giản như vậy. Đó là một tay dưỡng phụ bày ra âm mưu.

Lúc ấy Kim Ân Tổ cũng rạn nứt. Một nam nhân rất được tổ phụ coi trọng, cùng dưỡng phụ mình tranh ám đấu. Nghĩ để đoạt được vị trí bang chủ Kim Ân Tổ, bởi hắn rất biết làm người, vừa quý kẻ đa đoan, dưỡng phụ lúc nhất thời bị hắn làm cho bể đầu sứt trán. Đột nhiên nghĩ đến việc công khai diệt trừ hắn, mà người dưới trướng không thể làm phản, chính là khổ nhục kế.

Hắn cố tình cũng tổ chức xã hội đen ngoại quốc hợp tác. Cam kết với bọn sát thủ, tự biên tự diễn một cuộc phục kích. Cha của ta vì vậy bị giết. Mà tên sát thủ kia cũng bị đánh gục tại chỗ, từ trong túi áo y phục của hắn còn lưu giữ đích sổ điện thoại cùng một tờ chi phiếu nhiều tiền.

Có cơ rồi, buổi tối hôm đó. Dưỡng hụ giống trống khua chiêng địa giết chết người nam nhân kia, sau... Tự không còn người nào đối nghịch cùng dưỡng phụ rồi.

Lúc ấy dưỡng phụ hợp tác với thế lực Hắc bang nước ngoài, chính là để tăng cường thân thế.

Mà gần đây, tổ hình sự bắt đầu đả kích thế lực xã hội đen nước ngoài, đặc biệt ở Hàn Quốc mấy thập niên sau này. Dưỡng phụ bắt đầu nghi thần nghi quỷ, hắn cho là ta biết rồi hết thảy, nghĩ muốn báo thù, cho nên tiên hạ thủ vi cường, để cho Lý Hàn bắt cóc ta.

Hắn cho là chỉ cần cái loại băng này ghi hình truyền bá ra ngoài, ta nhất định thân bại danh liệt, cũng không thể làm cảnh sát nữa. Nhưng là hắn không có lường trước đến đại ca, Đàng Hoán ca, còn có Nguyên Tích ca. Bọn họ một mực âm thầm bảo vệ ta, ở nơi này đấu tranh nội bộ, bọn họ thủy chung đứng về phía ta.

Đại ca cho là ta không biết sự tình, cho nên hẹn ta đi đến trước phần mộ phụ thân, thận trọng nói cho ta biết.

Khi hắn biết thì ra là ta rõ ràng hết thảy, rất là khiếp sợ.

“Người là lúc nào biết đến?” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Năm đầu ta làm ở tổ hình sự” Ta đem hoa bách hợp đặt trước bia mộ phụ thân, nhìn chăm chú vào ảnh chụp phụ thân. “Ta muốn biết năm đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cho nên đi điều tra riêng, ta dù sao cũng là cảnh sát a, sưu tập tài liệu, ngó nhìn hồ sơ năm đó và vân vân, cũng rất dễ dàng.”

“Vậy tại sao còn ở lại Kim Ân Tổ?” Đại ca thanh âm là run rẩy

“Bởi vì ta không nỡ, ” ta nhẹ nói, “Mặc dù vô số câu nói dối là gia đình, nhưng ta vẫn nghĩ sẽ lưu lại.”

Nước mắt ta chảy xuống, nếu như các người không có như thế ôn nhu đối đãi ta, nếu như các người không để cho ta cuộc sống được như thế hạnh phúc, nếu như ta không có yêu người, ta nghĩ hết thảy cũng sẽ bắt đồng, nhưng là... Yêu cùng hận, nào có dễ dàng như vậy được chia rõ ràng? Nếu như có thể rõ ràng địa lấy xuống một cái tuyến, ta như thế nào lại như thế giãy dụa cùng thống khổ...

“Tiếp tục làm cảnh sát sao” đại ca đột nhiên nói, giơ lên khuôn mặt mát mát của ta “Làm chuyện người muốn làm, Tiểu Phong, vô luận là ta, Đàng Hoán, hay là Nguyên Tích, cũng sẽ không trách người.”

“Nhưng là...” Ta là cảnh sát, mà ta cũng là tình nhất của lão đại đệ nhất bang Hàn Quốc, sẽ không thật kì quái sao?

“Tại sao? Đàng suy nghĩ làm sao bắt được huynh đệ chúng ta sao?” Đại ca đuổi theo môi của ta, “Không cần sàu mi khổ kiếm rồi, chỉ bằng người... Đời này cũng không thể!”

“Cắt...” Ta trừng hắn, nhưng chạy không khỏi cái ôm cật mạnh của hắn, “Uy, buông tay nữa!”

“Thật muốn ta buông tay sao?” Hắn không có hảo ý địa cười, “Vẫn đem ánh mắt đó đến đây đi”

Hơi thở quen thuộc càng ngày càng tiến tới gần, ta giãy dụa, kháng nghị. Nhưng cuối cùng vẫn là bị hắn hôn đến không rõ Đông Tây Nam Bắc, chỉ lo đoạt lại không khí.

“Hà Phong” Sau cái hôn thật dài, hơi thở nóng rực của hắn đã ướt môi của ta “Ta yêu người”

“Ta cũng vậy” Ta mỉm cười trả lời, ở trước mặt phụ thân, giống như là nghi thức kết hôn. Một lần nữa trao nộ hôn nhu tình mật ý

—— hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-dao-tinh-nhan>